

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHẨN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Chuẩn bị cho cuộc xuống đường của Dân tộc !!!

1- Phấn khởi vì thành công cách mạng

Các cuộc cách mạng dân chủ đã mau chóng tổng cổ khởi ngại vàng hoặc đang dồn vào chân tường những lãnh đạo độc tài ở Bắc Phi và Trung Đông quả mang lại ngạc nhiên cho toàn thế giới, hân hoan cho các nước dân chủ, lo sợ cho những chế độ chuyên chế và hy vọng cho các dân tộc bị trị. Phấn khởi và hy vọng nhất có lẽ là dân tộc Trung Hoa và Việt Nam, vốn đã gánh chịu không những một cá nhân mà là một tập thể độc tài, không những một chế độ chuyên quyền về mặt chính trị hay kinh tế mà còn về mặt triết lý, văn hóa, tư tưởng, nghĩa là một chế độ cực quyền toàn trị. Ngay khi Cuộc cách mạng vừa thành công tại Tunisia (ngày 14-01-2011) và sắp thành công tại Ai Cập (ngày 11-02-2011), thì trong dịp Tết Tân Mão (03-02-2011), người ta đã thấy có gần 30 nhân vật đấu tranh người Việt nổi bật tại hải ngoại gửi thư chúc tết quốc nội với lời nhắn nhủ và niềm hy vọng hoa lành sẽ nở rộ sau hoa mai trên quê mẹ. Tiếp đó, ngay trong nước, xuất hiện nhiều lời kêu gọi khác, cá nhân có tập thể có. Nhưng xem ra 3 lời kêu gọi sau đây là nổi bật hơn cả:

- Lời Kêu gọi của Khối 8406 ngày 21-02-2011. Sau khi đưa ra 5 nhận định về các biến động ở Bắc Phi và Trung Đông, Khối đã ngỏ lời với 6 thành phần: đồng bào quốc nội, giới trẻ Việt Nam, tầng lớp trí thức đạo đời, lực lượng công an quân đội, lãnh đạo và đảng viên CS, đồng bào hải ngoại và thế giới dân chủ. Kêu gọi mỗi thành phần đóng góp theo cách thức riêng của mình vào một cuộc cách mạng rất cần thiết tại đất Việt, xét vì *"hoàn cảnh đất nước Việt Nam còn dưới ách độc tài toàn trị Cộng sản, với vô vàn bất công xã hội, thảm trạng dân sinh, tệ nạn tham nhũng, cường quyền đàn áp gấp nhiều lần các quốc gia Trung Đông lẫn Bắc Phi, và nhất là nguy cơ mất văn hóa, mất đất nước vào tay giặc Tàu"*.

- Lời Kêu gọi của Cao trào Nhân bản (mà chủ tịch là Bác sĩ Nguyễn Đan Quế) ngày 24-02. Với giọng hùng hồn, Bác sĩ Quế vạch ra thảm trạng xã hội: *"đầu tư lãng phí, thiếu hiệu quả; thiếu số quan tham quá giàu, đa số dân chúng quá nghèo; sinh hoạt đất đỏ leo thang từng ngày; giá điện, nước lên, giá xăng dầu lại vừa tăng vọt; đồng tiền Việt Nam mất giá nặng, trong khi lương không tăng; đầu tắt mặt tối suốt ngày vẫn không đủ sống, nhất là anh chị em lao động"*. Chính vì thế mà toàn dân hãy *"xuống đường dứt điểm độc tài những lạm quyền thế: đòi việc làm, đòi cơm áo, đòi nhà ở, đòi được học hành; đòi được chăm sóc y tế; chống áp bức bất công, nông dân chống cướp đất canh tác, công nhân chống bóc lột sức lao động"* và đòi những nhân quyền căn bản.

- Lời Kêu gọi biểu tình cải cách xã hội VN của Nhóm bạn trẻ Việt Nam ngày 25-02-2011. Cảm hứng từ Bản hiệu triệu Cách mạng Hoa lại Trung Quốc ngày 17-02-2011, Lời Kêu gọi của Nhóm bạn trẻ trước hết nêu ra bức xúc về những thảm trạng quốc gia, bất mãn về những tệ nạn chế độ, quan tâm về những vấn đề đất nước, ước mơ về công bằng xã hội, niềm tin và hy vọng về tương lai dân tộc; để tiếp đó kêu mời đồng bào xuống đường mỗi chiều Chúa nhật tại các địa điểm quan trọng ở mỗi thành phố, với các khẩu hiệu rất ôn hòa, cụ thể và tích cực như: *"Chúng tôi muốn công ăn, chỗ ở, việc làm, môi trường trong sạch, an toàn giao thông, luật pháp công minh, tự do báo chí, sửa đổi hiến pháp, chấm dứt chế độ độc đảng, thả các tù nhân chính trị"*...

2- Thực tế trước hiện tình đất nước.

Trước những thành công mau chóng và vang dội ở bên trời Bắc Phi và Trung Đông, trước những Lời Kêu gọi xuống đường biểu tình vừa nói tại quốc nội (chưa kể tại hải ngoại), rất nhiều người trong lẫn ngoài nước hết sức nóng, muốn thực hiện ngay những hành vi quyết liệt, thậm chí bạo động, để dứt điểm chế độ CS, muốn làm cách mạng bằng mọi giá và tưởng sẽ thành công ngày một ngày hai. Họ quên rằng VN có thể giống Tunisia, Ai Cập, Lybia, Iran... về mặt xã hội: nghĩa là có nạn tham nhũng nặng nề, thất nghiệp tràn lan, đại khối quần chúng nghèo khổ, hay về mặt chính trị: đảng trị độc tài, báo chí công cụ, bịt miệng đối lập... Thế nhưng, cái chế độ độc tài ở VN, như tại Liên Xô và Đông Âu trước đây, là độc tài toàn trị: đảng CS nắm hết mọi quyền lực trong nước: từ lập pháp, tư pháp, hành pháp đến công an, quân đội, báo chí và ngay cả tôn giáo (quốc doanh). Nhân dân chẳng những bị cái vòng kim cô là hệ thống đảng, mà còn những vòng kim cô khác: bộ máy công an khổng lồ và Mật trện TQ rộng khắp. Đây là 3 mạng lưới theo dõi từng lời nói, hành vi, tư tưởng của con người. Thành ra thiết tưởng nên nhận định như hai nhân vật lão làng từng ở trong lòng chế độ và đang đấu tranh rất mạnh mẽ.

Đó là ông Nguyễn Minh Cần, từng làm Thành ủy Hà Nội và từng chứng kiến cuộc hạ bệ chính quyền CS Liên Xô: *"Phân tích tình hình của VN ta hiện nay thì chưa có điều kiện chủ quan và khách quan đủ mức độ chín muồi cho một chủ trương như thế (ý nói «một cuộc vùng dậy» như là thư thúc giục của một số ùng hộ viên rất nhiệt tình ở hải ngoại). Ai mà chủ trương như vậy là cố tình đẩy phong trào dân chủ nước ta đi vào một cuộc phiêu lưu cực kỳ tai hại chỉ có thể dẫn đến thất bại nặng nề. Đó sẽ là một tội ác trước phong trào dân chủ cũng như trước nhân dân Việt Nam. Nên nhớ rằng, trong giai đoạn hiện nay, việc chuẩn bị mọi điều kiện cho thật đầy đủ để khi thời cơ đến thì phong trào sẵn sàng đón lấy kịp thời... là cần thiết và quan trọng nhất. Phải kiên nhẫn làm việc đó đi, đừng nóng vội. Làm những việc phiêu lưu khi phong trào chưa đủ sức, khi chưa đủ điều kiện, chưa có thời cơ thì chỉ sẽ là hành động tự sát cực kỳ nguy hiểm"* (bài "Không được đùa với cách mạng, với nổi dậy", Moskva 28-02-2011)

Thứ đến là nhạc sĩ Tô Hải tại Sài Gòn, qua bài "Phấn đấu kí số 39 – Hương hoa lại làm tôi nhưc ọc" cũng ngày 28-02-2011: *"Lúc này chưa phải là có thời cơ, địa lợi, nhân hòa! Các bạn thanh niên hãy hết sức thận trọng chớ có nghe những lời kêu gọi «xuống đường bằng bất cứ giá nào», bởi bất cứ ai! Hãy tự rèn luyện để trở thành một Wael Ghonim Việt Nam, một*

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

***

- Trg 01 ▶ Chuẩn bị cho cuộc xuống đường của dân tộc !!!
- Trg 03 ▶ Thư ngỏ gửi Quốc hội Trung Hoa.
-Các nhà tổ chức biểu tình HL.
- Trg 04 ▶ Lời Kêu gọi toàn dân xuống đường cứu nước.
-Bs Nguyễn Đan Quế
- Trg 05 ▶ Tuyên bố và kêu gọi nhân các cuộc cách mạng dân chủ tại...
-Khối 8406
- Trg 06 ▶ Lời Kêu gọi xuống đường mỗi Chúa nhật kể từ 27-02-2011
-Nhóm Bạn trẻ Việt Nam
- Trg 07 ▶ Tang lễ cổ HT Thích Vân Đức và những trò phá phách....
-Phòng Thông tin Phật giáo QT
- Trg 09 ▶ Giáo hoàng Gioan-Phaolô 2 và Mùa xuân tự do tại Đông Âu
-Vũ Văn An
- Trg 11 ▶ Thông báo của Giáo hội Cao Đài và Giáo hội Hòa Hảo
-Trương Thành Long
- Trg 12 ▶ Lời kêu gọi gửi đến Nguyễn Tấn Dũng, thủ tướng CSVN
-Châu Xuân Nguyên
- Trg 14 ▶ Nguyễn Tấn Dũng từ chức đi.
-Nguyễn Ngọc Già
- Trg 10 ▶ 10 bài học từ Cao trào Cách mạng Tunisia và Ai Cập
-Nguyễn Minh Cần
- Trg 19 ▶ Khi Ai Cập bước vào thời đại dân chủ
-Bùi Tín
- Trg 20 ▶ Đã hội đủ điều kiện cho một cuộc nổi dậy ở Việt Nam chưa?
-Mặc Giao
- Trg 22 ▶ Những điều kiện cần thiết cho 1 cuộc cách mạng dân chủ
-Trường An phỏng vấn
- Trg 24 ▶ Gió sẽ chẳng lặng đâu!
-Banyan, The Economist
- Trg 25 ▶ Tôi xuống phố hôm nay + Phong trào cách mạng... (thơ)
-Văn Quảng+Vntvnd
- Trg 26 ▶ Vì sao Bắc Kinh sợ Hoa Nhài
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 28 ▶ Từ độc tài tới dân chủ
-Ruairidh Arrow
- Trg 29 ▶ Độc tài khôn, độc tài ngu, kế sách nào của các nhà độc tài...
-Lê Diễn Đức
- Trg 31 ▶ Từ nhân thế kỷ Trần Văn Thiêng được tự do (RFA)

minh nhờ Facebook mà có thể liên kết được với 400.000 thanh niên Ai Cập cùng nhau xuống đường tống cổ cha con Mubarak bật khỏi ngai vàng... Bằng không, đổ máu, bắt bớ sẽ chắc chắn xảy ra! Nên nhớ Trung Quốc không bao giờ ngồi yên khi thấy "một phần lãnh thổ" của họ có nguy cơ sụp đổ đâu!...". Ngoài ra, theo cụ Tô Hải, có hai lý do chủ quan quan trọng: "Đó là những thói quen xấu, cần vứt bỏ như: Quen chịu đựng, quen vâng lời, quen với cái đói khổ, mất tự do, thậm chí quen cả với cái chết! Nhất là chưa bao giờ biết biểu tình chống chính phủ là gì!... Thói quen xấu thứ hai là bị cái chữ "SQ" nó ám ngữ trong đầu óc, tim gan! Cái sợ này càng được bành trướng khi bộ máy đàn áp bằng võ lực cũng như đàn áp tư tưởng khổng lồ luôn không nhẹ tay với bất cứ ai, kể cả tuý viên chính trị của Đại sứ quán HK..."

3- Chuẩn bị kỹ càng cho đại cuộc

Nói như trên không phải để cho chúng ta thất vọng, bỏ tay, bỏ cuộc. Một mảng lớn của chế độ CS từng sụp đổ tan tành chỉ trong 3 năm bên trời Âu vào cuối thế kỷ trước, dù nó có lực lượng vô cùng hùng hậu. Điều cần là hội đủ 3 yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa như cổ nhân đã dạy. Cụ thể là mỗi giới làm phần việc của mình trong đại cuộc:

Giới trí thức yêu nước và các đảng viên phản tình cần tác động không ngừng vào hàng lãnh đạo Cộng sản, vào đường lối cai trị Cộng sản. Cách tiêu cực như tự giải thể tổ chức của mình để khỏi trở thành công cụ (ví dụ Viện Nghiên cứu Phát triển IDS), cách tích cực thì lên tiếng, viết bài, liên kết với nhau để cảnh báo, để tố cáo, để góp ý xây dựng (nhóm BauxitVN với vô vàn kiến nghị và bài viết của họ là trường hợp điển hình). Giới đối kháng dân chủ hay chiến sĩ hòa bình thì kiên trì và can đảm giúp toàn dân thoát khỏi ù lì, sợ hãi, ý thức được những vấn đề xã hội đang gặp, những quyền lợi nhân dân đáng hưởng, những phát triển mà đất nước phải vươn tới; ngoài ra họ còn cần liên kết thành những lực lượng đấu tranh (công khai hay bí mật) để dần dần trở thành đối trọng với nhà cầm quyền (công đoàn Đoàn Kết bên Ba Lan là một ví dụ). Giới lãnh đạo tinh thần cũng nên theo gương các đồng nghiệp bên Đông Âu, vốn đã dấn thân vào đại cuộc giải thể chế độ CS mà chẳng bao giờ mặc cảm "làm chính trị". Xin họ nhớ rằng cuộc nổi dậy tại Rumania đã khởi đầu từ một linh mục Chính thống, tại Đông Đức từ một mục sư Tin lành và tại Ba Lan từ một linh mục Công giáo. Tinh thể Việt Nam sẽ biến chuyển tốt nếu hết mọi lãnh đạo tinh thần đều dấn thân như HT Quảng Độ, TGM Ngô Quang Kiệt, GM Hoàng Đức Oanh, các LM Dòng Chúa Cứu Thế... Giới thanh niên sinh viên học sinh, với óc sáng tạo và lòng dũng cảm, với khả năng về các kỹ thuật truyền thông hiện đại, với nỗ lực tìm tòi các phương pháp đấu tranh bất bạo động, sẽ góp phần xứng đáng như các bạn trẻ bên Ai Cập (chính họ đã đọc tác phẩm của Gene Sharp "Từ độc tài tới dân chủ" bằng đèn pin dưới bóng những chiếc xe tăng tại quảng trường Tahrir mới hôm nào). Giới công an quân đội cũng cần được tác động để trở về với nhân dân, đứng bên cạnh những đoàn người biểu tình đòi hỏi quyền lợi chính đáng. Những đoàn dân này, khi xuống đường đòi lại đất bị cướp, nhà bị thu, lương bị quyt, cũng cần được hỗ trợ về tinh thần lẫn vật chất, có khi cần được cổ vũ hay hướng dẫn, vì đây là sức mạnh quần chúng chủ yếu, thể hiện "quyền lực của nhân dân". Ngoài ra, những "cuộc tản bộ Hoa Lài" (kiểu TQ), những cuộc rĩ tai truyền miệng, những cuộc rải truyền đơn bằng bong bóng... vẫn là điều nên làm liên tục và đều đặn để độc tài không thể ăn yên ngủ yên. Hải ngoại dĩ nhiên cũng đóng vai trò hậu phương quan trọng đối với tiền tuyến quốc nội, đồng thời tác động lên chính giới ngoại quốc, như lời Bs Ng. Đan Quế: "Nếu Washington đang mong đợi VN như một đối tác lâu dài vì hòa bình và ổn định trong khu vực, Hoa Kỳ nên hành động hữu hiệu để mọi người có thể nhận ra rằng chỉ có một nước VN tự do và dân chủ mới có thể trở thành một đối tác như thế" (bài đăng trên Washington Post hôm 26-02). **BBT**

Bão nổi lên rồi (Babui-DCVOnline)

THƯ NGỎ

của các nhà tổ chức Biểu tình Hoa lài Trung Hoa gởi Quốc hội Trung Hoa

TH 18-02-2011

Trước hết, chúng tôi xin cảm ơn từng cá nhân tham gia các cuộc biểu tình Hoa Lài. Sự tham gia của quý vị đã làm cho chính quyền độc tài rất hoảng sợ. Sự hiện diện của quý vị cũng đã khiến chính quyền Trung Hoa (TH) hiểu rằng họ phải lựa chọn giữa hai con đường:

1. Chính quyền Trung Hoa sẽ phải thật sự chống tham nhũng và chấp nhận quyền giám sát của nhân dân;

2. Đàn áp sự phản kháng của đại chúng, tiếp tục tham nhũng, và tiếp tục từ chối quyền giám sát của nhân dân.

Mỗi người Trung Hoa hy vọng ước mơ rằng Trung Hoa sẽ trở thành thịnh vượng, giàu sang, con dân không phải lo lắng về cơm áo, chính quyền liêm khiết và thành thật, giới quan tòa không thiên vị và công chính. Nhưng 20 năm đã trôi qua [kể từ Phong trào Dân chủ 1989] và cái mà chúng ta chứng kiến là một chính quyền ngày càng tham nhũng, các viên chức thông đồng với nhau vì quyền lợi được ban, và công dân không hưởng được gì từ cuộc cải cách, cởi mở, và phát triển kinh tế. Ngược lại, nhân dân phải gánh chịu giá cả hàng hoá và nhà cửa đất, không được sự chăm sóc sức khỏe, giáo dục hay phúc lợi cho người cao tuổi. Còn mười năm tới sẽ là gì? Phải chăng chúng ta sẽ đối diện với một chính quyền ngày càng tham nhũng? Một hệ thống tư pháp ngày càng mờ ám? Các thể lực lợi quyền sẽ khước từ những quyền lợi được ban chẳng?

Mỗi người TH lương thiện và thành thật hãy vui lòng suy nghĩ: Đã có quá nhiều công ốc được bán cho tư nhân, quá nhiều công ty quốc doanh và đất đai cũng đã được bán, và hầu hết mọi công sản đã bị phát mãi. Nhưng tất cả tiền bạc từ các cuộc buôn bán này đã và đang đi về đâu? Ai cũng hiểu rằng tài sản công quản thuộc về toàn dân. Nhưng nhân dân đã được những gì? Dưới sự lãnh đạo của một chế độ độc tài, tiến trình tư nhân hoá mờ ám đã tạo nên một thiếu số giàu có, nhưng đại đa số thường dân đã được gì?

Mỗi người Trung Hoa lương thiện và thành thật hãy vui lòng suy nghĩ:

Khi Nhật Bản, Đại Hàn và Đài Loan đi vào tiến trình kỹ nghệ hoá, họ đã có khả năng làm cho đại đa số nhân dân của họ thịnh vượng. Tại sao suốt cuộc kỹ nghệ hoá của Trung Hoa, thường dân lại trở nên nghèo khổ hơn nữa? Tại sao chỉ trong vài thập niên gần đây, Trung Hoa đã đi từ một nước có sự chênh lệch nhỏ nhất giữa người giàu và người nghèo đến một nước có sự chênh lệch lớn nhất? Đó chính là vì cái hệ thống bất công đã biến một thiểu số nhỏ giàu có không thể tưởng tượng, còn đại đa số quần chúng vẫn cứ khó nghèo.

Mỗi người Trung Hoa lương thiện và thành thật hãy vui lòng suy nghĩ: Hằng năm chính quyền dùng công quỹ để ăn uống, mua xe, thăm viếng nước ngoài và tăng lương cho các viên chức; nhưng lại không có tiền để chi tiêu về chăm sóc sức khỏe, giáo dục, phúc lợi cho người cao tuổi hay nhiều nhu cầu cơ bản khác. Đại đa số nhân dân TH không được hưởng nền y tế, giáo dục cơ bản hay phúc lợi tuổi già. Miễn nói đến Âu Châu, Hoa Kỳ, Nhật Bản hoặc Đại Hàn, hệ thống an sinh của chúng ta thua xa hệ thống an sinh của Nga, Ba Tây hoặc Ấn Độ. Khi các nước khác dùng đa số tiền thuế cho an sinh của dân họ, thì tiền thuế của chúng ta đi đâu?

Mỗi người Trung Hoa lương thiện và thành thật hãy vui lòng suy nghĩ: Hiện nay đồng "nhân dân tệ" được xếp hàng đầu trong tiền tệ thế giới về số lượng lưu hành. Sự "phát hành" tiền tệ quá mức nghiêm trọng này đã dẫn đến cái vòng lẩn quẩn về lạm phát bên trong Trung Hoa. Việc in tiền quá mức đang làm giảm giá trị tài sản của dân chúng một cách liều lĩnh. Vì nhân dân tệ không phải là tiền quốc tế nên chính thường dân Trung Hoa chẳng được may mắn chút nào. Lợi tức ít ỏi của thường dân Trung Hoa phải gánh chịu giá cả hàng hoá và nhà cửa tương đương với giá cả ở Âu và Mỹ Châu. Một mặt, chính quyền in tiền quá mức, mặt khác họ sử dụng các biện pháp hành chính để giữ giá nhà thấp. Phải chăng đây là một trò hề?

Mỗi người TH lương thiện và thành thật hãy vui lòng suy nghĩ: Điều dĩ nhiên là các viên chức, khi kê khai

tài sản của họ, phải chấp nhận sự giám sát của nhân dân, và chính quyền, khi công bố chi tiết tiền thuế, cũng phải chấp nhận sự giám sát của nhân dân. Thế nhưng nhân dân TH không có được cái quyền như vậy. Chúng ta đã đợi chờ bao thập niên. Ngay cả nếu chờ đợi thêm thập niên nữa, chúng ta cũng sẽ chẳng có được loại quyền này. Chúng ta có nên chờ nữa không? Quý vị có vui lòng chờ thêm 10, 20 hoặc 30 năm nữa không?

Tóm lại, nếu không chịu áp lực từ nhân dân, tuyệt nhiên không một chính quyền độc tài nào chủ động tôn trọng nhân dân hoặc chấp nhận để nhân dân giám sát. Điều chúng ta cần làm ngay là gây áp lực lên đảng cầm quyền Trung Hoa. Nếu đảng không thực tâm chống tham nhũng và chấp nhận sự giám sát của nhân dân, họ hãy vui lòng rời khỏi sân khấu lịch sử. Chúng tôi kêu gọi mỗi người Trung Hoa có một giấc mơ cho Trung Hoa hãy can đảm túa ra đi dạo vào lúc 2 giờ chiều mỗi Chúa nhật để nhìn quanh nhìn quất. Mỗi ai tham gia sẽ cho đảng cầm quyền Trung Hoa thấy rõ rằng nếu họ không chống tham nhũng, nếu chính quyền không chấp nhận quyền giám sát của nhân dân, thì nhân dân sẽ không còn kiên nhẫn để đợi chờ lâu hơn nữa.

Chúng ta không nhất thiết phải lật đổ chính quyền hiện tại. Nếu chính quyền chống tham nhũng, chính quyền và các viên chức chấp nhận sự giám sát của nhân dân, chính quyền thành thật giải quyết các vấn đề liên quan đến sự độc lập tư pháp, tự do ngôn luận và đưa ra thời khoá biểu, chúng ta có thể để cho đảng cầm quyền thời gian để giải quyết vấn đề. Chúng ta có thể kêu gọi ngưng các hoạt động xuống đường đi dạo. Chúng ta đã đợi chờ hàng thập niên, nếu chính quyền thành thật giải quyết vấn đề, chúng ta không ngại đợi chờ thêm chút nữa. Tuy nhiên, nếu chính quyền không thành thật giải quyết vấn đề mà chỉ muốn kiểm soát mạng Internet và ngăn chặn tin tức để đàn áp các phản đối, thì các phản đối này sẽ càng mạnh hơn. Vì khi càng nhiều người biết đến những cuộc "biểu tình hoa lài", chắc chắn càng có thêm người TH nhập cuộc.

Chúng ta không quan tâm đến việc thực thi một hệ thống độc đảng, lưỡng đảng, hoặc ngay cả tam đảng; nhưng chúng ta quyết tâm đòi hỏi chính quyền và các viên chức phải chấp nhận sự giám sát của thường dân TH, và chúng ta phải có một ngành tư pháp độc lập. Đây là yêu sách căn bản của chúng ta.

Chúng ta không ủng hộ cách mạng bạo động; chúng ta tiếp tục ủng hộ việc bất hợp tác bất bạo động. Chúng tôi mời gọi mỗi người tham gia hãy tản bộ, nhìn xem, hoặc ngay cả chỉ đi bằng quơ. Nếu quý vị có mặt, chính phủ độc tài sẽ run sợ.

Trung Hoa thuộc về mọi người Trung Hoa chứ không thuộc về bất cứ chính đảng nào. Tương lai của Trung Hoa sẽ được mọi người quyết định. Chúng ta đòi hỏi chính quyền và các viên chức phải chấp nhận quyền giám sát của nhân dân, các chi tiết về thu thuế phải được công bố, và thuế phải được "thu từ nhân dân và dùng cho nhân dân" thực sự. Những yêu sách căn bản này chẳng chút gì là quá đáng. Vì tương lai đất nước chúng ta, vì những quyền cơ bản của con cháu chúng ta và các thế hệ mai hậu, xin hãy can đảm bày tỏ thái độ. Khát vọng tự do và dân chủ của nhân dân Trung Hoa không thể ngăn chặn nổi (như Ôn Gia Bảo đã nói trong cuộc phỏng vấn trên CNN).

Nếu quý vị không thể tham gia vào các cuộc đi dạo, xin vui lòng nói với mỗi người Trung Hoa ở gần mình: Chúng ta cần một chính quyền ngay thẳng và thành thật. Chúng ta cần có quyền giám sát việc thu thuế của chính quyền. Chúng ta cần có quyền điều tra tài sản của các viên chức. Chúng ta cần có quyền công khai chỉ trích chính quyền. Đây là những quyền căn bản của mọi người Trung Hoa. Xin vui lòng nói cho mọi người Trung Hoa ở gần mình rằng: bất hợp tác bất bạo động là con đường duy nhất để dân chủ hoá Trung Hoa. Xin quý vị hãy vui lòng chuyển miệng để chọc thủng bức màn bưng bít tin tức và đến bày tỏ sự ủng hộ của quý vị.

Nhân dân TH trông cậy vào chính mình để tranh đấu cho các quyền của mình. Chúng ta không nên mơ tưởng chế độ độc tài sẽ chủ động ban cho chúng ta những quyền đó. Xin hãy vui lòng tham gia với chúng tôi vào cuộc bất hợp tác bất bạo động để buộc chính quyền TH tôn trọng những quyền căn bản của nhân dân TH.

Thời gian:

Mỗi Chủ Nhật, bắt đầu ngày 20-02-2011 vào lúc 2 giờ chiều (Nếu chính quyền Trung Hoa thành thật trong việc giải quyết vấn đề như nạn tham nhũng và quyền giám sát của công chúng, chúng tôi sẽ ra thông cáo ngưng hành động)

Địa điểm tập hợp biểu tình:

- Bắc Kinh: đường Vương Phủ Tỉnh, trước cửa hàng McDonald. - Thượng Hải: quảng trường Nhân dân, cửa trước Ảnh Đô. - Thiên Tân:

dưới Cổ Lâu. - Nam Kinh: quảng trường Cổ Lâu, cổng tiệm bách hóa đường Tú Thủy. - Tây An: đường Bắc Đại, cổng Gia Lạc Phúc. - Thành Đô: quảng trường Thiên phủ, dưới tượng Mao chủ tịch. - Trường Sa: quảng trường Ngũ Nhất, cổng Tân Đại Hạ tân đại. - Hàng Châu: quảng trường Vũ Lâm, cổng Hàng Châu bách hóa đại lâu. - Quảng Châu: công viên Nhân dân, cổng Tinh Ba Khắc. - Thẩm Dương: đường Nam Kinh Bắc, trước nhà hàng KFC. - Trường Xuân: quảng trường Văn hóa, đại lộ Tây dân chủ, cửa siêu thị Khoái Lạc Cầu. - Cáp Nhĩ Tân: cổng Cáp Nhĩ Tân điện ảnh viện. - Vũ Hán: đại lộ Giải phóng, quảng trường Thế Mậu, cổng nhà hàng McDonald.

Ai ở những thành phố không liệt kê đây, xin vui lòng đến quảng trường trung tâm thành phố minh.

Chúng tôi xin các trang mạng giúp phổ biến lời kêu gọi. Xin cảm ơn!

Một trong những người tổ chức các cuộc Biểu tình Hoa lài TH.

Bán nguyệt san Tự do Ngôn luận dịch từ bản Anh ngữ

ĐẤT NƯỚC LÂM NGUY !

Bộ Chính trị đảng Cộng sản Việt Nam và bạo quyền con đẻ đẻ mất đất, mất biển. Chủ quyền Tổ quốc bị đe dọa.

Cũng Bộ Chính trị đảng CSVN và bạo quyền con đẻ đã làm phá sản đất nước: đầu tư lãng phí, thiếu hiệu quả; thiếu số quan tham quá giàu, đa số dân chúng quá nghèo; sinh hoạt đất đỏ leo thang từng ngày; giá điện, nước lên, giá xăng dầu lại vừa tăng vọt; đồng tiền Việt Nam mất giá nặng, trong khi lương không tăng. Đầu tắt mắt tối suốt ngày vẫn không đủ sống, nhất là anh chị em lao động !

Bất mãn bị đàn áp. Phản đối bị bỏ tù. Chóp bu đảng Nguyễn Phú Trọng và chóp bu bạo quyền Nguyễn Tấn Dũng triển khai tối đa công an trị và ngoan cố nguy hiểm những sai lầm phản dân hại nước ngày càng chồng chất.

Tòan dân hãy vùng lên để có ấm no, tự do và bảo vệ Tổ Quốc.

LỜI KÊU GỌI

TOÀN DÂN XUỐNG ĐƯỜNG CỨU NƯỚC

.....BS Nguyễn Đan Quế 24-02-2011.....

CÙNG TOÀN THỂ ĐỒNG BÀO VIỆT NAM YÊU QUÍ,

Hãy đứng thẳng người hiên ngang tuyên bố: Tự do hay sống nhục !

Xuống đường dứt điểm độc tài những lạm quyền thế: đòi việc làm, đòi cơm áo, đòi nhà ở, đòi được học hành; đòi được chăm sóc y tế; chống áp bức bất công, nông dân chống cướp đất canh tác, công nhân chống bóc lột sức lao động.

Chúng ta muốn một xã hội công bằng, ai cũng được hưởng những Nhân quyền căn bản như tự do thông tin, tự do phát biểu, tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do internet, tự do tôn giáo, tự do đi lại, tự do buôn bán, tự do nghiệp đoàn, tự do hội họp, tự do sinh hoạt chính trị đa nguyên đa đảng để người dân chọn người tài đức lãnh đạo quốc gia.

Xuống đường giáng liên tiếp những đòn sấm sét ngay đầu Bộ Chính trị ĐCSVN buộc chúng phải trả lại quyền lực về tay nhân dân.

Giới trẻ Việt Nam, lực lượng phản ứng nhanh, có điện thoại di động dùng di động, có internet dùng internet, có loa dùng loa, có miệng dùng miệng để liên lạc, huy động, tổ chức quần chúng xuống đường biểu tình. Hàng triệu con tim yêu nước, tràn đầy nhiệt huyết, bùng bùng khí thế đời non lập biển, hạ quyết tâm:

- quét sạch độc tài cộng sản.
- xây dựng Việt Nam Mới Tự do, Dân chủ, Nhân bản và Tiến bộ.

Xuống đường để cứu nước! Cứu nước phải xuống đường !

Bs Nguyễn Đan Quế.

Tổng huy động Quần chúng xuống đường

Gợi ý:

- Ra đòn bất ngờ: công an tán thì ta tụ (biểu tình), công an tụ (đàn áp) thì ta tán. - Cơ động địa điểm, ngày giờ tập trung. - Biểu tình nhiều nơi để căng mỏng lực lượng công an. - Tùy tình hình, nhanh chóng chuyển sang qui mô lớn, lấy số đông để áp đảo tinh thần chúng.

Xu thế Dân chủ hóa đang dâng cao ở Trung Đông và Bắc Phi cho dân tộc ta, nhất là giới trẻ các thành phố lớn ba miền đất nước: Sài Gòn, Cần Thơ, Huế, Đà Nẵng, Hà Nội, Hải Phòng, vận may lịch sử chưa từng có, để đồng loạt xuống đường nói “KHÔNG” với độc tài đảng trị, trước bao nỗi thống khổ mà dân tộc ta phải triển miên nhẫn nhục chịu đựng mấy chục năm qua. ◆◆◆◆

và Trung Đông thực sự đáp ứng khát vọng công bằng xã hội và tự do dân chủ của người dân vốn đã từ lâu gánh chịu “triều đại” của các lãnh đạo bảo thủ già nua, những nhiều độc tài và tham quyền cố vị.

2- Các cuộc cách mạng dân chủ nhân quyền ấy là dấu rõ ràng cho thấy: quyền lực của nhân dân, sức mạnh của giới trẻ, hiệu quả của phương pháp đấu tranh bất bạo động cùng một đường lối cách mạng đúng đắn, tích cực và triệt để... đã là những nhân tố chính dẫn tới thành công, quật ngã được bất cứ chế độ chuyên chế độc tài nào, dù nó có ngoan cố và tàn bạo đến đâu chăng nữa.

3- Các cuộc cách mạng ấy vừa thành công là nhờ tinh thần trách nhiệm cao với đất nước và ý thức

đã khẳng định lần nữa rằng: một trong những đặc điểm lớn nhất của thời đại ngày nay là sự sụp đổ của tất cả các chế độ chuyên chế độc tài dưới mọi hình thức trên phạm vi toàn thế giới. Thay vào đó là những chế độ dân chủ, đa nguyên, đa đảng và pháp trị. Đây là những giá trị phổ quát và đích thực, không phân biệt truyền thống văn hóa, tôn giáo, địa lý, chủng tộc, mà loài người tiến bộ đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian, công sức, kể cả xương máu mới có được.

II- Nhân cơ hội này, trong hoàn cảnh đất nước Việt Nam còn dưới ách độc tài toàn trị Cộng sản, với vô vàn bất công xã hội, thảm trạng dân sinh, tệ nạn tham nhũng, cường quyền đàn áp gấp nhiều lần các quốc gia Trung Đông lẫn Bắc Phi nói trên, và nhất là nguy cơ mất văn hóa, mất đất nước vào tay giặc Tàu, Khối 8406 chúng tôi kêu gọi:

1- Toàn thể Đồng bào VN trong nước hãy rũ bỏ thái độ dửng dưng, vượt qua tâm lý sợ hãi, dũng cảm đứng lên làm cuộc Cách mạng thực sự của Dân tộc, nhằm quật ngã chế độ độc tài CS đã gây ra vô vàn tội ác và lừa mỵ nhân dân suốt bao năm trường! Đồng bào hãy mạnh dạn bày tỏ thái độ của mình bằng nhiều cách, nhất là bằng các cuộc biểu tình khắp cả nước trong ôn hòa, trật tự nhưng quyết liệt và triệt để.

2- Toàn thể Giới trẻ Việt Nam hãy rũ bỏ ý thức an phận, mặc cảm tự ti để đứng lên làm lịch sử, theo tấm gương chói lọi của bao anh hùng trẻ tuổi của Dân tộc từ Hai Bà Trưng đến Trần Quốc Toản, Nguyễn Thái Học... Các Bạn hãy vận dụng chí khí can đảm, trí tuệ thông minh, sự thành thạo các kỹ thuật truyền thông hiện đại để phá vỡ bức tường bưng bít và nhiễu loạn của chế độ độc tài, phổ biến tin tức tài liệu, truyền đơn biểu ngữ hầu lôi kéo toàn dân nhập cuộc tranh đấu.

3- Tầng lớp trí thức tôn giáo và dân sự hãy xứng với tinh thần kẻ sĩ, ý thức “quốc gia hưng vong thất phu hữu trách”, đứng lên lãnh đạo các tập thể quần chúng trong phạm vi và quyền hạn của mình (như tại các quốc gia Đông Âu những năm

KHỐI 8406

TUYÊN BỐ VÀ KÊU GỌI

nhân các cuộc cách mạng dân chủ tại Bắc Phi và Trung Đông

.....Việt Nam 21-02-2011.....

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Cuộc cách mạng nhân quyền dân chủ của thế kỷ 21, khởi đầu từ vụ tụ thiêu của ngọn đuốc sống Mohamed Bouazizi ngày 17-12-2010, đã kết thúc với thành công thứ nhất tại Tunisia ngày 14-01-2011, với thành công thứ hai tại Ai Cập ngày 11-02-2011, và đang tiếp diễn mạnh mẽ tại nhiều nước Bắc Phi và Trung Đông như Bahrain, Iran, Jordan, Lybia, Yemen....

I- Trước những biến động long trời lở đất này, Khối 8406 hân hoan chúc mừng nhân dân Tunisia và Ai Cập cũng như nhiệt liệt ủng hộ nhân dân các nước Bahrain, Iran, Jordan, Lybia, Yemen... Đồng thời chúng tôi cũng nhận định như sau:

1- Các cuộc cách mạng đã và đang lật đổ nhiều chế độ tại Bắc Phi

bảo vệ nhân dân cao của quân đội, quyết không biến mình thành công cụ cho chế độ hay lãnh đạo độc tài, trái lại đã tích cực hỗ trợ khát vọng chính đáng của toàn dân và quyết tâm giữ gìn trật tự ổn định đích thực cho xã hội.

4- Các cuộc cách mạng ấy vừa thắng lợi cũng là nhờ sự ủng hộ của các quốc gia chuộng tự do, sự hỗ trợ của công luận yêu dân chủ, sự nhanh nhạy của các cơ quan truyền thông quốc tế, nhất là nhờ sự hữu hiệu của các kỹ thuật thông tin hiện đại, vốn đã được giới trẻ sử dụng cách thông minh, can đảm và nhiệt tình.

5- Tiếp nối tinh thần cuộc Cách mạng dân chủ tại Tây Âu năm 1789, cuộc Cách mạng nhân quyền tại Đông Âu năm 1989, các cuộc cách mạng trong thế giới Hồi giáo tại Bắc Phi và Trung Đông hiện giờ

LỜI KÊU GỌI XUỐNG ĐƯỜNG

mỗi Chủ nhật, kể từ 27-02-2011

Nhóm Bạn trẻ VN 25-02-2011

1989-1991), để các cuộc biểu tình được xảy ra trong ôn hòa, trật tự, kỷ luật chặt chẽ, nhằm đạt được thắng lợi đích thực cuối cùng.

4- Lực lượng công an và quân đội hãy trở về với nghĩa vụ giúp đỡ và bảo vệ nhân dân, vốn đã sinh ra và nuôi nấng mình. Hãy ý thức rằng “an ninh xã hội và ổn định đất nước không phát xuất từ sự đàn áp của dùi cui và họng súng theo lệnh lãnh đạo độc tài, nhưng từ sự đồng thuận và góp sức của mọi công dân trong tự do”, để đứng về phía nhân dân khi nhân dân biểu tình bày tỏ những khát vọng chính đáng về nhân quyền của họ.

5- Các đảng viên Cộng sản nói chung, Bộ Chính trị lẫn Ban Chấp hành trung ương Cộng sản nói riêng hãy sớm trả lại cho nhân dân những gì thuộc về nhân dân: những tài sản tinh thần (các nhân quyền và dân quyền) cũng như các tài sản vật chất (tài nguyên quốc gia, đất đai tư hữu...) nếu Quý vị còn muốn sự tha thứ của toàn dân, còn muốn hiện diện giữa lòng dân tộc, còn muốn lưu tiếng thơm trong lịch sử.

6- Đồng bào Việt Nam hải ngoại, các Chính phủ dân chủ toàn cầu, các Tổ chức nhân quyền thế giới, các Cơ quan truyền thông quốc tế, công luận yêu tự do khắp năm châu, xin nhiệt tình hỗ trợ cuộc đấu tranh chính nghĩa của Dân tộc Việt Nam chống chế độ độc tài Cộng sản cho đến ngày toàn thắng, để Đất nước và Nhân dân chúng tôi thực sự góp phần vào hòa bình và thịnh vượng, văn minh và tiến bộ chung của toàn thể nhân loại.

Làm tại Việt Nam 21-02-2011

Ban Đại diện LT Khối 8406:

1. Kỹ sư Đỗ Nam Hải - 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, SG, VN.
2. Giáo sư Nguyễn Chính Kết, đang vận động dân chủ tại hải ngoại.
2. Linh mục Phan Văn Lợi - 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, VN.
3. Lm Nguyễn Văn Lý, đang bị quản thúc tại 69 Phan Đình Phùng, Huế. (Nhà Chung TGP Huế),

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù CS. ●●●●●●●●

Bạn đã từng bức xúc về cảnh kẹt xe hàng giờ trên đường. Bạn không tin tưởng về vấn đề vệ sinh cho thức ăn nước uống hàng ngày. Bạn bị nghẹt thở bởi bầu không khí ô nhiễm trong thành phố. Bạn thất vọng vì môi trường trước mắt bị tàn phá.

Bạn là người công nhân làm nghề xây dựng, là người nông dân. Bạn là học sinh, là sinh viên, là giáo viên, là công chức, là cán bộ về hưu, là đảng viên. Bạn là người buôn bán bên đường luôn có sự lo toan. Bạn là chủ doanh nghiệp nghĩ đến sự sống còn của công ty.

Bạn đã từng bất mãn vì không được đền bù thỏa đáng trong các chính sách giải phóng mặt bằng của nhà nước. Bạn đã từng khiếu kiện về đất đai nhưng không được lắng nghe. Quan khu vực nhà bạn ở bị làm ồn bởi những âm thanh ngoài ý muốn và nay bạn không còn muốn nghe những thứ âm thanh đó nữa.

Bạn cũng đã từng quan tâm đến những vấn đề to lớn hơn của đất nước như Vinashin hoặc Bauxit ở Tây Nguyên. Bạn từng tức giận vì đồng tiền trong tay bị mất giá quá nhanh. Những người tham những thì biết tích trữ đô la và vàng để không luôn luôn nắm được những tài sản giàu có.

Bạn thường ước mơ muốn có một hệ thống pháp lý rõ ràng để mọi người trong xã hội đều có điểm xuất phát công bằng. Bạn không muốn con cái của ông Nguyễn Tấn Dũng sẽ thay cha vào bộ chính trị và sẽ làm lãnh tụ Việt Nam đến các đời con cháu của bạn sau này.

Bạn là người có niềm tin vào Đức Phật, Đức Chúa Trời, thờ cúng Tổ Tiên. Thậm chí bạn không có niềm tin vào một tôn giáo nào rõ ràng. Nhưng bạn và tôi chắc đều có chung một niềm tin vào công lý và có niềm hy vọng vào đất nước sẽ có một ngày mai tươi sáng cho đất nước Việt Nam của chúng ta.

Chúng ta hãy hẹn nhau đến những trung tâm thành phố tham dự cuộc mít tinh nhằm kêu gọi sự cải thiện xã hội một cách toàn diện. Chúng ta yêu cầu những người lãnh đạo hãy dũng cảm đối diện với những vấn đề mà họ chịu trách nhiệm trước nhân dân.

Nếu có ai cho rằng những động lực cải thiện xã hội của chúng ta là sai trái mà có những hành vi phá rối gây sự thì chúng ta chọn con đường ứng xử lịch sự nhã nhặn. Chúng ta kêu gọi lương tâm và đạo đức của con người. Chúng ta có động lực chân chính và nhu cầu cấp thiết để đòi hỏi quyền tự do cơ bản của công dân bằng cuộc mít tinh kêu gọi cải cách xã hội.

Vào mỗi Chủ Nhật vào lúc 2 giờ chiều, mọi người sẽ tụ tập phát biểu và hô vang khẩu hiệu cho đến khi có kết quả.

Các khẩu hiệu sẽ thống nhất như sau:

- Chúng tôi muốn công ăn, chỗ ở, việc làm
- Chúng tôi cần môi trường trong sạch
- Chúng tôi cần an toàn giao thông
- Yêu cầu luật pháp công minh
- Yêu cầu thả các tù nhân chính trị
- Yêu cầu sửa đổi hiến pháp
- Yêu cầu chấm dứt chế độ đảng trị
- Tự do báo chí
- Tự do Dân chủ muôn năm

Thời Gian:

14:00 giờ chiều Chủ Nhật, bắt đầu từ ngày 27-2-2011

Địa điểm:

- Hà Nội: Khu vực cột cờ ở quảng trường Ba Đình.
- Sài Gòn: Khu vực nhà thờ Đức Bà, cửa trước trung tâm Diamond Plaza
- Huế: Khu vực Phú Văn Lâu
- Đà Nẵng: Cửa trước chợ Đống Đa
- Hải Phòng: Quảng trường trung tâm thành phố, khu tượng đài Lê Chân
- Nha Trang: Trung Tâm Văn Hóa, đường Trần Phú

Các thành phố không nằm trong danh sách, các bạn có thể đến công viên hay quảng trường trung tâm thành phố để tụ tập.

Xin hãy phổ biến lời kêu gọi này bằng mọi phương tiện truyền thông, tờ rơi, email, blog, facebook, twitter...

<http://hoilatranoi.blogspot.com>

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Tang lễ cố HT Thích Vân Đức và những trò phá phách của Cộng sản

❀❀❀❀ Paris 25-02-2011 ❀❀❀❀

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
BAN ĐẠI DIỆN GHPG TT-HUẾ**

V/P: Chùa Phước Thành, Huế.

Số: 002/BĐD/TTH/CB

CÁO BẠCH SỐ II

Tường trình Tang lễ cố Hòa thượng Thích Vân Đức

Kính trình :

- Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, GHPGVNTN.
- Chư tôn Giáo phẩm Hội đồng Lương viện GHPGVNTN.
- Chư Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức, Tăng ni, các Tổ đình, Tự viện.
- Đồng bào Phật tử trong và ngoài nước.

NMBS Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Ngưỡng bạch Đức Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN).

Cố Hòa thượng Thích Vân Đức – Đặc ủy Từ thiện Xã hội của Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế, đã viên tịch.

Cố Hòa thượng ra đi giữa lúc Giáo hội đang chìm ngập trong Pháp nạn, sứ mạng chưa hoàn thành, đã để lại bao tiếc nuối, cảm hoài cho một đời công hạnh, đạo đức đối với Phật tử Cố đô Huế và trong lòng các thành viên Ban ĐD GHPGVNTN tỉnh nhà.

Cảm niệm ân đức của Cố Hòa thượng, Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên Huế, ngay từ đầu đã cùng Môn đồ Pháp quyền đứng ra tổ chức Tang lễ cho Cố Hòa thượng căn cứ vào nguyên tắc và Di chúc mà Hòa thượng đã để lại. Đồng thời cáo bạch lên Hội đồng Lương viện và Chư tôn Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức, các Tổ đình, các Tự viện cũng như Đồng bào Phật tử trong và ngoài nước.

Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế cũng đã điều hành Lễ Nhập quan lúc 14g ngày 05-01-Tân Mão (07-02-2011) với đông đảo Tăng ni, Phật tử tỉnh nhà, nhưng tiếc thay đã vắng mặt số lớn chức sắc trong Môn phái.

Sự vắng mặt này đã khiến Ban

Đại diện cảm nhận điều không hay sẽ xảy đến cho tang lễ, mà điều dễ nhận thấy nhất là chính quyền Cộng sản không bao giờ để yên cho GHPGVNTN công khai trước đông đảo quần chúng.

Quả thật như vậy, họ đã vận động một số môn đệ của cố Hòa thượng Thích Vân Đức, đã từng bỏ thầy để chạy theo Thế quyền, nay trở về dự tang lễ. Họ đã âm thầm đi đánh lễ các chức sắc trong Môn phái đang hoạt động trong Giáo hội Nhà nước hoặc đã phân bộ GHPGVNTN để tổ chức một phiên họp chiều ngày 06-01-Tân Mão (08-02-2011) với mục đích thành lập Ban Tang lễ mới, nhằm loại trừ Ban Tang lễ mà Ban Tổ chức Tang lễ trước đã cung thỉnh.

Trong phiên họp này, Hòa thượng **Thích Chí Thắng**, Phó Ban Đại diện và là Trưởng ban Tổ chức Tang lễ theo Di chúc. Tuy cũng nằm trong Môn phái, nhưng Hòa thượng đã thẳng thắn phê phán *“thái độ của Quý vị trong Môn phái có mặt hôm nay là có tâm phân biệt đối xử. Nhớ lại đám tang Sư bà Diệu Trí và Hòa thượng Chí Mâu cùng trong Môn phái, sao Quý vị đã vồn vã, túc trực đêm ngày? Phải chăng vì chùa Diệu Nghiêm và Từ Hiếu to lớn lại không thuộc GHPGVNTN? Bây giờ chùa Từ Phong Lan Nhã nghèo nàn, có thể, lại trực thuộc GHPGVNTN nên Quý vị bỏ lơ ngay từ khi Cố HT Vân Đức lâm bệnh, cho tới khi viên tịch cũng không ngó ngang. Vì sợ mà không dám đến chăng? Nay đợi Môn đồ tới đánh lễ mới dám đến, và đến không phải vì tình cảm, trách nhiệm mà vì muốn oán đoạt tang lễ để loại GHPGVNTN?”*

Tuy nhiên, Ban Đại diện GHPG VNTN Thừa Thiên-Huế không trách Môn phái vì biết rằng đây là **âm mưu thâm độc của Cộng sản** muốn triệt hạ GHPGVNTN thông qua Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo Việt Nam và tay sai, nên sáng ngày 07-01-Tân Mão (09-02-2011) Ban Đại diện đã có phiên họp tại chùa Bảo Quang, xác định vai trò của GHPGVNTN là việc lớn, không đôi co, không giành giật, và quyết định:

1- Chuyển giao cho Môn phái điều hành Tang lễ như yêu cầu.

2- Tuy nhiên Ban Đại diện vẫn thường trực và hỗ trợ tang lễ.

3- Khuyến khích các thành viên Ban Đại diện nếu được thỉnh mời vào Ban Tổ chức mới, thì vẫn hoan hỷ nhận lời.

4- Gia đình Phật tử (GDPT) Thừa Thiên vẫn tiếp tục trách nhiệm đã được giao phó.

Điều quan trọng là theo Di chúc, cố Hòa thượng Thích Vân Đức đã thỉnh 3 vị Chứng minh Tang lễ là Hòa thượng **Thích Thiện Hạnh**, Chánh Thư ký Viện Tăng thống kiêm Chánh Đại diện GHPGVNTN/Thừa Thiên-Huế, Hòa thượng **Thích Như Đạt**, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Tăng sự, Viện Hóa đạo và Hòa thượng **Thích Diệu Tánh**, thành viên Hội đồng Trưởng lão Viện Tăng thống GHPG VNTN. Nay Môn phái thêm vào Hòa thượng **Thích Đức Phương**, Trưởng ban Trị sự Giáo hội Nhà nước tỉnh Thừa Thiên Huế, Hòa thượng **Nhất Hạnh** của Làng Mai. Trước việc làm không biết tôn trọng Di chúc của người quá cố, nên Hòa thượng Thích Như Đạt và Hòa thượng Thích Thiện Hạnh đã nhường lại ngôi vị Chứng minh để Môn phái toàn quyền cung thỉnh các vị chức sắc môn phái, nhưng vẫn thường xuyên lui tới hỗ trợ Tang lễ.

Tuy thành lập Ban Tang lễ của Môn phái nhưng vẫn phải cung thỉnh Hòa thượng Chí Thắng làm Trưởng ban và các thành viên Ban Đại diện vẫn đảm trách các chức vị trọng yếu như Chứng minh Phát trần, Chủ sám, Chấp lệnh... còn số chức sắc Môn phái nêu trên chỉ có hư danh, thậm chí ngày tiễn đưa Giác linh Hòa thượng Thích Vân Đức nhập Bảo tháp cũng chẳng có vị nào đến, dù chỉ để tung hoa tiễn biệt.

Đấu án sâu đậm nhất là buổi lễ phúng điệu và truy tôn Giáo phẩm chiều ngày 08-01-Tân Mão (10-02-2011) với hơn 300 người tham dự, trong đó gồm có:

- Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên Huế do HT Thích Thiện Hạnh, HT Thích Như Đạt và Hòa thượng Thích Diệu Tánh hướng dẫn.

- Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Nam Đà Nẵng và Ban Hướng dẫn GDPT Quảng Nam ĐN do Hòa thượng Thích Thanh Quang dẫn đầu.

- Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Trị và GDPT từ tỉnh Quảng Trị do Đại đức Thích Từ Giáo dẫn đầu.

- Tổng vụ Từ thiện Xã hội GHPG VNTN do Hòa thượng Thích Chơn Niệm, đại diện Hòa thượng Tổng vụ trưởng Thích Không Tánh dẫn đầu.

- GDPT Thừa Thiên, gồm có: Ban Hướng dẫn GDPT Thừa Thiên do

Huynh trưởng Nguyễn Tất Trục, Trưởng ban Hướng dẫn đầu, sau đó là Ban Bảo trợ GĐPT Thừa Thiên, Đại diện GĐPT 8 quận, huyện: Hương Trà, Phong Điền, Quảng Điền, Tả Ngạn Nội Thành, Hữu Ngạn, Hương Thủy, Phú Vang và Phú Lộc.

- Ban Hướng dẫn GĐPT Khánh Hòa do Huynh trưởng Trần Văn Thạnh, Trưởng ban Hướng dẫn đầu.

- Sau cùng là Đạo tràng Thập thiện và Bồ Tát tại gia của Giới trường chùa Linh Quang tham dự.

Tại buổi lễ này, trước linh đài cổ Hòa thượng Thích Vân Đức, nhân danh Chánh Thư ký Viện Tăng thống, Hòa thượng Thích Thiện Hạnh trang trọng cung tuyên Giáo chỉ của Viện Tăng thống truy tôn Cổ Thượng tọa Thích Vân Đức chính thức lên ngôi vị Hòa thượng đúng theo truyền thống Hòa thượng và công hạnh của Ngài. Giáo chỉ do Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo GHPGVNTN ấn ký.

Sau khi cung tuyên Giáo chỉ, Hòa thượng **Thích Thiện Tấn**, Chánh Thư ký Ban Đại diện đã đọc lời truy điệu cổ Hòa thượng Thích Vân Đức trong nỗi ngậm ngùi tiếc thương của Phật tử các giới.

Sau phần nghi lễ là phần khuyến giáo của Hòa thượng Thích Thiện Hạnh, đã công khai vạch trần mưu đồ của những người nhân danh Môn phái hồng chống phá GHPGVNTN theo chỉ đạo của Nhà nước và tay sai trong tang lễ này.

May mắn thay, nhờ Oai lực Tam Bảo và hồng phúc của cổ Hòa thượng Thích Vân Đức mà mọi việc đã được suôn sẻ. Nếu không, Hòa thượng cùng Đồng bào Phật tử sẽ **“tinh tọa 15 phút trước Linh đài để phân đối CSVN, Giáo hội Phật Giáo VN và tay sai, chuyên đánh phá GHPGVNTN bằng cách cướp giật Tang lễ các thành viên GHPGVNTN, như tang lễ Đức Cổ Độ tử Tăng thống, tang lễ Hòa thượng Thích Huệ Thông và nay là tang lễ Hòa thượng Thích Vân Đức”**.

Câu tuyên bố này Hòa thượng Thích Thiện Hạnh đã viết sẵn vào túi xách y mang trong người và đã đưa cao lên cho Phật tử các giới đều thấy, và đọc lớn câu tuyên bố này cho mọi người nghe nhằm ngăn chặn những mưu đồ đen tối sẽ tái diễn sau này.

Ngày 10-01-Tân Mão (12-02-2011) hàng nghìn Phật tử đã vân tập để tiễn đưa Kim quan nhập bảo tháp. Trước linh đài, Thượng tọa **Thích Minh Đức**, Đặc ủy Thanh niên của Ban Đại diện GHPGVNTN Thừa

Thiên—Huế ngậm ngùi tuyên đọc tiểu sử của Hòa thượng, trong nước mắt của hàng nghìn Phật tử tham dự. Hình ảnh cổ Hòa thượng đã sống lại qua các giai đoạn thăng trầm của GHPGVNTN mà Cổ Hòa thượng luôn luôn gắn bó và nêu cao tấm gương uy dũng, hy sinh, chấp nhận cuộc sống đạm bạc để giữ vững truyền thống Chánh pháp, không khuất phục trước thế quyền và danh lợi.

Kim quan được cung nghinh giữa hàng rào danh dự của Huynh trưởng và đoàn sinh GĐPT Thừa Thiên, trang nghiêm chấp tay cầu nguyện bên những vòng hoa còn tươi thắm được trang trí dọc lộ trình dẫn đến Bảo tháp.

Trước Bảo tháp, nhân danh Trưởng ban Tổ chức, Hòa thượng **Thích Chí Thắng** đã đồng dạng cảm tạ Hội đồng Lưỡng viện GHPGVNTN, cảm tạ chư Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức, Tăng ni, các Tổ đình, các Tự viện, các Niệm Phật đường, và Đồng bào Phật tử trong và ngoài nước đã góp phần công đức để Tang lễ cổ Hòa thượng được thập phần viên mãn. Hòa thượng Thích Chí Thắng cũng không quên ghi nhận tinh thần của Ban Hướng dẫn cũng như tất cả Huynh trưởng và Đoàn sinh GĐPT Thừa Thiên cũng như các Ban Hướng dẫn và Đoàn sinh GĐPT các Tỉnh trực thuộc GĐPT Vụ GĐPT Việt Nam đã tích cực trong việc phục vụ chu đáo suốt những ngày tang lễ Cổ Hòa thượng, cho dù danh xưng Ban Tổ chức có thay đổi nhưng lòng người không hề đổi thay. Sau cùng, ba vị Hòa thượng Thích Như Đạt, Thích Thiện Hạnh, Thích Diệu Tấn đã thân lâm trước Bảo tháp ngậm ngùi rải hoa tiễn biệt.

Hôm nay, trong niềm kính thương vô hạn, Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên—Huế xin cáo bạch lên Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo cùng Chư tôn Hội đồng Lưỡng viện GHPGVNTN, Chư Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức, Tăng ni, các Tổ đình, Tự viện, các Niệm Phật đường cùng đồng bào Phật tử trong lẫn ngoài nước, thay lời cảm tạ ân đức của toàn thể đã dành cho Tang lễ Cổ Hòa thượng Tân Viên tịch thượng **Tâm hạ Phước tử Vân Đức** hiệu **Nhất Đạo** thập phần viên mãn.

NAM MÔ TIẾP DẪN ĐẠO SƯ A DI ĐÀ PHẬT

Cố đô Huế, ngày 13-02-2011.

CHÁNH ĐẠI DIỆN

GHPGVNTN TỈNH TT-HUẾ

TỶ KHEO THÍCH THIỆN HẠNH

THÔNG BÁO KHẨN
của Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng

Tôi là Ms Nhiệm chức Ng. Mạnh Hùng, Quản nhiệm HT Mennonite Chuồng bò, P. 28, quận Bình Thạnh, SG, xin thông báo khẩn cấp tới các Quý vị MS, các Tín đồ Tin lành, các tổ chức tôn giáo, các tổ chức đấu tranh cho nhân quyền trong nước và trên thế giới được biết sự việc như sau:

Tôi bị Công an (CA) VN bắt giữ lúc 9g sáng ngày 21-02-2011 vì lý do có mặt tại 210 Võ Thị Sáu, quận 3 cùng dân oan đi khiếu kiện yêu cầu chính quyền quận Bình Thạnh thực hiện đúng chỉ đạo của Thành phố về đến bù giải tỏa nhà đất của tôi bị thu hồi trái phép. Đến 6g30' chiều cùng ngày mới được thả. Những ngày kế tiếp CA liên tục sách nhiễu thăm vấn tôi đến sáng ngày 25-02-2011 mới chấm dứt. Sau đó, họ bố trí từng tốp 6 nhân viên An ninh thay phiên canh gác trước nhà tôi, không cho tôi ra khỏi cổng suốt ngày đêm từ ngày 25-02-2011. Số điện thoại cầm tay của tôi cũng bị cắt không liên lạc được. Xe máy của tôi bị chúng dùng keo dán sắt 502 đổ vào bình xăng con làm hỏng bình đến nay vẫn chưa sửa được. Chúng đổ keo 502 vào dây ga xe của con gái tôi làm dây ga bị hỏng.

Được biết MS Thân Văn Trường, Cố vấn HT Chuồng bò, sau khi bị tông xe cũng bị câu lưu không đi đâu được cho đến nay. Số điện thoại cầm tay và mạng Internet của MS Trường đều bị cắt không liên lạc được. Số ĐT mới của Ms Trường là 01299797548. Đặc biệt chúng muốn tiêu diệt HT Chuồng bò nên sáng CN 27-02-2011 chúng cấm cản không cho tôi và MS Trường tới thờ phượng Chúa tại HT Chuồng bò. Các tín đồ phải gọi điện thoại kêu cứu MS Nguyễn Hồng Quang tới giảng sứ điệp của Chúa. Theo tin của cháu Ngọc, con nhà giáo Bùi Thị Thành, Chấp sự HT Chuồng bò cho chúng tôi biết hiện bà Thành đang bị CA bắt giữ. Chấp sự Thành hiện bị giữ ở đâu chúng tôi cũng không biết, vì ĐT của bà Thành bị CA giữ nên không liên lạc được.

Hiện nay tôi và Ms Trường vẫn đang bị giam lỏng, không được ra khỏi nhà. Đây là hành động đàn áp tôn giáo của CAVN. Bằng thông báo này, tôi tố cáo CAVN đã vi phạm nghiêm trọng Hiến pháp VN, Hiến chương về quyền con người của LHQ. Đây là hành động đàn áp nhằm tiêu diệt HT Chuồng bò của Giáo hội Tin lành Mennonite VN do MS Lê Thị Phú Dung lãnh đạo.....

TÔN VINH ĐỨC CHÚA TRỜI.

MS Nhiệm Chức, Quản nhiệm HT Chuồng bò, P28, Q. Bình Thạnh, Sài Gòn NGUYỄN MẠNH HÙNG – ĐT: 0120 325 0291

GIÁO HOÀNG GIOAN-PHAOLÔ 2 và Mùa xuân tự do tại Đông Âu

.....*Vũ Văn An 18-02-2011*.....

Càng gần đến ngày ngài được tôn phong lên hàng Á Thánh, Đức Gioan-Phaolô II càng được quần chúng nhắc đến với thật nhiều tình cảm nồng hậu, nhất là quần chúng Ba Lan, đồng hương của ngài. Ngày 17 vừa qua, linh mục Mariusz Frukacz, chủ bút tuần báo Công giáo Niedziela của Tổng Giáo Phận Czestochowa, Ba Lan, có dành cho Zenit một cuộc phỏng vấn, trong đó ngài cho hay: đối với dân tộc Ba Lan, tưởng nhớ Đức Gioan-Phaolô II là tưởng nhớ một con người đã đem lại cho dân tộc “buổi khởi đầu của mùa xuân tự do”. Việc bầu cử vị Giáo Hoàng Đầu Tiên Người Slave đã đem “ánh sáng Ba Lan soi sáng cho các thay đổi vĩ đại tại Ba Lan và toàn bộ Âu Châu” và cách riêng, đã đem lại cho “dân tộc Ba Lan sức mạnh tâm linh và tinh thần để từ kháng chiến chống bất công tiến qua chiến thắng sự ác bằng sự thiện”.

Theo Cha Frukacz, năm 1978, khi Đức Hồng y Karol Wojtyla được bầu làm Giáo hoàng với tước hiệu Gioan-Phaolô II, thì Ba Lan đang quần quai dưới ách thống trị của chế độ Cộng sản. Bởi thế, việc bầu cử này có một tầm quan trọng hết sức lớn lao, không phải chỉ riêng đối với Ba Lan, mà còn đối với cả khối Trung và Đông Âu nữa. Dân chúng Ba Lan và dân chúng các nước vừa kể không những cảm thấy niềm vui mà cả tinh thần tự do nữa. Đức Gioan-Phaolô II mang theo ngài lòng trung tín đối với Tin Mừng và lòng can đảm đối với niềm tin vào sự thật. Theo cha, câu “Đừng sợ, hãy mở rộng cửa cho Chúa Kitô” của ngài đã bật đèn xanh cho các thay đổi có tính thời đại tại Ba Lan và khắp Âu Châu. Việc bầu ngài làm Giáo hoàng quả đã khởi đầu cả một mùa xuân cho tự do. Ngài đã bật đèn xanh cho cuộc cách mạng tâm linh và tinh thần tại Ba Lan và các nước khác tại Trung và Đông Âu.

Được hỏi phải chăng vì Wojtyla làm Giáo hoàng mà Liên Xô không dám xâm lăng Ba Lan, Cha Frukacz cho hay: đối với câu hỏi này, ta không thể trả lời một cách đơn giản được. Hiện nay, ta không biết hết các tài liệu của chế độ Cộng sản, càng biết ít hơn về thời kỳ Tướng Wojciech Jaruzelski thiết quân luật khiến các quyền dân sự bị hạn chế và các nhà tranh

đấu của Phong Trào Đoàn Kết bị bắt và bị cầm tù. Theo cha, một số sử gia nghĩ đúng khi họ viết rằng người Nga không xâm lăng Ba Lan vì họ không muốn lập lại hoàn cảnh năm 1968 lúc họ xâm lăng Tiệp Khắc. Tướng Wojciech Jaruzelski chủ trương rằng vào ngày 13-12-1981, ông ta phải thiết quân luật tại Ba Lan, vì nếu không người Nga chắc chắn sẽ xâm lăng Ba Lan. Ngày nay, ta biết rằng điều ông ta tuyên bố lúc đó không đúng sự thật. Từ quan điểm của một số tài liệu cũng như dựa vào vào một số nhân chứng, các sử gia tại Ba Lan cho rằng chế độ Cộng sản, nhất là Leonid Brezhnev, tổng bí thư Đảng Cộng sản Liên Xô, muốn Tướng Jaruzelski và chế độ Cộng sản tại Ba Lan phải giải quyết vấn đề “Đoàn Kết” bằng chính các lực lượng của mình. Ngày nay, ta cũng biết rằng suốt trong thời kỳ thiết quân luật tại Ba Lan, Đức Gioan-Phaolô II có các tiếp xúc ngoại giao gần gũi với tổng thống Hoa Kỳ, Ronald Reagan, và ngài từng viết một lá thư cho Leonid Brezhnev để thuyết phục ông ta đừng xâm lăng Ba Lan. Dù thế mặc lòng, ta vẫn không thể quả quyết một cách đầy đủ và chắc chắn rằng người Nga không xâm lăng Ba Lan là vì Đức Hồng y Wojtyla được bầu làm Giáo hoàng.

Về lý do tại sao cả chủ nghĩa Quốc xã lẫn chủ nghĩa Cộng sản đều không thành công trong việc tách rời Ba Lan ra khỏi gốc rễ Kitô giáo và tiêu diệt đức tin Công giáo của họ, cha Frukacz cho rằng nguồn mạch dứt khoát cứu được đức tin Công giáo chính là việc các gia đình Ba Lan đã luôn luôn tôn kính và lưu truyền cho con cái họ gia tài thiêng liêng của các thế hệ đi trước. Trong suốt thời Quốc xã và sau đó thời Cộng sản, trong các gia đình Ba Lan, người ta thấy mối liên hệ của đức tin với văn hóa Kitô giáo và văn hóa quốc gia luôn luôn sống động và mạnh mẽ. Đối với dân tộc Ba Lan, đức tin luôn nối kết với lòng yêu nước chân chính, nghĩa là yêu Chúa và yêu quê hương. Cha cũng nghĩ rằng các phong trào và hiệp hội Kitô giáo đóng một vai trò rất lớn trong việc duy trì gốc rễ Kitô giáo trong xã hội Ba Lan, như Phong trào Đời sống và Ánh sáng của Tôi tớ Chúa là Cha Franciszek Blachnicki. Các câu lạc bộ Công giáo như Câu

Lạc bộ Trí thức Công giáo, Tuần lễ Văn hóa Kitô giáo, cũng góp nhiều đóng góp học thuật và mục vụ cho việc sống đức tin, vì tại đây các nghệ sĩ liên tục trình bày và truyền bá nền văn hóa và văn chương quốc gia cho tín hữu tại các nhà thờ.

Và không ai quên vai trò lớn lao của Đức Hồng y Stefan Wyszynski (1), người mà cha gọi là “giáo phẩm của thiên niên kỷ”. Chính ngài là người tổ chức “Các Lời hứa Jasna Gora” vào năm 1956, tức chín năm chuẩn bị kỷ niệm 1,000 năm Kitô giáo có mặt tại Ba Lan (1957-1966). Chính ngài đã sâu sắc hóa và truyền bá điều vốn được gọi là nền thần học về quốc gia (theology of the nation) để củng cố căn tính Công giáo của người Ba Lan. Đức Gioan-Phaolô II cũng làm chứng cho tầm quan trọng và sự cao cả của Đức Hồng y Wyszynski khi phát biểu: “Có thể đã không có một vị Giáo hoàng người Ba Lan trên tòa Phêrô nếu không có đức tin của Đức Hồng y Wyszynski cũng như việc ngài bị cầm tù và Jasna Gora” (2)

Về hai người con sáng chói của Ba Lan, tức chân phúc Jerzy Popieluszko (3) và chuẩn chân phúc Karol Wojtyla, cha Frukacz cho rằng có nhiều yếu tố chung giữa hai vị anh hùng thời đại này về lòng can đảm và việc làm chứng anh hùng của họ. Yếu tố thứ nhất là cả hai vị cùng có một đức tin vững mạnh. Các vị đều là người của đức tin theo nghĩa hoàn toàn vâng phục Thiên Chúa. Yếu tố thứ hai: cả hai vị đều thể hiện trong đời mình lòng trung tín chân thực đối với Tin Mừng và các giá trị Kitô giáo. Nhân danh Tin Mừng và nhân danh việc tôn trọng các giá trị Kitô giáo trong lãnh vực sinh hoạt công cộng, cả hai vị đều đã bênh vực nhân quyền và phẩm giá nhân vị. Cả hai đều đã làm chứng một cách đích thực và đầy can đảm cho Chúa Kitô đến độ đổ máu mình ra. Chân phúc Jerzy Popieluszko bị công an chìm của chế độ Cộng sản sát hại, còn Đức Giáo Hoàng Gioan-Phaolô II thì bị tấn công tại Công trường Thánh Phêrô (Rôma) ngày 13-5-1981.

Cha Popieluszko và Đức Gioan-Phaolô II đều đã cổ vũ việc tôn trọng nhân quyền, quyền lợi công nhân và phẩm giá nhân vị, tất cả dưới ánh sáng Tin Mừng. Đối với Ba Lan và đối với toàn thế giới, họ đều đã thực hành và làm chứng cho nhân đức can đảm, lòng trung tín đối với Thiên Chúa, với Thánh giá Chúa Kitô và với Tin Mừng, tình yêu Thiên Chúa và quê hương. Cả hai đều đại biểu cho lòng yêu nước theo nghĩa Kitô giáo, coi nó như một nhân đức văn hóa và

xã hội. Một yếu tố chung khác nữa là cả hai vị đều có một linh đạo về Đức Mẹ và hoàn toàn tín thác vào ngài. Chân phúc Popieluszko lấy Thánh Maximilian Kolbe làm gương mẫu, còn đối với Đức Gioan-Phaolô II, gương mẫu đó chính là Thánh Louis Mary Grignon de Montfort.

Nhưng thực ra, đâu là các đặc tính đặc trưng của Đức Gioan-Phaolô II? Cha Frukacz cho hay: ngài biết Đức Gioan-Phaolô II từ lúc lên 8 khi Đức Giáo Hoàng về thăm quê hương hồi tháng 6 năm 1979. Hình ảnh còn rõ nét trong cha là một nhân vật mặc đồ trắng với cánh tay rộng mở. Không khí hôm ấy là một không khí hân hoan của những ngày vui lịch sử. Song thân cha nước mắt đầm đìa, nhất là thân phụ cha, một đoàn viên của Phong trào Đoàn Kết. Rồi những năm sau đó, cha được cùng gia đình gặp gỡ Đức Gioan-Phaolô II tại Đền thờ Jasna Gora và tại Czestochowa trong các năm 1983, 1987, 1991, 1997, 1999. Điều hết quan trọng đối với linh đạo của cha là lần gặp vào tháng 8 năm 1991, lúc Đức Gioan-Phaolô II tới làm phép đại chủng viện Czestochowa. Lúc ấy cha đang học năm thứ hai tại chủng viện này. Cha rất cảm động khi nghe Đức Giáo hoàng phát biểu: "Với lòng tận tụy trọn vẹn và hoàn toàn, xứng hợp với thái độ của Đức Mẹ dưới chân Thánh giá... các con hãy công bố Tin Mừng của Con ngài và làm chứng cho Tin Mừng ấy trong đời sống một cách quảng đại, không hề thỏa hiệp với tinh thần thế gian và đừng sợ hãi". Theo cha, vị Giáo hoàng người Ba Lan này là một con người của cầu nguyện. Cha vẫn luôn ghi nhớ trong tâm hồn Thánh lễ cha được đồng tế với Đức Gioan-Phaolô II tại nhà nguyện riêng của tòa khâm sứ vào ngày 7-9-2000. Cha cho rằng Đức Gioan-Phaolô II là một con người của niềm vui Kitô giáo đích thực. Trong suốt thời gian du học tại Rôma (2000-2007), cha có dịp được gặp Đức Giáo hoàng và chuyện trò với ngài dịp lễ Giáng Sinh. Nhờ thế, ngài thường được nghe Đức Giáo hoàng ngâm ngợi các ca khúc Giáng Sinh. Đức Gioan-Phaolô II cũng là một con người có một tình yêu lớn lao đối với người lân cận, đối với Chúa Kitô và đối với Giáo hội. Đức Giáo hoàng có lòng yêu kính đặc biệt đối với Đức Mẹ, năng đọc kinh Mân Côi.

Về lễ phong chân phúc cho Đức Gioan-Phaolô II, cha Frukacz không biết sẽ có bao nhiêu người Ba Lan qua Rôma tham dự, nhưng chắc một điều: cả nước Ba Lan đang được huy động. Các phương tiện truyền thông

đại chúng ước lượng sẽ có chừng 1 triệu người Ba Lan qua Rôma tham dự thánh lễ phong chân phúc cho người đồng hương rất yêu quý của họ, người vốn được họ coi là đại biểu của mùa xuân tự do.

Ghi chú

(1) Stefan Wyszyński (3/8/1901 - 28/5/1981) là Giáo chủ Ba Lan, được Đức Piô XII nâng lên hàng Hồng y năm 1953, và thường được gọi là Giáo chủ của thiên niên kỷ. Thời ngài, Giáo hội Công giáo tích cực hỗ trợ phong trào chống cộng. Một trong các vấn đề hàng đầu là việc Cộng sản tịch thu đất đai của Giáo hội. Năm 1950, Đức TGM Wyszyński quyết định hòa hoãn với Cộng sản, nhờ thế Giáo hội được quyền duy trì một số tài sản và một số biện pháp khác. Tuy nhiên, năm 1953, Cộng sản lại mở một đợt bách hại mới và khi các Giám mục tiếp tục ủng hộ phong trào kháng chiến, thì nhiều cuộc đấu tố và giam cầm giáo sĩ đã diễn ra, chính Đức Hồng y cũng cùng chung số phận này và chỉ được thả ngày 26-10-1956. Ngài không bao giờ ngưng các công trình tôn giáo và xã hội của mình. Thành tựu lớn nhất của ngài là việc cử hành năm 1966, để kỷ niệm 1.000 năm đạo Công giáo du nhập Ba Lan. Nhà nước Cộng sản không cho phép Đức Phaolô VI qua Ba Lan tham dự. Tuy nhiên, về vang nhất đối với ngài là lúc Karol Wojtyła được bầu làm giáo hoàng. Ngài qua đời ngày 28-5-1981, lúc 79 tuổi và năm 2001, được Quốc hội Ba Lan tuyên dương là "Người Ba Lan, tuyên úy và chính khách vĩ đại". Năm ấy cũng được Quốc hội Ba Lan mừng là Năm Hồng y Stefan Wyszyński.

(2) Đan viện Jasna Góra (nghĩa là Núi Sáng) tọa lạc tại Czestochowa, Ba Lan, là đền thánh nổi tiếng nhất dâng kính Đức Mẹ tại Ba Lan và là trung tâm hành hương của cả nước, được nhiều người coi là thủ đô tinh thần. Được các đan sĩ dòng Thánh Phaolô thiết lập từ năm 1382, từ đó trở thành địa điểm hành hương nhờ bức ảnh Đức Mẹ bồng Chúa Hài Đồng mà người ta quen gọi là Đức Mẹ Đen Czestochowa. Người ta vẫn cho rằng nhờ Đức Mẹ mà Jasna Gora thoát cuộc xâm lăng của Thụy Điển vào thế kỷ 17. Và chính vì thế, nó trở thành biểu tượng của cuộc kháng chiến Ba Lan. Ngày 1-4-1656, Jan Kazimierz, vua Ba Lan, đã long trọng đọc lời thề hứa dâng cả nước cho sự che chở của Mẹ Thiên Chúa và tuyên xưng ngài là Quan Thầy và là Nữ Vương mọi lãnh thổ thuộc vương quyền của ông.

(3) Jerzy Popieluszko (14/9/1947 - 19/10/1984) là một linh mục Công giáo Ba Lan, có liên hệ với Công đoàn Đoàn Kết. Ngài bị ba nhân viên của sở tình báo Cộng sản Ba Lan hạ sát, được Giáo hội nhìn nhận là tử đạo và được phong chân phúc ngày 6-6-2010. Cha nổi tiếng chống cộng, có tài thu hút và được phái tới với những người đình công tại hãng sắt ở Warsaw, sau đó liên hệ với các công nhân và nhân viên của Công đoàn Đoàn Kết, là những người chống chế độ Cộng sản tại Ba Lan. Trong các bài giảng, ngài luôn đan kết các lời khuyên thiêng liêng với các bài điệp chính trị, chỉ trích hệ thống Cộng sản và khuyến khích người ta lên tiếng phản đối. Các bài giảng của ngài được đài Âu Châu Tự Do phát đi, trở thành nổi tiếng khắp Ba Lan như tuyên ngôn bất khoan nhượng chống lại chế độ. Sau nhiều mưu toan bắt thành, tình báo Ba Lan đã bắt cóc cha ngày 19-10-1984. Cha bị tra tấn dã man và bị thăm sát bởi 3 viên tình báo. Xác ngài bị ném xuống đập nước Vistula và được tìm thấy ngày 30 cùng tháng. Tin ấy làm rúng động Ba Lan. Hơn 250,000 người, trong đó có Lech Wałęsa, đã tham dự đám tang của cha. Năm 1997, Giáo hội Công giáo khởi đầu án phong chân phúc cho cha và lễ phong chân phúc này đã diễn ra ngày 6-6-2010 tại Quảng trường Piłsudski. Mẹ cha là bà Marianna Popieluszko, người trước đó mấy ngày vừa tròn 100 tuổi, đã tham dự thánh lễ này.

Vũ Văn An

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

T HÔNG BÁO CỦA GIÁO HỘI CAO ĐÀI & GIÁO HỘI HÒA HẢO VN-HN 23-02-2011

**GIÁO HỘI TRUNG ƯƠNG
TỔNG VỤ TRUYỀN THÔNG
SỐ: 101/TT/TU
PHẬT GIÁO HÒA HẢO
THUẦN TÚY
THÔNG CÁO
V/v THÀNH LẬP ĐOÀN
THANH NIÊN PGHH YÊU
NƯỚC**

Để đáp ứng nhu cầu tình thế trong phong trào chống giặc xâm lăng Tàu cộng, Giáo hội PGHH Thuần túy đã nhóm Hội nghị bắt thường vào lúc 9g tối ngày 23-02-2011 tại Văn phòng Giáo hội Trung ương dưới quyền chủ tọa của cụ Lê Quang Liêm.

Sau khi phân tích và nghiên cứu hiện tình của đất nước dưới chế độ CHXHCNVN và sự yếu hèn của đảng CSVN ngày càng nhân nhượng trước những áp lực của Tàu cộng sẽ là một đại họa mất nước.

Là con Hồng cháu Lạc đã có những trang sử vẻ vang oanh liệt trước năm châu bốn bể:

*Ngàn năm Bắc địch giầy bừa,
Mà còn đứng dậy tống đưa quân thù.*

Nay chẳng lẽ gần 90 triệu con Hồng cháu Lạc lại để cho Tàu cộng ung dung thôn tính Việt Nam? PGHH Thuần túy quyết tâm tay nắm tay, lòng chung lòng với toàn thể đồng bào để cứu nước.

Phiên họp bất thường ngày 23-2-2011 đồng thanh quyết định: Thành lập "ĐOÀN THANH NIÊN PGHH YÊU NƯỚC" gồm có:

- Tổng Đoàn trưởng: HÀ VĂN DUY HỒ.
- Đoàn trưởng tỉnh An Giang: PHAN VĂN CHÚNG.
- Đoàn trưởng tỉnh Đồng Tháp: NGUYỄN VĂN NGÂN.
- Đoàn trưởng tỉnh Hậu Giang & TP. Cần Thơ: NGUYỄN VĂN CƯỜNG.
- Đoàn trưởng tỉnh Vĩnh Long:

NGUYỄN NGỌC TÂN.
- Đoàn trưởng tỉnh Kiên Giang: NGUYỄN PHỤNG SỎ.
- Đoàn trưởng tỉnh Sóc Trăng: NGÔ HỒNG ĐỨC.

Mỗi đoàn THANH NIÊN PGHH YÊU NƯỚC sẽ hoàn tất sự tổ chức nội bộ trong vòng 30 ngày, chiếu theo chỉ thị của cụ Hội trưởng Trung ương PGHH Thuần túy.

*Thanh niên nghĩa vụ phi thường,
Phận là phải biết yêu thương giống nòi.*

-----
*Bấy lâu nay khát khao tự trị,
Thanh niên đoàn chuẩn bị xong chưa?*

*Chừng nào sức mạnh có thừa,
Diệt trừ kẻ bạo cho vừa lòng dân
(Lời kêu gọi của Đức Huỳnh Giáo Chủ)*

**Sài Gòn, ngày 23-2-2011.
Tổng Vụ trưởng Truyền thông
TRƯƠNG THÀNH LONG**

+++++

ĐẠI TAM KỲ PHỔ ĐỘ (Bát Thập Lục Niên) TOÀ THÁNH TÂY NINH

LỜI KÊU GỌI CẦU NGUYỆN CHO CHÁNH TRỊ SỰ HỨA PHI

Ban Bảo vệ Tự do Tín ngưỡng đạo Cao Đài

Kính gửi :
Quý Chức sắc, Hiền tài, Chức việc và Đồng đạo nam nữ

Kính thưa Quý vị,
Gần đây có rất nhiều thông báo liên quan tới việc hơn 1 trăm Tín đồ Cao Đài bị đàn áp, đánh đập tàn nhẫn khi đang quỳ cầu nguyện trước Đền thánh Toà thánh Tây Ninh, ngày Đại Lễ vía Đức Chí Tôn (11-2-2011).

Nhiều người bị thương trầm trọng, riêng HH/CTS Hứa Phi đã bị đánh đập đến hôn mê, phải đưa vào bệnh viện nửa sống nửa chết, ai ai

cũng muốn biết Tín đồ Cao Đài có phản ứng gì ?

1- Trước hết là nhẫn nhục chịu đựng như mọi người tu hành khác. Họ không chống trả mà chỉ biết kêu la đau đớn.

2- Phản ứng thứ nhì là đợi chờ tiếng nói của Tư pháp. Nhưng trong xứ Xã hội chủ nghĩa đảng trị, người Đạo hoài công chờ đợi Tư pháp mở cuộc truy tố về tội "Gian nhân hiệp đảng, cố ý đả thương có dự mưu". Họ nhớ lời mĩa mai của người cầm đầu bọn hành hung là : "Đánh cho chết trước mặt Đức Chí Tôn", tựa hồ như bọn chúng đã có 1 hậu thuẫn vững mạnh và an toàn hơn Đảng Chí Tôn !

3- Và phản ứng thứ ba là chấp tay cầu nguyện cho Pháp nạn chóng qua và toàn thể Đồng đạo trong nước cũng như ở hải ngoại, hãy tụng kinh cầu nguyện cho HH/CTS Hứa Phi được tai qua nạn khỏi và sớm bình phục. Không có Đồng đạo nào mà không đau lòng trước thảm họa đã xảy ra, máu chảy ruột mềm.

4- Phản ứng sau cùng là suy tư về tiền đồ của Đạo nhà: đã suốt gần 100 năm Đức Chí Tôn mở nền chọn giáo Phổ độ chúng sanh dưới nhiều chế độ khác nhau mà chưa hề bị đàn áp đả thương như thế ấy, kể cả hành đạo an toàn dưới chế độ Thực dân ngoại quốc. Không ngờ vào giờ này đồng bào với đồng bào mà nữ xuống tay không nương tình. Lòng nhân đạo và nghĩa đồng bào còn đâu ? Đó là cái mĩa mai đau đớn nhứt của cả một Dân tộc !!!

Nam mô Cao Đài Tiên Ông Đại Bồ Tát Ma Ha Tát
25-02-2011

**T.M. BAN BẢO VỆ
Hiền tài Nguyễn Thanh Liêm +
Hiền tài Lê Trung Cang**

*Xin các bạn trẻ
dùng điện thoại di
động, truyền tin
nhắn kêu gọi biểu
tình, tẩy chay bầu
cử độc đảng.*

LỜI KÊU GỌI GỌI ĐẾN NGUYỄN TẤN DŨNG

.....*Châu Xuân Nguyên* 12-02-2011.....

Chào ông Thủ tướng Dũng,
Hôm nay, một ngày sau khi TT Mubarak từ chức và cũng là một ngày sau khi Chính phủ của ông đã quyết định phá giá đồng tiền VN 9.3%, hôm nay tôi kêu gọi ông hãy sắp xếp để trao lại quyền tự quyết chính trị lại cho 86 triệu dân VN.

Theo tôi biết thì sau ĐH đảng XI, ông được Bộ Chính trị trao cho quyền tối thượng cao hơn cả Tổng Bí thư để cứu đảng CSVN nên tôi quyết định viết cho ông chứ không phải là người khác.

1- Đảng Cộng sản suy sụp chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong thời gian tham gia chính trị của ông vừa qua, tôi nghĩ rằng ông đã tích góp được một số tiền khá lớn ở Thụy Sĩ, ít nhất là một vài tỉ USD chứ không nhỏ. Cả một đời người sống ở Mỹ, Úc, vài triệu USD là dư sức hưởng già rồi, con cháu thì chừng 10 triệu USD cộng thêm sự chỉ dạy làm ăn thì chúng nó cũng tự lo được rồi. Ông hỏi bất cứ ai sống ở ngoại quốc, khi có số tiền quá 5 triệu USD thì người ta không còn biết xài gì cho hết... Nhà lớn ư? Ông và vợ chỉ ở được 2 phòng thôi, càng lớn mà không có người bảo trì thì càng xuống cấp mau, như Mubarak bây giờ có nhà khắp nơi ở New York, London, Paris mà có ở được đâu, thâm tiền mượn cũng còn không được nữa huống hồ gì sống trong 5 hay 7 biệt thự. Xe xịn nhất ư? Nhiều người nông có 10 hay 20 xe xịn nhưng ông tin tôi đi, chỉ cần 1 chiếc xe khoảng 200,000 hay 300,000 USD là quá dư, cho là ông cần 2 chiếc xe cũng không tiêu hết mấy tỉ USD đâu.

Những nhà độc tài từ thời Park Chung Hee đến Ferdinand Marcos, Suharto, Ben Ali, Hosni Mubarak ...không ai hưởng thụ được những đồng tiền tham nhũng đâu. Không những thế, con cái họ lại bị đi tù như Tommy Suharto và nhiều người khác nữa. Khuynh hướng của thế

giới về những số tiền ở Thụy Sĩ là không còn an toàn nữa, Mubarak bị phong tỏa 70 tỉ USD ở ngân hàng Thụy Sĩ rồi đấy! Hãy nhìn cuộc sống của Mubarak hay Ben Ali từ bây giờ thì ông sẽ thấy: không huy hoàng chút nào đâu.

Những chuyện bảo lãnh nợ cho Vinashin rồi con gái ông sắp xếp tài chính cho Vinashin với những số tiền commission khổng lồ thì chính tôi đoán cũng ra nói gì đến hệ thống tài chính của Mỹ! Không có gì mà họ bằm một nút computer mà không ra cả. Ngay cả những dân thường như chúng tôi, khi mượn tiền thì họ chỉ cần tên và ngày sinh là biết chúng tôi làm việc ở đâu, mua những món hàng nào theo trả góp, trả góp thiếu hụt bao nhiêu v.v... Đây là tất cả từng cá nhân của 320 triệu người Mỹ và 22 triệu người Úc... Tất cả họ biết sạch sành sanh hết. Ngay cả Mubarak từng là đồng minh của Mỹ nhưng Mỹ vẫn phải đứng về phía nhân dân. (Mỹ và Tây Âu luôn luôn tôn trọng ý nguyện của người dân. Nếu người dân VN biểu tình chống đảng CS hàng trăm ngàn thì chắc chắn Mỹ sẽ dẹp ông càng nhanh hơn Mubarak nữa. Mặc dầu Mubarak là đối tác chiến lược của Mỹ về vấn đề chung sống với Do Thái, nhưng nếu lòng dân Ai Cập muốn truất phế Mubarak thì Mỹ phải theo lòng dân mà thôi (bầu cử là cách Tây Âu tôn trọng ý dân hiển thị nhất)).

Lòng dân VN thì tôi và ông đã quá rõ, đa phần họ đã chán ghét CS đến tận cổ rồi. Ngay cả nhiều cựu lãnh đạo đồng chí của ông còn không ngại phát biểu chán chường thì lòng dân như thế nào. Theo tôi biết thì những chiến dịch cách mạng lật đổ bạo quyền ở Trung Đông sẽ làm lần lượt từng nước từng nước (thông tin thế giới của CNN, CBS v.v...). Hết Tunisia, Ai Cập, bây giờ đến Lybia, Algeria rồi Yemen, Jordan v.v... bảy tám quốc gia nữa

rồi tới Việt Nam. Mỗi lần cách mạng thành công thì nung nấu cho 86 triệu người dân VN một tí... Hết những quốc gia Trung Đông này sẽ đến phiên VN thôi, tôi đoán là từ tháng 6 đến tháng 12 năm nay.

Tôi biết là chính quyền của ông đã có sẵn những đơn vị quân đội dân tộc thiếu số dùng để chống biểu tình, bọn họ sẽ sẵn sàng nổ súng bắn vào đoàn người biểu tình để giải thoát cho chế độ. Nhưng áp dụng chiến thuật này không phải là đã hay đâu, vì bọn thiếu số này gây đổ máu thì khí thế cách mạng càng mạnh và quốc tế sẽ áp lực rất nhiều. (Xem Ai Cập thì rõ: đầu tiên vài người bị bắn chết, vài chục bị thương, sau 18 ngày thì hàng trăm người chết, lúc đó họ không sợ nữa vì Obama lên tiếng ủng hộ rồi...). Tình hình là cách mạng sẽ xảy ra tại VN năm nay thôi chứ chả lâu đâu.

2- Lòng dân và nền kinh tế.

Trước khi nói đến nền kinh tế 100 tỉ USD này, tôi xin nhắc với ông chuyện Vinashin. Ở một nền kinh tế thị trường, bất cứ cá nhân, công ty, tập đoàn hay quốc gia nào, khi tiền chi ra mãi mà thâm vào không có thì phải phá sản mà thôi. Vinashin cứ mượn nợ, mượn nợ để lấp liếm nhưng đóng tàu thì ngoại quốc xù hợp đồng vì trễ tiến độ, rồi những nhà thầu cung cấp ngăn chặn vật tư cho tới khi thanh toán hóa đơn cũ. Đến một ngày nào đó (01-07-2010) Vinashin phải giơ tay lên đầu hàng vì không mượn nợ thêm được nữa (120 ngàn tỉ VNĐ tức là 6 tỉ USD nợ) mà không thâm vào USD được thì phải phá sản và cầu cứu nhà cầm quyền thôi.

Tài chánh của VN cũng đang ở trong trường hợp đó... Mượn tiền của Quỹ Tài chánh thế giới không được nữa vì Vinashin default 60 triệu USD, hiện tại thiếu nợ là 62% GDP tức là theo BTC, nợ khoảng 60 tỉ USD (nhưng tôi nghĩ là cộng với tiền bảo lãnh tập đoàn và TCY thì số nợ VN lên đến 85 tỉ USD). Tiền trả định kỳ cả vốn lẫn lãi của VN năm 2010 là 4 tỉ USD, số tiền này tăng dần hàng năm và dự trữ ngoại hối ông nghĩ là bí mật quốc gia nhưng tôi có thể đoán được là chỉ còn khoảng 1 tỉ USD thôi (Võ

Hồng Phúc nói là 10 tỉ USD, IMF nói là 14 tỉ USD nhưng tình hình thế thảm hơn rất nhiều nên ông mới chỉ thị Thống đốc phá giá VNĐ 9.3%, điều này làm số nợ tính bằng USD và Yen Nhật sẽ tự nhiên phình thêm 9.3 % tính theo VNĐ, tiền này ngân sách của 84 triệu người dân không kham nổi, và ông biết rất rõ điều ấy (9.3% của 60 tỉ là 5.6 tỉ USD thêm gánh nặng).

Nền kinh tế này bị kéo xuống vì nhập siêu 13 tỉ USD/năm, nợ 85 tỉ USD, mỗi năm trả nợ cả vốn lẫn lãi là 4 tỉ USD và tăng dần. Khi dự trữ ngoại hối chỉ còn từ 1 tỉ USD đến 10 tỉ USD tức là còn từ 1/7 của một tháng đến một tháng rưỡi nhập khẩu thì tình hình rất khẩn trương. Tàu cộng bây giờ cũng không giúp VN nữa đâu vì CSVN nghiêng về Mỹ rồi (hàng ngàn chiến sĩ QĐND đi tu nghiệp bên Mỹ, TC biết điều này chứ), Nhật cũng có nợ đến 200% GDP thì làm sao giúp VN được? Ông phá giá VNĐ để giữ ngoại tệ, để lo trả nợ và thanh toán quốc tế chừng 1 hay 2 tháng nữa thôi, không như năm trước Nhật cứu bỏ được 1 tỉ USD, ASEAN quỹ bình ổn được 6 tỉ USD, WB được nửa tỉ... Tình hình hiện nay nguy kịch hơn nhiều vì lúc cứu bỏ năm trước, dự trữ ngoại hối VN còn khoảng 15 đến 20 tỉ... bây giờ thì cạn nhanh chóng nhưng vẫn chưa thấy tia sáng nào ló ra trong đường hầm cả ????

Nhập siêu của VN thì phải khuyến khích xuất khẩu, phải có vệ sinh an toàn cho xuất khẩu để cá tra, cá ba sa không có độc tố. Chuyện này không làm được vì những người kiểm tra hàng xuất khẩu quá tham nhũng, vòi vĩnh nên cho qua, hậu quả là Nhật Euro và Mỹ chê cá tra VN, khoản này là 5 tỉ USD một năm mất đi, khoản ngoại tệ này rất quý giá cho dự trữ USD của VN.

Muốn gia tăng xuất khẩu thì phải gia tăng sản xuất, cần phải thu hút FDI và FII. Tháng 01-2011 FDI chỉ có 200 triệu USD, bằng 1/100 năm 2009. Lý do: Tham nhũng quá tràn lan, ngoại quốc không dám vào VN nữa. Tâm lý của nhà đầu tư Tây Âu là khi mới vào, họ dứt lốt nhưng càng ngày càng bị vòi vĩnh nhiều, khi họ ngưng chung chi thì quan

chức VN bỏ tù họ. Những CEO này là từ 500,000 USD/năm trở lên, ngồi tù 5 năm là cty mất 2.5 triệu USD, có nên đầu tư ở VN không?

VN không thu hút đầu tư vì nhân công giá thấp đâu. Singapore lương bình quân là 40 ngàn USD/năm, công nhân 15 ngàn USD/năm nhưng vẫn thu hút đầu tư hàng trăm tỉ USD vì họ trong sạch, không tham nhũng. Tôi nghĩ rằng bản thân ông Nguyễn Tấn Dũng không bài trừ được tham nhũng đâu vì chính ông có tham nhũng trong Vinashin, Securrency và nhiều nhiều nữa. Tốt nhất ông nên từ chức nhường cho Nhân dân quyết định ai sẽ là người vận hành nền kinh tế này.

Muốn giảm nợ quốc gia thì phải giải thể đám ăn hại Vinashin, điện lực và đem đầu thầu cho cty tư nhân lãnh trách nhiệm đó. Tiền túi của họ nên họ không tham nhũng và hoang phí đâu.

3- Com, áo, gạo tiền của 86 triệu dân VN

86 triệu người dân VN càng ngày càng phải lo toan với số lương tôi thiếu cố định là 49 USD/tháng trước phá giá, bây giờ là 45 USD. Dân Ai Cập nổi loạn vì 80% dân số sống dưới 2 USD/ngày, chúng ta sống với 1.5 USD/ngày. Tháng 9-2010 một cơn bão giá thịt, cá, gạo, nước mắm rau đều tăng giá từ 50% đến 100% do VNĐ chợ đen tăng cao khoảng 3%.

Hôm qua, ông phá giá VNĐ đến 9.3% và ngay hôm nay, gas đã tăng 17.000 VNĐ/bình, Petrolimex tuyên bố nhập khẩu xăng trước khi phá giá là 19,500 VNĐ/USD, bây giờ 20,713 (9.5% tăng giá xăng), điện tăng giá tháng 3 năm nay... làm sao người dân sống nổi? Không nổi loạn như Ai Cập mới là lạ!

Tôi biết rằng trong suốt kỳ ĐH đảng XI này, từ tháng 11-2010 ông đã ra chỉ thị không tăng giá xăng dầu, không phá giá VNĐ, tạo quỹ bình ổn vật giá, tất cả để ông được nhìn thấy là nhà quản lý tài ba hầu trúng cử 1 lần nữa. Hậu quả là trong suốt mấy tháng nay, Thống đốc phải bán ra USD dự trữ với giá 19,500 cho những đơn vị cần mua để không có biến động tỉ giá, hậu quả là thêm vài tỉ USD đội nón ra đi. Nhưng để

giữ thể diện, ông không ngưng mà đợi đến sau Tết mới phá giá 9.3%, giá của sự phá giá này đồng bào nghèo VN vẫn phải gánh, rồi vụ xăng dầu, ông chỉ thị không được lên giá và Petrolimex kêu lố, BTC phải giảm thuế nhập khẩu xăng từ 11% còn 6% rồi còn zero % mà vẫn lố. Bây giờ thì Petrolimex sẽ tăng giá ít nhất 9.3%.

Với tình hình internet như thế này, mặc dầu bị cấm cản nhưng người dân vẫn vượt tường lửa và biết khá rành về những trò bịp bợm của ông và đảng Cộng sản, họ biết rất rành về tên tội đồ Hồ Chí Minh đem chủ nghĩa CS tương tàn 4 triệu sinh linh VN và bây giờ thế giới phải vất vào sọt rác chủ nghĩa này. Chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi, ông không cứu nổi đảng Cộng sản này đâu, đừng nên mơ nhiều.

4- Quân đội nhân dân

Tôi có mối liên hệ và biết rằng quân đội nhân dân cũng đang bắt đầu chán ghét chế độ nhưng một nỗi lo sợ lớn hơn với họ là họ sẽ bị bắt đi cải tạo như những người lính VNCH năm xưa nếu như có thay đổi. Nếu tôi có tiếng nói trong chính quyền mới thì tôi bảo đảm QĐND sẽ không bị đi cải tạo vì họ chính là những người đã cải tạo, đã biết chán ghét chế độ CS nên không lý do gì bắt họ cải tạo nữa. Lính VNCH sau 30-04-1975 cầm thù CS (nói chung là những người VN dưới vĩ tuyến 17 đều cầm thù CS) nên ông bắt họ cải tạo để tâm phục khẩu phục. Sau khi ra tù, họ vẫn cầm ghét CS, điều này tôi không trách họ được.

Nếu có tiếng nói, tôi sẽ giữ lại QĐND nguyên trạng và kể cả những quyền lợi họ đang hưởng dưới chế độ này, với điều kiện là họ hợp tác với nhân dân và không bắn vào đám đồng biểu tình.

5- Lời kêu gọi của tôi

Tình hình là ông không có bản phận phải cứu đảng CS, không ai cứu được cả vì tham nhũng, độc tài, con ông cháu cha và bất công với 83 triệu người dân còn lại. Ông chỉ có bản phận cứu ông khỏi tình trạng như Ben Ali hay Mubarak mà thôi,

Chào ông,

Châu Xuân Nguyên

NGUYỄN TẤN DŨNG TỪ CHỨC ĐI !

.....Nguyễn Ngọc Già 17-02-2011.....

Trong bài viết sáng nay: “Kêu khổ nhưng các tập đoàn vẫn sống khỏe” của tác giả Phạm Huyền trên trang vef.vn, ông Nguyễn Tấn Dũng đánh giá tốt Doanh nghiệp Nhà nước (DNNN): “*Trong 3 khối doanh nghiệp, phúc lợi cao nhất là DNNN. Các DNNN gần như không để công nhân thất nghiệp*” rồi than thở rằng: “Trên tổng thể, trong những năm qua, trong giai đoạn thực sự khó khăn, **nếu không có lực lượng kinh tế nhà nước, chính phủ không biết điều hành làm sao**” (!)

Quá tệ! Một ông Thủ tướng đứng đầu một Quốc gia lẽ ra nên từ chức để giữ chút danh dự sót lại thay vì thốt lên câu nói đầy bẽ tắc như thế!

Không những vậy, ông Dũng đã thể hiện sự kém cỏi trong điều hành kinh tế với tư duy rất nặng “chuyên chính”, những tướng đã phải rũ sạch trong đầu óc ông ta, chỉ ít là 5 năm qua chứ nhỉ?! Ông ta đã trình ra cho người dân thấy rõ mồn một cái suy nghĩ hủ lậu: lấy biện pháp áp đặt mệnh lệnh hành chính để điều hành quản lý... kinh tế!

Những nghi ngờ bấy lâu trong dân chúng về trình độ của một “Cử nhân luật” (tuy không biết cử nhân luật thuộc ngành gì!) đã có “cơ hội” bày ra rõ ràng cho những ai còn có biện minh rằng tại “thế lực thù địch” bôi xấu, ghen ghét, gièm pha, chứ thật ra ông “Thủ tướng nhà ta” quả là “tài sắc vẹn toàn” (!).

Một ông “cử nhân luật” với tư cách Thủ tướng đang đứng trước hàng chục các vị quan chức tai to mặt lớn mà phát biểu đến thế là cùng! Thật bi ai, thật nao lòng, thật nã nuột cho ông “Cử nhân luật – Thủ tướng – Nguyễn Tấn Dũng”!

Quả thật vậy, nếu ông ta không dùng quyền lực của Thủ tướng để “ra lệnh”, để “yêu cầu” và thậm chí để “đe nạt” các tập đoàn kinh tế Nhà nước làm theo ý ông ta (tất nhiên có sự “tư vấn” của các “quân sư quạt mo”) thì ông ta phải làm gì

để “lái con thuyền kinh tế Việt Nam”?! Nghĩ cũng thật “đáng thương” cho ông Dũng (!)

“DNNN” trở thành cái phao cứu rỗi duy nhất cho ông và cho cả ĐCSVN, vì thế chẳng ai ngạc nhiên khi ông tiếp tục tuyên bố: “Tập đoàn Nhà nước ‘đóng vai trò nòng cốt’” trong cơn lốc giữa biển. Vậy, theo khoa học, ông Dũng nói riêng và ĐCSVN nói chung chỉ chìm khi cái phao này... lủng!

Lỗ thủng to tướng đầu tiên của cái phao chính là “cái lỗ Vinashin” mà ông Ng. Ngọc Sự cho biết: trong năm 2011 Vinashin chưa thể có lãi, tuy nhiên ông Sự cũng không nói được năm nào Vinashin mới hết lỗ!

Lỗ thủng đang manh nha lộ mòi là “cái lỗ Điện”. Trong 7 tháng năm 2010, EVN đã lỗ 6.500 tỉ đồng. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, tính đến hết năm 2010, số lỗ này đã trôm trôm 10.000 tỉ đồng.

Tiếp theo “cái lỗ Điện” là những “cái lỗ khác” như: “lỗ Than”, “lỗ Dầu” v.v... và cái phao cứu sinh của ông Dũng cùng ĐCSVN đang “thủng lỗ chỗ” với “các cái lỗ lớn nhỏ” khác nhau thế đấy!

Chúng ta vẫn bị bung bít thông tin, dù cho chỉ là những thông tin kinh tế, nhưng có vẻ nó vẫn thuộc loại “thông tin nhạy cảm” chẳng (?) Có thể (!)

Người dân như đứa trẻ vẫn tiếp tục được ĐCSVN mà đại diện là ông Nguyễn Tấn Dũng – tựa bà mẹ thâm mật sau một ngày đi “kiểm com” – ngồi ngủ gục lại rằng “hát đưa nôi” cho “con nó” “ngủ say giấc nồng” trên “chiếc võng – kinh tế” rệu rã máng từ hai cái cột (Đảng lãnh đạo, Nhà nước quản lý) đang bị mối ăn mục ruỗng (tham nhũng).

Trên trang Vietnamnet dẫn bài “USD cán mốc 22.000 đ, vàng vượt 37 triệu”. Nghe mà xót cả ruột cho người dân Việt Nam!

Doanh nghiệp, người dân đang nóng ran trong lòng khi đồng Mỹ kim cứ lừng lững, thoăn thoắt “tiền nhanh, tiền mạnh, tiền vững chắc”

lên... những cột mốc kế tiếp mà các chuyên gia kinh tế hàng đầu cũng không thể nào lường nổi cái mốc cho tuần này, tuần sau hay tháng tới! Cũng có chuyên gia đã cảnh báo rằng: “Khủng hoảng tài chính nếu tỉ giá vượt 22.000”. Thế là người dân cứ loay hoay, hoang mang, méo mặt trước bao nhiêu thông tin ngồn ngộn hàng ngày đầy trên các mặt báo! Tức cười! nói không khéo, chúng ta lại phạm vào “cái điều 88” về “cái tội” “gây hoang mang trong dân chúng” mất!

VN đang đi đến đích gì? Đã bao giờ ông Dũng cùng bộ sậu “quân sư quạt mo” và các thế lực tài phiệt thuộc “hàng khủng” gắn kết chặt chẽ quyền lợi của họ với ông ta, bàn nhau về một cái đích nào đấy (thật sự vì dân, vì nước) cho VN? Chỉ ít trong (chỉ cần) 2 năm trước mắt?!

Tôi không tin. Còn bạn? Tiếp tục lừa dối. Thu vén. Bóc lột. Bỏ chạy. Đâu đó, những cụm từ này đang ngày càng xuất hiện nhất hơn trong những lời xôn xao của quần chúng.

Các chuyên gia kinh tế đang loay hoay với “bài toán học búa” giải pháp nào sau điều chỉnh tỉ giá trong bối cảnh Mỹ kim cứ thong dong tiến và vào lúc 12 giờ trưa ngày 17-2-2011, “Tổng thống Mỹ” đã leo lên ngôi trên “Bác Hồ của chúng ta” ở mức 22.050 đ/USD!

Trong một diễn biến khác, “Lễ hội khai án đền Trần” không thiếu các quan chức, đại gia xếp hàng xe hơi dài dằng dặc để chen nhau cho bằng được một chỗ đứng chỗ ngồi gì đây tôn tốt tí chút, nhắm cầu xin vua Trần đoái hoài để họ “thăng quan phát tài” trong năm mới, trong đó không thiếu “quý ngài” Phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân (mà Nhà báo Trương Duy Nhất đã từng lo lắng khi có bài “Giáo dục thời... bất Nhân” để chia sẻ ưu tư khi “thầy Nhân” bị “mất dạy” lúc mà phải tách môn khỏi cái ghế Bộ trưởng Bộ giáo dục-đào tạo vào năm ngoái!), mặc dù người dân có giành giật, dẫm đạp nhau ít nhiều nhưng chắc khó có thể tranh được với các quan chức “cái may mắn” mà Tiền nhân ban cho. * * *

Tỉ giá nóng ran chưa biết điểm tạm dừng. Lòng người nóng sốt vì

10 BÀI HỌC từ Cao trào Cách mạng Tunisia + Ai Cập

— Nguyễn Minh Cần 14-02-11 —

cái gì đầu đầu đầu đầu. Niềm tin vỡ toác. Sự lo lắng an nguy cho Cụ Rùa Hồ Gươm đang nguy cấp (!!) dường như trở nên vô duyên khi ta lấy “cái tinh thần” mà kết vào “cái vật chất” chẳng?! Cũng có thể.

An lành gì mà thần thánh chứng cho những kẻ lãnh đạo từ lớn đến nhỏ cứ trông mong “may thầy phước chủ”!!! * * *

Ông Nguyễn Thiện Nhân “đi lo” khai án đền Trần! Ông Nguyễn Huyền đang lo ông Võ Nguyên Giáp “thất tiết” khi có kẻ mạo danh để gởi thư đòi trả tự do cho Cù Huy Hà Vũ và các tù nhân CT khác!!!

Ông Huyền cũng cho BBC biết rằng: “[Đại tướng] nói thì không nghe được, chỉ nghe được câu “cậu có khỏe không” vì cái đó tôi quen rồi, tôi nghe tôi đoán biết được thôi.” (trích từ BBC)

Cũng nên trách ông (bà) nào mạo danh ông Giáp, một ông cụ nói mà chỉ có ông Huyền nghe, ngoài ra chẳng có “thăng nào” nghe, thì mạo danh làm gì cho phí công thế nhỉ?!

Còn... ông Ng.T.Dũng thì đang bế tắc: **...nếu không có lực lượng kinh tế nhà nước, chính phủ không biết điều hành làm sao?**

Lòng dân đang trào dâng uất hận lắm rồi! ĐCSVN và ông Dũng có biết không? Đây:

- 50.000 công nhân không có tiền về quê ăn tết. - Cả trăm hộ dân nghèo vùng lũ đón cái tết buồn. - Hàng ngàn giáo viên ăn tết chỉ có mấy trăm ngàn đồng Việt Nam và... tết với người nông dân nghèo nữa đây! - Sinh viên không tiền đóng học phí, người nghèo không tiền chữa bệnh, hoặc cần chút tiền còm trong khi chờ lương đã phải đi bán máu ở chợ đen, đây! - Mỗi ngày, có người chỉ có 7.000 đồng để sống!

Cần thêm thông tin như thế này nữa không? Hãy báo cho tôi biết, ông Nguyễn Tấn Dũng!

Từ chức đi, Nguyễn Tấn Dũng! Trước khi lòng căm phẫn người dân vỡ òa, ông còn kịp đào tẩu.

P/s: nếu rảnh, tôi sẽ “tu vãn” cho ông làm sao giải quyết cái khối tài sản khổng lồ mà ông có lẽ đang cất giấu đâu đó. Giờ, ông đọc tạm.

*****

Mến tặng các bạn trẻ có lòng yêu nước, thương dân.

Tiếp theo sự sụp đổ của “triều đại” tổng thống Ben Ali ở Tunisia (TNS) hôm thứ sáu ngày 14-01-2011 thì ngày 11-02-2011, Thế giới lại được chứng kiến sự sụp đổ của “triều đại” tổng thống Hosni Mubarak ở Ai Cập (AC), sau 18 ngày đấu tranh cực kỳ gay go của hàng triệu quần chúng cách mạng trên khắp đất nước, đặc biệt là trên quảng trường Tahrir ở thủ đô Cairo.

Đây là những thắng lợi lớn, bước đầu nhưng rất căn bản, của cuộc cách mạng dân chủ ở TNS và AC. Những thắng lợi lịch sử này mở đường cho cuộc đấu tranh tiếp tục rất gay go và phức tạp của nhân dân hai nước này để xây dựng một chế độ dân chủ đích thực. Sóng thần cách mạng ở TNS và AC đang lay động mạnh các chế độ độc tài toàn trị trên nhiều nước A Rập lân cận và sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến cả tình hình chung của Thế giới.

Những biến cố trọng đại ở hai nước TNS và AC được các chiến sĩ đấu tranh cho dân chủ, tự do trên toàn Thế giới đặc biệt quan tâm nghiên cứu để rút ra những bài học cho mình, mà cả các giới cầm quyền độc tài trên toàn cầu cũng ra sức rút tĩa kinh nghiệm để hồng đối phó với bão táp cách mạng của quần chúng trong tương lai nhằm bám chặt quyền thống trị nhân dân.

Ở đây, người viết xin miễn nhắc lại diễn tiến các sự kiện, vì chúng ta đã có rất nhiều thông tin trong mấy chục ngày qua, mà xin đi ngay vào đề tài cần bàn đến.

Thế thì, đứng trên quan điểm của các chiến sĩ dân chủ, chúng ta có thể rút ra những bài học gì? Theo thiên ý của người viết, có những bài học lớn sau đây đáng chú ý:

1- Bài học đầu tiên là Lịch sử (viết hoa) bao giờ cũng cho ta những “cú” bất ngờ cả. Thật thế ! Không cần phải đi xa hàng thế kỷ trước để đưa ra dẫn chứng, chỉ cần nêu ra những thí dụ trong vài chục năm gần đây thôi cũng đủ rõ. Có ai ngờ được rằng cái “đế quốc” CS khổng lồ là Liên bang Xô viết, với 10 triệu đảng viên CS, 20 triệu đoàn viên thanh niên CS, 6 triệu quân tinh nhuệ, hàng triệu quân nội địa của bộ nội vụ, với bộ

máy mật vụ KGB cực kỳ nhạy bén, với đủ các loại vũ trang cực kỳ tối tân, kể cả vũ khí hạt nhân cực mạnh... mà có thể sụp đổ nhẹ nhàng trước cuộc đấu tranh của quần chúng nhân dân hồi năm 91 thế kỷ trước? Có ai ngờ được rằng bức tường Berlin kiên cố như vậy đứng vững hàng chục năm trời mà sụp đổ chỉ trong một đêm? Có ai ngờ được rằng cuộc cách mạng nhưng diễn tiến nhẹ nhàng đến trên đất nước Tiệp Khắc, Hungaria, Ba Lan, v.v...? Có ai ngờ được rằng nước Đức đã thống nhất hòa bình một cách êm dịu, trong lúc đó Cộng hòa Dân chủ Đức thì tiêu biến? Không ai ngờ được hết ! Và lần này cũng vậy, không ai ngờ vụ anh Mohamed Bouazizi, một chàng trai 26 tuổi, có học mà thất nghiệp phải đi bán hàng rong hoa quả để kiếm sống, vì quá uất ức khi chiếc xe hàng của anh bị cảnh sát tịch thu, anh đã tự thiêu ngày 17-12-2010, và ngọn lửa của cây đuốc sống đã biến thành một cơn bão lửa cách mạng thiêu trụi chế độ độc tài toàn trị thâm căn cố đế ở TNS, rồi lan sang tận AC làm sụp đổ cả “triều đại” Mubarak.

Vậy thì bài học đầu tiên là: chớ thấy chế độ độc tài toàn trị bề ngoài trông có vẻ nhất trí, thống nhất, mạnh mẽ, hùng cường dường như không gì lay chuyển nổi, với quân đội hùng hậu, công an mật vụ dày đặc, hung dữ, xảo quyệt, đảng, đoàn đồng đảo làm hậu thuẫn vững vàng cho chế độ, v.v... mà sợ hãi ! Khi mà Lịch sử đã chơi cho một “cú” bất ngờ thì mọi chỗ dựa của chế độ toàn trị sẽ tề liệt trước sức mạnh của quần chúng cách mạng, và chế độ toàn trị trở nên vô cùng yếu đuối, cuối cùng sẽ rụng xuống như một trái mít từ lâu đã chín rục trên cành, hay nói văn hoa hơn, như một người khổng lồ chân đất sét. Lẽ huyền bí của Lịch khó mà tiên đoán được !

Nói đến bài học này không phải để các chiến sĩ dân chủ chủ quan, khinh địch, nhưng để mọi người tăng thêm lòng tin tưởng và hiểu được rằng mọi cuộc cách mạng muốn bùng nổ phải có thời cơ, mà thời cơ thì bao giờ cũng đến rất bất ngờ. Có khi chỉ vì một sự kiện không quan trọng lắm cũng đủ châm ngòi cho sự bùng nổ. Vậy thì các chiến sĩ dân chủ chúng ta phải cố gắng kiên trì, nhẫn nại chuẩn

bị về mọi mặt, tinh thần, Tổ chức, v.v... để khi thời cơ đến thì phải “trở tay” cho kịp. Đừng lãng phí sức lực vào những chuyện tào lao, ồn ào, ầm ĩ, viễn vông, mà phải cần mẫn, khôn khéo làm những việc thiết thực ngay từ bây giờ.

2- Bài học thứ hai mà cao trào cách mạng dân chủ ở hai nước TNS và AC dạy cho ta là, trong thế kỷ 21, trong thời đại toàn cầu hóa, thời đại Internet, giới trẻ, nhất là giới trẻ có kiến thức, sinh viên, học sinh là lực lượng chủ chốt, là động lực, là đầu tàu của mọi cuộc cách mạng dân chủ. Giới trẻ ở hai nước TNS và AC đã phát ngôn cờ đầu tiên để cổ xúy quần chúng, cuốn hút quần chúng. Họ đã tận dụng các phương tiện thông tin điện tử, các blog, Facebook, Twitter để huy động, Tổ chức và phối hợp nhanh chóng một khối lượng quần chúng rất lớn xuống đường tranh đấu. Tiêu biểu nhất là anh thanh niên Wael Ghonim, kỹ sư máy tính người AC, đã lập một trang Facebook, nổi kết hơn 400 nghìn người và chính anh cùng bạn bè đã dùng hệ thống thông tin điện tử để huy động giới trẻ xuống đường. Anh được dân chúng coi là biểu tượng của cuộc cách mạng AC. Cố nhiên, khi giới trẻ trí thức đã dũng cảm đi hàng đầu rồi thì đại chúng liền hưởng ứng, tức là các tầng lớp khác, công nhân, lao động, nông dân... đều phát huy vai trò tích cực của mình trong cuộc đấu tranh chung chống chế độ độc tài.

Các bậc huynh trưởng của phong trào dân chủ cần thấy rõ điều này để tin tưởng vào lực lượng của giới trẻ có kiến thức, của sinh viên học sinh, trí thức, họ vừa là đội tiên phong, vừa là quân xung kích của cuộc cách mạng dân chủ. Dĩ nhiên, các bậc huynh trưởng – nếu có thể được – đều nên đóng vai trò cố vấn, góp ý cho giới trẻ, nhưng phải tôn trọng sáng kiến của họ. Đừng e ngại rằng sẽ có xung đột giữa hai thế hệ già, trẻ. Thực tế ở hai nước TNS và AC, cho đến ngày hôm nay, ta không thấy sự xung đột nào giữa giới trẻ và người lớn tuổi, trái lại, ta thấy rõ sự đồng tâm nhất trí của mọi người, không phân biệt tuổi tác, nam nữ, giàu nghèo, tôn giáo... trong mục tiêu chung là đánh đổ tên độc tài và chế độ độc tài toàn trị và xây dựng chế độ dân chủ đích thực trên đất nước thân yêu của họ. Chính lòng yêu nước và niềm tự hào dân tộc của đại chúng TNS và AC đã gắn bó mọi người trong những ngày đấu tranh cũng như trong những ngày thắng lợi.

3- Bài học thứ ba là cuộc đấu tranh tuy mãnh liệt, căng thẳng vô

cùng, nhưng là một cuộc đấu tranh hòa bình, bất bạo động. Chúng ta thấy rõ ràng những người xuống đường đấu tranh chỉ có tay không, trong tay không có một tác sát, họ chỉ mang theo khẩu hiệu, lúc đầu phần lớn là những khẩu hiệu về đời sống, như phản đối tăng giá hàng thiết yếu, phản đối thất nghiệp, chống tham nhũng, v.v... rồi chuyển thành những khẩu hiệu chính trị mạnh mẽ, thẳng thừng, như đòi phế truất tổng thống, giải tán đảng cầm quyền, đập tan chế độ độc tài, v.v... Vũ khí duy nhất của quần chúng có lẽ chỉ là cái miệng để hô khẩu hiệu và để vận động binh sĩ... Cố nhiên, khi xảy ra những vụ xô xát với cảnh sát mật vụ, hay với những cuộc “biểu tình” của cái gọi là “phe thân tổng thống” (thực ra là của đám tay chân cảnh sát mật vụ) có vũ khí thì quần chúng cách mạng cũng phải dùng đá, gậy gộc để đối chọi lại. Nói chung, trong cả nước AC chỉ xảy ra vài ba cuộc đấu tranh có vũ trang, tấn công và đốt cháy đồn cảnh sát mà thôi. Như vậy, cao trào cách mạng ở hai nước TNS và AC cho ta thấy cuộc đấu tranh hòa bình không vũ khí của hàng trăm ngàn người, thậm chí có ngày lên đến một, hai triệu, có một sức mạnh cực lớn làm tê liệt bộ máy đàn áp của giới cầm quyền, gây áp lực mạnh đến mức tên độc tài ngoan cố nhất phải lùi bước. Cố nhiên, phía dân chúng cũng chịu tổn thất lớn, trên 300 người chết, trên 1000 người bị thương. Đó là cái giá phải trả cho thắng lợi của tự do.

4- Bài học thứ tư mà người viết cho rằng rất quan trọng là giới trẻ ở hai nước đã đi theo một đường lối cách mạng tích cực và triệt để với tinh thần tiên công tích cực, với quyết tâm đánh đổ những tên độc tài và chế độ độc tài toàn trị. Chính cái đường lối tích cực đó phù hợp với tình thế và khích lệ tâm trạng của đại chúng đang bừng bừng khí thế cách mạng mong mỗi sớm hạ bệ tên độc tài và chế độ độc tài toàn trị. Nhân đây, cũng xin nói thêm điều này: qua tấm gương của cách mạng hoa Lài cũng như cuộc nổi dậy ở AC, chúng ta thấy rõ những “thuyết” của một vài người trong và ngoài nước ta đã đưa ra trong những năm gần đây, như “thuyết” hòa giải hòa hợp cả với giới cầm quyền, hoặc “thuyết” nói rằng “cuộc đấu tranh cho dân chủ không phải là một cuộc xung đột thù địch một mất một còn mà phải là một cuộc đối đầu hòa bình – ít nhất là hòa bình đơn phương từ phe dân chủ”, cũng như “thuyết” “tự tan, tự vỡ” của đảng cầm quyền là những “thuyết” sai lầm và có hại cho cuộc đấu tranh chống

chế độ độc tài toàn trị ở nước ta.

5- Bài học thứ năm là tinh thần đấu tranh dũng cảm, kiên cường, có nhiều lúc tay không mà phải đối chọi với cảnh sát có vũ trang, nhưng quần chúng cách mạng vẫn không lùi bước. Tinh thần sẵn sàng chết vì nước trong lớp trẻ rất cao. Xin nhắc lại nguyên văn lời anh Wael Ghonim nói với đài CNN: “Tôi nói cho anh biết rằng tôi sẵn sàng chết. Tôi có rất nhiều thứ trong đời để mất. Tôi đang đi làm, anh biết tôi đang xin nghỉ làm, tôi làm việc cho một công ty tốt nhất trên Thế giới. Tôi có một người vợ hoàn hảo, và tôi có một thứ tốt nhất, tôi yêu thương con cái tôi, nhưng tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ đó cho giấc mơ của tôi trở thành hiện thực và không ai có thể đi ngược lại ước muốn của chúng tôi. Không ai có thể!” Tinh thần hy sinh vì nước, vì lý tưởng dân chủ không chỉ ở anh Wael Ghonim mà ở rất nhiều người khác. Và, như chúng ta đã biết, ở AC có trên 300 người đã hy sinh, hàng nghìn người bị thương mà dân chúng không hề nao núng, khí thế đấu tranh vẫn mãnh liệt. Trên màn hình, ta thấy có người bị thương bằng bó đầy người, kể cả cái đầu chỉ để lộ ra cặp mắt sáng rực đã đưa bàn tay chia hai ngón làm thành chữ V (victoire), biểu thị lòng tin ở thắng lợi. Cả ở TNS cũng như ở AC, hai tổng thống độc tài đều cố sức bám riết vào quyền lực, nhưng quần chúng cách mạng đấu tranh đến cùng nên một ông ôm vàng và của cải chạy trốn và ông Thứ hai đã phải rút lui. Ở TNS, khi tổng thống chạy trốn rồi, dân chúng vẫn kiên trì đấu tranh đòi gạt bỏ hết những kẻ đã từng nắm quyền hành trong cái đảng cũ của tổng thống và trong bộ máy nhà nước. Và những đòi hỏi đó của quần chúng về cơ bản đã thực hiện được. Cái tinh thần tấn công không ngừng của dân chúng TNS thật đáng học. Còn ở AC, tình hình có thể sẽ phức tạp hơn, khó khăn hơn, nhưng còn phải chờ xem những việc làm cụ thể của Hội đồng quân sự tối cao mới có thể rõ được sự phản ứng của dân chúng. (Tôi viết bài này một ngày sau sự kiện tổng thống Mubarak từ chức nên chưa biết sự tiếp diễn về sau). Tuy nhiên, từ dân chúng cũng đã nói lên ý muốn tiến tới một chính quyền dân sự để lo việc sửa đổi hiến pháp, sửa đổi luật bầu cử và Tổ chức cuộc tổng tuyển cử bầu tổng thống và Quốc hội. Đến hôm nay vẫn còn nhiều người không chịu đi khỏi quảng trường Tahrir ở Cairo, dù quân đội đã ra lệnh. Nhưng chắc rồi nay mai trên quảng trường Tahrir cũng sẽ không còn quần chúng

biểu tình nữa.

6- Cao trào cách mạng ở hai nước TNS và AC đã thắng lợi bước đầu đã chứng tỏ rằng nhiều nhà dân chủ nước ta chủ trương “lực lượng đấu tranh trong nước là chủ yếu, lực lượng đấu tranh ngoài nước chỉ là hỗ trợ” là một chủ trương đúng đắn, bất chấp sự phản đối của một nhà lý luận nọ đời: “...phải khẩn cấp từ bỏ ngôn ngữ giả dối là quốc nội là chủ lực, hải ngoại chỉ có vai trò yểm trợ”. Các chiến sĩ dân chủ nước ta phải có quan niệm rõ ràng, dứt khoát để không y lại vào lực lượng đấu tranh ở ngoài nước, mà ngay từ đầu phải tập trung sức lực vào việc xây dựng lực lượng quần chúng trong nước. Bài học cách mạng hai nước TNS và AC là chứng minh hùng hồn bằng thực tế tình đúng đắn của chủ trương trên.

7- Một bài học sâu sắc nữa là những kẻ cầm quyền ở hai nước đã không biết nói chuyện hiền hòa, lịch sự với người dân, chúng chỉ quen thói ngạo mạn “đối thoại” với dân bằng dùi cui, hơi cay và vòi rồng phun nước... nên đã gây ra hậu quả bùng lên ngọn lửa căm hờn từ một người (anh Mohamed Bouazizi) đến hàng nghìn, hàng trăm nghìn, hàng triệu người, và thế là cả một trận bão lửa hùng hực cháy trên cả hai nước TNS và AC và hiện đang có cơ cháy lan sang nhiều nước khác nữa, Algeria, Iran, Libya, Ye-men, Jordan, Bahrain, A Rập Saudi, v.v.... Đó là nguyên nhân trước mắt, khá trực tiếp.

Còn nếu truy nguyên sâu xa hơn nữa thì thấy rằng, tuy hai nước TNS và AC đã có những thành công rõ rệt về mặt kinh tế, nhưng giới cầm quyền ở hai nước đó đã không dám làm cải cách chính trị để chống nạn tham nhũng tràn lan, để đem dân chủ lại cho người dân, nên kết quả là cải cách kinh tế đưa đến tình trạng xã hội không thể chịu nổi cái ách đè nén của nền độc tài toàn trị với nạn tham nhũng khủng khiếp được nữa, nên người dân đã phải vùng lên. Chẳng phải chỉ hai nước TNS và AC lâm vào tình trạng này mà còn nhiều nước khác, trong đó có Trung Quốc, Việt Nam, nền độc tài chính trị còn khắc nghiệt hơn TNS và AC gấp nhiều lần, nếu không kịp thời cải cách chính trị thì chắc cũng khó tránh được những biến động trong tương lai. Bài học này các giới cầm quyền độc tài toàn trị nên suy ngẫm.

8- Qua cuộc đấu tranh của nhân dân hai nước TNS và AC, ta thấy rõ sự đồng tình ủng hộ của dư luận Thế giới rất mạnh mẽ. Tuy nhiên, sự ủng hộ về mặt tinh thần của các chính phủ các nước dân chủ, kể cả nước dân

chủ nhất trên Thế giới, lúc đầu đều có tính chung chung và rất dè dặt, thận trọng. Điều đó dễ hiểu, vì trong vấn đề quan hệ ngoại giao, quan hệ kinh tế, trong vấn đề duy trì tương quan lực lượng giữa các thế lực trong vùng Bắc Phi-Trung Đông, mỗi nước đều theo đuổi những mục đích riêng vì quyền riêng của nước mình. Thêm nữa, vấn đề rất tế nhị là các nước dân chủ có làm sao để tránh được cái nguy cơ những phe phái Hồi giáo cực đoan nhân những biến cố lịch sử này giành được ưu thế trong vùng đầy mâu thuẫn này. Cho nên, những người dân chủ cần ghi nhớ bài học là trong cuộc đấu tranh vì tự do, dân chủ của nước mình, ta phải ra sức tranh thủ sự đồng tình và ủng hộ của dư luận Thế giới, nhất là của các nước dân chủ, nhưng không bao giờ ngây thơ đặt tất cả hy vọng vào một nước nào, kể cả nước dân chủ nhất, vì chính phủ nước nào cũng phải nghĩ đến quyền lợi của nước mình trước hết và trên hết. Chính vì thế những người dân chủ không thể y lại vào nước nào mà tự mình phải động viên nội lực là chính, mà nội lực đó chỉ bắt nguồn từ sự đoàn kết toàn dân.

9- Như người viết đã nhấn mạnh ngay từ đầu, đây là những thắng lợi lớn, bước đầu nhưng rất căn bản của nhân dân TNS và AC. Cần phát huy thắng lợi này mà tiến lên nữa. Ở TNS, tinh thần tấn công không ngừng của quần chúng rất cao: sau khi tổng thống Ben Ali chạy trốn, quần chúng cách mạng vẫn tiếp tục đấu tranh đòi gạt bỏ cho kỳ được những bộ trưởng cũ, đòi giải tán đảng cầm quyền của tổng thống cũ, đòi Tổ chức bầu cử dân chủ tự do, đòi thực hiện những cải cách dân chủ, v.v.... và họ đã đạt được những thắng lợi nhất định. Còn ở AC, chắc rồi đây, tình hình sẽ khó khăn hơn, vì sau khi tổng thống từ chức thì quyền lực lại trao về tay Hội đồng quân sự tối cao. Những người dân chủ mong rằng Hội đồng này sớm chuyển giao quyền lực cho một chính quyền dân sự, nhưng đó cũng mới chỉ là ước muốn thôi. Người ta lo ngại rằng giới quân nhân sẽ cướp công của quần chúng cách mạng để nắm giữ quyền lực cho mình. Cuộc đấu tranh chắc chắn sẽ còn gay go. Hôm chủ nhật 13-02-2011, Hội đồng quân sự tối cao họp lần đầu tiên sau khi Mubarak từ chức tổng thống, đã tuyên bố giải tán quốc hội, đình chỉ hiệu lực của hiến pháp, quyết định thành lập một ủy ban về hiến pháp và nói rõ rằng Hội đồng sẽ nắm quyền lực trong thời hạn sáu tháng. Tuyên bố như vậy, còn thực hiện thế nào thì chưa ai biết được. Cuộc đấu tranh

của phong trào dân chủ AC sẽ rất phức tạp, một phần vì sự tham gia vào cao trào cách mạng của Tổ chức Anh em Hồi giáo, một Tổ chức mà Thế giới dân chủ rất e ngại, và một phần quan trọng nữa là nhiều nước dân chủ, nhất là Hoa Kỳ, lại mong muốn quân đội AC mà họ đã tài trợ hàng tỷ dollar sẽ đóng vai trò quan trọng nhất ở AC để cân bằng Thế chiến lược của họ trong vùng. Chúng ta hãy chờ xem! Nhưng trước mắt có thể rút ra bài học này: đánh đổ một tên độc tài hay 1 chế độ độc tài chỉ mới là 1 việc thôi, dù việc đó rất quan trọng, nhưng việc tiếp tục đấu tranh để từng bước xây dựng chế độ dân chủ đích thực mới thật là khó khăn, phức tạp. Vậy thì các chiến sĩ dân chủ phải kiên trì, có sách lược đấu tranh liên tục và khôn khéo để từng bước thực hiện mục tiêu của mình.

Các chiến sĩ dân chủ nên nhớ rằng: khi nói đến chữ cao trào cách mạng thì trong đó đã hàm ý là sẽ có thời kỳ gọi là “thoái trào”. Thoái trào là khi quần chúng cách mạng bị đàn áp mất hết tinh thần, thoái trào còn có thể là do quần chúng cách mạng mỗi mệt vì chờ đợi lâu quá mà không được thấy kết quả rõ rệt (khốn thay, trong số quần chúng tham gia phong trào, nhiều người cứ tưởng là đánh đổ một tên độc tài hay chế độ độc tài rồi, thì ngay sau đó họ sẽ hưởng nhiều quyền lợi và tức thì cuộc đời họ sẽ khác hẳn!), hoặc do quần chúng cách mạng chán nản vì phong trào bị chia rẽ (tình trạng chia rẽ phe phái thường thấy sau khi cách mạng thắng lợi bước đầu), v.v... Cho nên, những người lãnh đạo phong trào dân chủ phải có kế hoạch để tiếp tục đấu tranh từng bước, giành thắng lợi từng bước để duy trì được khí thế cách mạng của quần chúng ngay cả khi thoái trào. Kẻ thù của dân chủ rất gian manh, chúng có trăm phương nghìn kế để tri hoãn mọi việc và chia rẽ phong trào, các chiến sĩ dân chủ không thể lơ là cảnh giác.

10- Cuộc nổi dậy của quần chúng cách mạng hai nước TNS và AC còn cho ta một bài học về cái gọi là “ổn định chính trị”. Hai nước TNS và AC đã thực hiện cải cách kinh tế thắng lợi rõ rệt, có thể nói thành tựu kinh tế của họ còn rực rỡ hơn VN. AC có trên 80 triệu dân, gần bằng VN, mức tăng trưởng là 7%, nhưng lợi tức trung bình thì cao hơn VN nhiều, thực tế đó là một nước tiên tiến trong khu vực. Thành tích xóa đói giảm nghèo ở nước này cũng được Ngân hàng Thế giới khen ngợi. Giới cầm quyền ở AC định ninh rằng với thành tích cải cách kinh tế như vậy họ có thể siết chặt

chế độ độc tài để giữ cái thế “ổn định chính trị” có lợi cho họ. Nhưng thực chất của ổn định chính trị không thể do chế độ độc tài toàn trị đem lại, mà đó là kết quả của tinh thần đồng thuận trong dân chúng, nói một cách khác đó là kết quả của sự dân chủ hóa sinh hoạt chính trị trong xã hội. Chỉ có chế độ dân chủ đích thực, tức là chế độ tôn trọng quyền của người dân, mới thật sự đem lại ổn định chính trị bền vững mà thôi, chứ không phải cứ bịt tai, bịt mắt, bịt miệng người dân rồi lôi cuốn họ vào những cuộc vui chơi giải trí vớ vẩn là có “ổn định chính trị”, như quan niệm của giới độc tài toàn trị.

* * *

Những bài học từ cuộc cách mạng nhân dân ở TNS và AC thì còn nhiều lắm và ta còn phải tiếp tục bổ sung thêm trong những giai đoạn tiếp sau nữa. Người viết xin dừng lại ở đây và xin nói thêm điều này cùng các bạn trẻ nước ta: Rút ra những bài học để chúng ta suy nghĩ là một việc, còn áp dụng những bài học đó như thế nào vào hoàn cảnh nước ta lại là một việc khác, phải đắn đo, cân nhắc rất kỹ lưỡng.

Vừa qua, tôi thích thú đọc những ý kiến của nhiều bạn bloggers trong nước về đề tài: “Hương hoa Lài có lan tỏa đến VN được chăng?” Tôi để ý đến ý kiến cụ Tô Hải là một người tôi quý mến. Theo cụ thì “...Không thể làm như ở các nước được! Vì ở nước VN mình nó chẳng giống ai. Ít nhất ở các nước, họ độc tài nhưng không có lối Tổ chức như ở VN. Đó là cơ sở, từ trong sinh viên, từ tất cả mọi thứ đều có những cơ sở của Đảng CS vốn phát triển ngày càng nhiều. Nên chỉ cần một ý đồ nhỏ thôi là họ đổi phỏ ngay lập tức. Do đó cảnh ở VN mà mọi người kéo nhau xuống đường phản đối thì khó lắm...”. Nhiều bạn khác cũng nói hoàn cảnh VN mình rất khó do chế độ “công an trị” ngặt nghèo, do “dân trí” nước ta còn thấp (?!), do thái độ thờ ơ vô cảm của người dân, do các Tổ chức đối lập trong nước còn chưa đủ mạnh, v.v. và v.v... Nhưng cũng có bạn vạch ra những “thùng thuốc nổ” dưới gầm giường của chế độ, chẳng hạn như nạn tham nhũng, theo sự xếp hạng của cơ quan Transparency International thì VN còn trầm trọng hơn nhiều so với TNS, AC; còn theo dữ liệu của Ngân hàng Thế giới thì tổng thu nhập của VN thấp hơn nhiều so với TNS, AC, mức thu nhập bình quân/đầu người của VN lại thấp nhất, mức chênh lệch giàu nghèo của VN lại cao hơn nhiều. Hơn nữa, sự nguy hiểm cho chế độ là ở chỗ VN số người có

học cao hơn một tỷ so với hai nước TNS, AC, còn số người dùng Internet ở VN lại cao hơn rõ rệt (theo dữ liệu của UNICEF: VN 20, AC 14, TNS 17), v.v....

Người viết không có bình luận gì về ý kiến của các bạn trong nước, chỉ xin kể lại hồi ức của mình về thời kỳ cuối những năm 80 - đầu những năm 90 thế kỷ trước ở nước Nga dưới thời Xô-viết. Hồi những năm 80 là thời kỳ có tên gọi là “trì trệ” của chế độ, vợ chồng chúng tôi cảm thấy ngột ngạt vô cùng, nhà tôi nói với tôi: chúng ta đang phải “sống mòn” đây! “Sống mòn” là tên cuốn tiểu thuyết của Nam Cao mà nhà tôi đang dùng để dạy cho sinh viên Nga. Tâm trạng chung của trí thức Nga có tư tưởng độc lập hồi đó là chán chường, vô vọng. Ai cũng cảm thấy bế tắc, không có lối thoát nào. Tôi biết rõ có một số trí thức chán quá đã bỏ việc đưa gia đình đến ở vùng núi xa xôi dưới chân dãy Thiên Sơn. Rất hiếm người dám làm cái gì đó trái với luật lệ Xô-viết, chứ đừng nói gì tới chuyện chống đối, vì mạng lưới mật vụ của KGB dày đặc lắm, mật vụ có ở khắp nơi. Có ai đó bực mình quá thì chỉ trút sự bất bình trong lòng ra bằng những chuyện tiểu lâm nói khe khẽ với nhau trong xó bếp để nhạo báng cái chế độ mà họ chán ghét. Kể chuyện tiểu lâm chính trị đã là một cái tội lớn có thể tống vào tù được! Nhân đây, tôi xin kể cho các bạn nghe một chuyện tiểu lâm thời đó để minh họa điều vừa nói: “Trong nhà tù, có ba người ngồi nói chuyện với nhau. Một người hỏi:

- Mày phạm tội gì mà vào đây?

- Tao viết lên tường khẩu hiệu chống chế độ. Còn mày?

- Tao nhõ nước bọt vào ảnh Brezhnev? Còn thằng kia?

- Tao là thợ chữa ống nước. Người ta bảo tao đến nhà một ông cán bộ. Ông bảo tao xem lại ống nước của nhà ông. Xem xong, tao bảo các ống nước hư gì hết, phải thay cả hệ thống mới được. Thế là người ta tống tao vào tù”.

Cái chế độ xô-viết ngặt nghèo như thế đấy: bỏ tù vì dám nói “phải thay cả hệ thống”!

Còn chuyện này nữa tôi biết rõ vì nhà tôi có dự vào. Hồi đó, tổng bí thư Brezhnev vừa qua đời. Sinh viên trường đại học nơi nhà tôi dạy, Tổ chức lễ truy điệu ông ta. Một cô sinh viên học trò của nhà tôi không đến dự lễ mà ngồi nhà học bài, khi học thì lại vặn radio nghe nhạc, cô đã thận trọng cho tiếng nhạc rất khẽ. Thế mà có kẻ biết được đi “tâu” đảng ủy. Thế là người ta làm tình làm tội cô đủ điều, nhà tôi phải vất vả chạy đi can thiệp

cho cô học trò tốt của mình. Cuối cùng vì nể nhà tôi, nên người ta không đuổi học cô ta.

Tôi kể những chuyện đó để thấy cái hệ thống chính trị của chế độ độc tài kinh khủng lắm, có kém gì VN ngày nay đâu!

Tôi xin kể thêm chuyện này, vì vợ chồng tôi chẳng những là người chứng kiến, mà là người tham dự vào sự kiện này. Hồi cách mạng dân chủ ở Nga, tức là cuộc nổi dậy của dân chúng Nga ở Moskva, Saint Petersburg, và các thành phố khác để chống lại cuộc đảo chính ngày 19-08-1991 do những kẻ bảo thủ nhất trong Bộ chính trị ĐCSLX Tổ chức. Khi bộ trưởng quốc phòng Yazov là người trong nhóm đảo chính, ra lệnh kéo quân vào Moskva để tấn công phe dân chủ thì tướng Shaposhnikov, tư lệnh không quân, và tướng Grachov, tư lệnh bộ đội nhảy dù đã tuyên bố không tuân lệnh bộ trưởng quốc phòng, rồi một số chiến xa Liên Xô chạy sang phe dân chủ, đứng bảo vệ “Nhà Trắng”, là bản doanh của bộ chỉ huy của phe dân chủ. Còn đêm 20-08-1991, vì vợ chồng chúng tôi là những thành viên của Phong trào Nước Nga Dân chủ, nên chúng tôi đã có mặt ở “Nhà Trắng”, nhà tôi thì viết những tin tức để chuyển cho các địa phương (hồi đó làm gì có máy photocopy và Internet như ngày nay!), còn tôi thì lo việc tiếp tế nước uống và thức ăn cho anh chị em trẻ cầm súng bảo vệ “Nhà Trắng”. Chúng tôi nhớ rất rõ bầu không khí đêm đó căng thẳng đến cực độ vì có tin chủ tịch KGB Kriushkov đã ra lệnh cho tướng Karpukhin, chỉ huy trưởng đội “Alpha” là đội quân đặc nhiệm tinh nhuệ nhất của Liên Xô phải nhảy dù xuống đánh chiếm “Nhà Trắng”! Thế nhưng, một sự may mắn diệu kỳ cho phe dân chủ Nga: đội “Alpha” đã từ chối thi hành lệnh! Trước tình thế đó, bộ trưởng quốc phòng Yazov ra lệnh rút quân, thế là phe dân chủ thừa thắng xông lên chiếm lĩnh ngay trụ sở Trung ương ĐCSLX, cũng như trụ sở các thành ủy, tỉnh ủy các nơi khác, chiếm lĩnh trụ sở KGB, hạ bệ tượng trùm công an mật vụ Dzerzhinsky ở trung tâm Moskva, v.v... Bộ trưởng bộ Nội vụ B. Pugo tự sát. Hàng chục nghìn đảng viên vứt thẻ đảng...

Nhắc lại chuyện này để thấy rõ rằng khi một chế độ đã mục nát rồi thì mọi cột chống của nó đều rệu rã. Cho nên, sự sụp đổ của chế độ Xô-viết chính là do bản thân nó không còn sức sống, chứ không phải do lỗi lầm của ai đó hay do âm mưu của nước ngoài, như một số người thường giải thích.

Kể lại những chuyện đó để mọi người suy ngẫm, còn kết luận thế nào thì tùy các bạn.

Cuối cùng, tôi tin tưởng rằng tiền đồ của Tổ quốc và Dân tộc ta sẽ rạng rỡ và tuổi trẻ của nước ta trong tim còn rạo rọi tình yêu nước, thương dân sẽ không phải hổ thẹn trước Đảng Quốc Tộc, trước các Anh hùng Liệt sĩ, trước tiên nhân và hậu thế.

*Nguyễn cầu Hồn thiêng Đất nước
phù hộ chúng ta ! ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆*

một nước nào. Hạnh phúc, niềm vui sướng của nhân dân được tự do ứng cử, bầu cử, tự do lựa chọn thật sự người đại diện cho mình là một niềm hạnh phúc, niềm vui sướng luôn có tính hấp dẫn và lan tỏa không sức gì cưỡng được.

Quân đội Ai Cập đang được xã hội tin cậy giao cho trách nhiệm nắm chính quyền, thực hiện cuộc chuyển tiếp lịch sử một cách công

triệu dân bồi tiếp ngay một đòan tung thâm có giá trị đặc biệt, chẳng những làm rung rinh các chế độ chuyên chế Hồi giáo trên toàn cầu, mà còn làm lung lay dữ dội các chế độ độc đảng độc đoán mang danh CS và chủ nghĩa xã hội Mác-xít, như Cuba, Bắc Triều Tiên, Trung Quốc và Việt Nam.

Chính vì vậy mà Bắc Kinh phong tỏa triệt để những tin và nhất là những bài bình luận liên quan đến «cuộc thức tỉnh của Hồi giáo» đang diễn ra ngày càng sâu rộng. Việt Nam thường theo đuôi «ông anh 16 chữ vàng» lần này lại theo cách khác, là các báo, đài được phép đưa tin khá kịp thời, nhưng hết sức tiết kiệm nội dung, tránh không bình luận gì sâu sắc, chỉ đề thanh minh với công chúng là không che giấu sự thật; các báo còn được căn dặn tuyệt đối không được tỏ ý so sánh các chế độ độc đoán Hồi giáo với các chế độ độc đoán đảng trị CS. Chưa biết cách đưa tin của Trung Quốc hay của Việt Nam là khôn ngoan hơn cho họ. Có thể nói cách nào thì cũng hờ. Giấu thật kín, hay kín kín hờ hờ thì chỉ kích thích tò mò của công luận, và nhân dân trong thời truyền thông đa chiều bén nhạy cực kỳ này sẽ tha hồ tìm đến những nguồn tin và bình luận kịp thời, bổ ích và lý thú nhất.

Điều trùng hợp cực kỳ lý thú là các cuộc bầu cử mới ở Tunisia và Ai Cập sẽ diễn ra cùng với cuộc bầu cử Quốc hội ở VN đã định vào ngày 22-5-2011, và theo cách nói của thế giới Hồi giáo, họ sẽ đoạn tuyệt với kiểu «đảng chọn dân bầu» «giả dối, hèn kém và ô nhục».

Chẳng lẽ Bộ Chính trị mới với 14 ủy viên được Đại hội XI cử ra, không một ai nhìn nhận ra các cuộc bầu ở Việt Nam vẫn theo kiểu cũ «Đảng chọn, Mặt trận vâng dạ, dân bầu cho qua chuyện», không có gì là giả dối, thấp kém và không có gì là ô nhục hay sao?

Bỗng nhiên do biến chuyển của thời cuộc, cuộc bầu cử năm nay ở nước ta chắc chắn sẽ được toàn thế giới quan tâm theo dõi sát và tha hồ nhận xét và bình luận.

khí AI CẬP bước vào thời đại dân chủ ***Bùi Tín 17-02-2011***

Ai Cập đã chuyển mình và đang vươn dậy. Do bề thế của một nước Hồi giáo đông dân - 83 triệu - do vị trí trung tâm giao lưu ở châu Phi và Trung Đông, do bề dày lịch sử từ cổ đại với nền văn minh Ai Cập đặc sắc, sự chuyển biến của Ai Cập từ độc đoán sang dân chủ đang được toàn thế giới theo dõi chặt chẽ và bình luận sôi nổi.

Lãnh đạo Israel nhận định «một cuộc động đất đang xảy ra trong thế giới A-rập».

Một hiện tượng chấn động dây chuyền đang diễn ra rộng khắp. Nhân dân Syria rục rịch xuống đường. Đường phố Yemen bắt đầu sôi động với sinh viên, thanh niên hoan nghênh cuộc thắng lợi lịch sử ở Tunisia và Ai Cập. Algeria loan báo sắp xóa bỏ «tình trạng khẩn cấp», hạn chế quyền tự do của công dân. Vua Bahrain vội mở kho nhà nước, phát cho công dân mỗi người một ngàn đôla. Cả thế giới A-rập không còn như trước nữa.

Trước đây luận điệu thịnh hành là: thế giới Hồi giáo và thế giới phương Tây là xung khắc, không chung sống hòa bình được với nhau, dân chủ đa nguyên đa đảng với bầu cử tự do bình đẳng và minh bạch là xa lạ với nền văn minh truyền thống Hồi giáo.

Cuộc sống thực tế đã và đang trả lời. Tự do dân chủ là giá trị phổ cập toàn nhân loại, bầu cử tự do đa nguyên đa đảng theo pháp luật là nguyện vọng sâu xa của quần chúng đông đảo mọi nước, không có trường hợp ngoại lệ, không trừ

minh chính trực, nắm vững lập trường toàn dân, đứng trên mọi đảng phái và phe nhóm. Quân đội như thế xứng đáng mang danh hiệu vẻ vang «Quân đội Nhân dân», không chút mặc cảm, ngượng ngùng, trong khi có quân đội vẫn mang danh hão là «Quân đội Nhân dân» nhưng thực tế lại là công cụ của một đảng, lẫn lộn của giả với của thật.

Quân đội Ai Cập đã quyết định giải thể Hạ viện và Nghị viện, được bầu theo cái kiểu kỳ khôi là «đảng chọn, dân bầu», đảng đây là đảng của ông Mubarak, hiện đang mất đầu, đang mò côi, hàng triệu đảng viên bơ vơ, rã đám. Đài phát thanh Quân đội Ai Cập gọi các cuộc bầu Quốc hội kiểu tiên chế, theo chỉ thị trước đây là «những cuộc bầu cử giả dối, đầy hèn hạ, ô nhục». Những thể lệ của một cuộc bầu cử dân chủ, minh bạch, mới mẻ, chưa từng có đang được khẩn trương dự thảo và trình ra toàn dân.

Quân đội Ai Cập đang chuẩn bị một cuộc xét duyệt lại Hiến pháp hiện hành, theo hướng giải thể tận gốc chế độ đảng trị, độc đoán, thực hiện dân chủ hóa, hiện đại hóa đất nước, tiếp thu những tinh túy của đạo lý Hồi giáo là mọi người bình đẳng, xã hội thương yêu nhau, chăm lo việc thiện và việc nghĩa cho toàn xã hội cùng thụ hưởng.

Nước Tunisia tuy bé nhỏ - hơn 10 triệu dân - nhưng đã vinh dự đi đầu, mở toang đột phá khâu vào dinh lũy kiên cố của độc tài Hồi giáo. Nước Ai Cập rộng lớn hơn 83

Đã hội đủ điều kiện CHO MỘT CUỘC NỔI DẬY Ở VN CHƯA

Mặc Giao, Canada, 18-02-2011

Chuyện thời sự trên đầu môi vào lúc này là cuộc nổi dậy thành công của nhân dân các nước Tunisia và Ai Cập, cũng như những cuộc biểu tình chống độc tài lan sang các nước Algeria, Yemen, Bahrain, Iran, Libya, đe dọa Saudi Arabia, Jordan và Syria. Những cuộc nổi dậy của nhân dân các xứ này xảy ra bất ngờ, lan rộng bất ngờ và cũng thành công bất ngờ. Quả thật đây là một hiện tượng, một biến cố lớn của lịch sử nhân loại vào tiền bán thế kỷ 21. Bộ mặt của vùng đất này trên thế giới sẽ thay đổi và sẽ có thể kéo theo những thay đổi trên những vùng đất khác. Tuy nhiên, việc gì cũng có nhân có quả. Người dân các nước nói trên đã bị đàn áp, bóc lột, tước đoạt nhân phẩm và quyền làm người suốt một thời gian dài. Họ đã im lặng chịu đựng. Đôi khi bực bội vùng lên, nhưng chưa đồng loạt, nên dễ bị dập tắt. Dù vậy sự bất mãn, căm phẫn vẫn còn đó, mỗi ngày mỗi tăng thêm. Đến lúc không thể chịu đựng được nữa, niềm phẫn nộ đã vỡ òa và quét sạch những chế độ gian tham, tàn ác, dù đầy tiền bạc và súng đạn trong tay. Con giun bị xéo lăm cũng quằn, huống chi con người. Trước những biến cố này, nhiều người “hồ hởi” cho rằng phong trào nhân dân vùng dậy sẽ lan tới VN và kêu gọi dân ta hãy đứng lên hưởng ứng. Có người lại bị quan cho rằng cuộc đấu tranh tương tự chưa thể xảy ra tại nước ta vì tình hình các nước có biên cố không giống tình hình VN.

Điểm tương đồng quan trọng nhất giữa những nước có biến động và VN là những nước này bị cai trị bởi một chế độ độc tài, độc tài cá nhân, độc tài đảng phái, độc tài gia đình, độc tài quân chủ. Bản chất của mọi chế độ độc tài là áp bức người dân, tước đoạt mọi quyền tự do và quyền công dân của họ, vơ vét tài nguyên quốc gia và tài sản tư nhân để làm giàu cho một đảng, một gia đình, một cá nhân và đám bầy tôi. Lòng tham quyền và tiền nảy sinh tham nhũng, sự tàn ác, những mảnh khõe bóc lột. Hậu quả là đại đa số nhân dân sống trong nghèo khổ, xã hội chậm tiến, văn hóa suy đồi, trong khi những kẻ giàu có bất chính sống xa hoa, phê phỡn trên sự đau khổ của những người khác. Đó là mầm bất ổn của xã hội, là nguyên nhân của những cuộc

vùng dậy để dân đòi lại quyền lợi và nhân phẩm. Tại những quốc gia có tự do, dân chủ, không có tình trạng này, dù đôi khi dân chúng xuống đường hàng ngàn hàng vạn người để phản đối chính phủ hoặc đòi hỏi những quyền lợi cá biệt của từng giới. Có giải tán biểu tình, có bắt nhốt những phần tử quá khích phá hoại, nhưng luôn luôn kết thúc trong hòa bình và chính phủ biết lắng nghe ý nguyện của dân.

Sự khác biệt nổi bật nhất giữa VN và các chế độ độc tài khác là quyền lực ở những nước kia thường được thu tóm trong tay một cá nhân với những tay chân dễ sai khiến và với một chính đảng bù nhìn được dựng lên để làm bình phong. Nói chung là đám tay chân lo suy tôn lãnh tụ và bảo vệ lẫn nhau chỉ vì muốn giữ những đặc quyền, đặc lợi. Trong khi chế độ Cộng sản VN do một đảng độc tôn nắm giữ, có chủ thuyết, có bài bản và kinh nghiệm cướp chính quyền, giữ chính quyền và khủng bố dân chúng để không ai dám chống lại. Thêm vào đó, những con người Cộng sản lại độc ác, mất nhân tính, coi đồng bào của mình như kẻ thù, đầy đọa trong lao tù, đánh đập, giết chóc không nương tay. Staline đã giết hàng triệu người Nga khi đẩy họ đi khổ sai ở vùng giá lạnh Sibérie. Đặng Tiểu Bình đã ra lệnh tàn sát hàng ngàn sinh viên Trung Quốc trên quảng trường Thiên An Môn. Hồ Chí Minh cũng gây ra cái chết của hàng trăm ngàn nông dân trong những đợt cải cách ruộng đất... Vì vậy nhiều người bị quan cho rằng dân chúng sống dưới chế độ Cộng sản khó vùng dậy vì sợ hãi và vì kỹ thuật khủng bố, đàn áp quá tinh vi và dã man.

Nếu nhìn một cách khách quan, sự so sánh trên có phần đúng. Nhưng người ta sẽ giải thích ra sao sự tan rã của những chế độ Cộng sản vô cùng hùng mạnh và gian ác ở Đông Âu, đứng đầu là Liên Xô? Liên Xô là nước cầm đầu khối Cộng sản thế giới, là thánh địa để các nước Cộng sản khác đến học hỏi và xin trợ giúp, là một cường quốc có binh hùng tướng mạnh, võ khí tối tân hiện đại không thua Hoa Kỳ, có guồng máy gián điệp và công an chìm KGB khổng lồ với kỹ thuật tân tiến bậc nhất thế giới. Vậy mà chế độ Liên Xô đã

sụp đổ vì sự phẫn nộ của nhân dân Nga, không phải vì ông Gorbachev. Ông này chỉ muốn áp dụng chính sách cởi mở và đổi mới để cứu vãn nền kinh tế Liên Xô đang trên đường xuống dốc, không hề có ý định giải tán đảng Cộng sản. Nhưng khi cánh cửa hé mở, nhân dân tràn tới đập tung. Rồi như nước vỡ bờ, họ cuốn trôi luôn căn nhà chế độ. Công an bất lực, lo chạy trốn. KGB lo thủ tiêu tài liệu rồi lặn sâu. Quân đội khoanh tay đứng nhìn, không can thiệp. Ông Gorbachev không còn cách nào giữ đảng ngoài việc giao quyền cho ông Boris Yeltsin, để ông này theo ý nhân dân giải thể chế độ Cộng sản. Guồng máy kèm kẹp, đàn áp của các nước Cộng sản khác, Đông Đức, Bulgaria, Roumania, cũng tinh vi và tàn ác không kém Liên Xô. Nhưng khi nhân dân phần nổi vùng lên, không có gì cưỡng lại nổi.

Điều đáng quan ngại đối với trường hợp VN là dân ta vốn có tính thụ động, ít quan tâm tới việc chung, chỉ chú ý đến cái lợi trước mắt cho riêng mình và cho những người thân của mình. Dân Việt có truyền thống đấu tranh chống ngoại xâm, nhưng lại ngoan ngoãn đối với những người cầm quyền bản xứ, cam lòng chịu phạt “con sâu cái kiến”, dù luôn bị “quan tha nha bắt”. Những người Cộng sản hiểu tâm lý này của dân Việt. Họ áp dụng triệt để chính sách được gán là của Hoa Kỳ “cây gậy và củ cà rốt”. Họ vừa hăm dọa, giữ dân trong sự sợ hãi thường xuyên, vừa đưa mồi ra nhử. Họ cũng áp dụng chính sách này với các đoàn thể và tôn giáo. Họ làm cho dân nhụt hết ý chí, đa số chỉ lo kiếm tiền và hưởng thụ, không nghĩ gì đến đất nước, đến công ích xã hội. Giới trẻ thì thả cửa ăn chơi sa đọa trong một xã hội vô luân lý. Các tôn giáo thì bể thành nhiều mảnh do âm mưu chia rẽ và phá hoại của Cộng sản. Phật Giáo thành 3 mảnh, Cao Đài, Hòa Hảo mỗi đạo thành hai mảnh, Tin Lành thành nhiều mảnh, Công giáo tuy chỉ có một mảnh rưỡi (nửa mảnh là Ủy ban Đoàn kết CGVN) nhưng hàng giáo phẩm thân thiện cộng tác với nhà cầm quyền theo kiểu “úm ba la hai tay cùng lợi”. Trông chờ nhân dân vùng dậy có vẻ khó.

Tuy khó khăn như vậy, chúng ta cũng không mất niềm hy vọng. Khó thì phải kiên trì hơn. Khó thì cần nhiều thời giờ hơn để hội đủ những điều kiện cho một cuộc đấu tranh dứt điểm. Dân VN vẫn chưa mất hết ý chí quật cường. Trí thức VN vẫn còn những bộ óc biết suy nghĩ. Tuổi trẻ VN chưa đánh mất nhiệt tâm yêu

nước và yêu tự do công lý. Bằng có là càng ngày càng có nhiều lời nói và hành động công khai phê phán và chống đối chế độ. Những cá nhân lãnh đạo cũng bị chỉ đích danh với những lỗi lầm và yếu kém của họ. Sự sợ hãi vẫn còn nhưng càng ngày càng giảm bớt. Nhà cầm quyền có thể bắt vài chục người hay một trăm người chống đối nổi bật nhất nhưng không thể bắt hết hàng triệu người âm thầm hay công khai chống chế độ.

Chúng ta hãy thử nhìn tương quan lực lượng giữa nhân dân VN và guồng máy cầm quyền tại VN để dự đoán những gì có thể xảy ra khi một cuộc vùng dậy bộc phát

* **Phía nhân dân:** không phải tất cả 86 triệu người VN đều tích cực chống đối Cộng sản và sẵn sàng tham gia một cuộc vùng dậy. Nhưng thực tế, tuyệt đại đa số dân VN đã chán chế độ Cộng sản lắm rồi. Họ hoan nghênh bất cứ một sự thay đổi nào, dù chưa chắc họ sẽ tham gia việc tạo nên sự thay đổi. Có thể coi họ như một đa số thềm lặng, không hành động nhưng sẽ đi theo. Mọi biến cố chỉ có thể xảy ra khi có một thiểu số năng động, tức là những thành phần tham gia trực tiếp biến cố. Chế độ Hosni Mubarak sụp đổ không cần 80 triệu dân Ai Cập xuống đường. Chỉ cần vài trăm ngàn đến cao điểm một triệu người tại quảng trường Tahrir ở thủ đô Cairo, vài chục ngàn ở Alexandria và Port Said. Đám đông sẽ lôi kéo đám đông. Khi cao trào nổi lên, những người khác sẽ đi theo.

Những thành phần dân chúng có thể tham gia một cuộc đấu tranh vùng dậy:

- Giới trẻ, giới sinh viên
- Nạn nhân bị cướp đất, cướp nhà (dân oan khiếu kiện)
- Nông dân bị cướp đất canh tác
- Công nhân bị bóc lột
- Tín đồ các tôn giáo (quan trọng nhất)

Giới trẻ đã có nhiều dịp thao tác trong các cuộc biểu tình chống Trung Quốc. Dân oan đã có kinh nghiệm đấu tranh trường kỳ. Công nhân đã có kinh nghiệm tổ chức đình công. Nông dân đã có kinh nghiệm đấu tranh giữ đất như ở Cồn Dầu (Đà Nẵng), Vụ Bản (Nam Định). Tín đồ các tôn giáo đã có kinh nghiệm đấu tranh đòi tự do tôn giáo, đòi đất đai và cơ sở bị chiếm hữu. Đây là những lực lượng xung kích đầu tiên.

Dù đã có lực lượng quần chúng nhưng vấn đề quan trọng là ai sẽ phát động cuộc đấu tranh? Có thể một tổ chức, một đoàn thể hay một nhóm công dân sẽ làm việc này. Nhưng cũng rất có thể một biến cố nhỏ hay

một hành động đàn áp vô ý thức của nhà cầm quyền sẽ châm mồi cho đám cháy lớn. Cuộc cách mạng Hoa Nhài ở Tunisia bùng lên từ việc tự thiêu của Mohamed Bouazizi, một thanh niên thất nghiệp đi làm chui, không thể chịu nhục vì bị một nữ cảnh sát viên chửi rủa, đánh đập khi xét giấy tờ. Cuộc vùng dậy ở Ai Cập khởi đầu bằng việc đàn áp một số không đồng những người biểu tình ôn hòa, trong số đó anh Khalid Sayid bị cảnh sát đánh chết. Việc này khiến anh Wael Ghonim phẫn nộ. Anh Wael Ghonim là một thanh niên 30 tuổi, có tài đặc biệt về kỹ nghệ thông tin, đang giữ chức giám đốc điều hành (executive manager) của công ty Google ở Dubai. Anh bắt đầu cuộc đấu tranh ôn hòa bằng kỹ thuật computer. Anh lập hàng loạt twitter, blog, website, mở facebook có tên "*Tất cả chúng tôi là Khalid Sayid*" để truyền những bản tin và những hình ảnh đàn áp. Anh thông báo ngày giờ, địa điểm tập họp. Đám đông cứ việc làm theo những thông tin của anh, chẳng cần theo một lãnh tụ chính trị hay tôn giáo nào. Những lãnh tụ này mấy ngày sau mới leo đèo theo đám đông đi biểu tình để kiểm điểm.

Kỹ thuật thông tin hiện đại là một đe dọa sinh tử cho những chế độ độc tài. Họ không còn có thể bóp méo thông tin và bưng bít nhân dân được nữa. Những tội ác của họ được phơi bày. Kế hoạch và ngày giờ đấu tranh lật đổ họ được thông báo cho hàng ngàn hàng vạn người cùng một lúc. Dù họ biết cũng trở tay không kịp. Có thể kỹ thuật thông tin liên lạc qua computer ở Tunisia và Ai Cập phát triển hơn ở Việt, nhưng số lượng người dùng computer ở VN cũng không phải nhỏ, có thể ước lượng hàng triệu. Chúng tôi biết một tổ chức người Việt ở Hoa Kỳ có một triệu địa chỉ email tại VN, một cá nhân ở Úc có vài chục ngàn địa chỉ. Họ vẫn thường xuyên gửi tin tức, hình ảnh và những bài viết về những địa chỉ này. Tường lửa do nhà cầm quyền dựng lên bị vượt qua dễ dàng đối với những người muốn vượt. Kỹ thuật thông tin qua computer chắc chắn là một lợi khí cho cuộc đấu tranh chống cộng của nhân dân VN.

***Phía guồng máy cầm quyền:** dĩ nhiên guồng máy cầm quyền hiện có nhiều lợi thế. Họ có 3 triệu đảng viên, có tiền, có chính quyền, công an và quân đội. Tuy nhiên trong cái mạnh vẫn có cái yếu:

- Trong số 3 triệu đảng viên, có bao nhiêu người trung thành với đảng, sẵn sàng hy sinh vì đảng đến giọt máu cuối cùng? Có bao nhiêu

người vào đảng vì lý tưởng Cộng sản hay chỉ vì cơ hội tiến thân và kiếm tiền? Có bao nhiêu đảng viên đang uất ức, bất mãn vì không được ban bổng lộc, chức tước như họ mong muốn? Có bao nhiêu đảng viên đã phản tình về sự sai lầm của đảng nhưng chưa dám rút chân ra vì còn bị kèm kẹp trong guồng máy và còn dính dáng tới quyền lợi? Chưa kể những đảng viên lão thành như ông Nguyễn Văn An, cựu chủ tịch Quốc hội, nguyên ủy viên trung ương đảng, cũng như nhiều đảng viên tai mắt khác, đã công khai phê phán đảng, đòi cải tổ tận gốc rễ, nhiều người thẳng thừng đòi dẹp bỏ chế độ Cộng sản. Chắc chắn đảng không phải là một khối thuần nhất và không phải là một khối sức mạnh vô địch có thể đập tan mọi cuộc nổi dậy chống đảng. Người ta nghĩ rằng nếu có một biến cố xảy ra, sẽ có vô số đảng viên mau lẹ nhảy tầu để khỏi bị đắm chung.

- Tiền và chính quyền chỉ được sử dụng khi có lãnh đạo. Khi lãnh đạo bị cô lập, chính quyền sẽ tê liệt. Nhân viên chính quyền các cấp bất cứ ở đâu, bất cứ thời nào cũng có truyền thống án binh bất động, khoanh tay ngồi chờ khi có biến động dẫn đến việc thay đổi quyền hành. Họ muốn được vô can và chờ nhận lệnh khi tình hình ngã ngũ.

- Công an là lực lượng chính bảo vệ chế độ. Nhân viên công an được tuyển chọn trong hàng ngũ thân tín và trung thành, được đãi ngộ đặc biệt và được giao quyền sinh sát. Vì vậy người chỉ huy công an mới hiệu triệu thuộc cấp bằng bằng khẩu hiệu "*Còn đảng còn mình*". Điều này có nghĩa nếu không bảo vệ đảng, để đảng mất là mình cũng tiêu luôn. Chỉ biết có đảng thôi, không cần biết tới đất nước và đồng bào. Công an ý thức rất rõ là họ đã gây nhiều oán với nhân dân, bị nhân dân thù ghét. Khi có cơ hội, dân sẽ "hỏi thăm sức khỏe" của công an trước tiên. Do đó, khi được hiếp đáp dân thì công an hùng hổ ra tay, khi có tiếng nổ lớn như ở Sài Gòn ngày nào là công an trốn biệt, sợ bóng vía biến cố, sợ nhân dân hỏi nợ. Bất cứ một cuộc đấu tranh vùng dậy nào cũng sẽ bị công an đàn áp. Máu sẽ phải đổ. Nhiều hay ít là do mệnh lệnh của những người nắm quyền, và cũng do chiến thuật đấu tranh của nhân dân. Vùng dậy ít nơi, người tham dự không đông, công an dễ đánh đập, bắn giết, bắt nhốt. Nhưng nếu sự việc xảy ra nhiều nơi cùng một lúc với số người tham dự đông đảo, công an sẽ bị phân tán lực lượng và sẽ bị số đông áp đảo, tràn ngập. Sự thiệt hại về phía nhân dân

sẽ rất ít. Khi máu đã đỏ, máu sẽ gọi máu. Quân chúng sẽ phản nộ, sẽ nộ nóng trả thù. Dù có hàng sư đoàn công an cũng không thể đương đầu với hàng trăm ngàn, hàng triệu người đang say sưa khí thế đấu tranh và căm phẫn trước việc đồng bào bị tàn sát. Diễn tiến này luôn luôn xảy ra cùng một bài bản ở khắp nơi có những cuộc vùng dậy.

- Khi công an đã bắt lực trong việc đàn áp nhân dân, quân đội sẽ được gọi tới. Nếu một quân đội sẵn sàng bắn giết dân lành không một tấc sắt trên tay theo lệnh đảng như ở Thiên An Môn thì đảng đã thành công trong việc biến quân đội thành cầm thú, tàn sát đồng loại không gớm tay. Nhưng không phải lúc nào cũng xảy ra như vậy. Toàn thể lực lượng quân sự hùng mạnh của Khối Varsovie đã khoan tay đứng nhìn dân chúng đấu tranh lật đổ hàng loạt chính phủ Cộng sản. Nhiều tướng lãnh Liên Xô đã từ chức hoặc tuyên bố không tuân lệnh bộ quốc phòng và ra lệnh cho lính không được bắn vào dân. Chúng ta đừng quên rằng, cũng như ở VN, quân đội của các quốc gia Cộng sản này bị hệ thống quân ủy của đảng kiểm soát và điều động, quyền của một chính ủy nhiều khi còn lớn hơn quyền một chỉ huy trưởng. Vậy mà quân đội vẫn không theo lệnh đảng. Tại Tunisia, quân đội đã đứng ngoài vòng tranh chấp. Quân đội Ai Cập được lệnh đưa chiến xa đến bố trí ở quảng trường Tahrir. Quân đội đã thi hành lệnh, nhưng án binh bất động, binh lính nắm tay múa hát với người biểu tình. Sau chiến thắng, quân đội Ai Cập lãnh nhiệm vụ giữ an ninh và tạm thời điều hành quốc gia trong 6 tháng để tổ chức một cuộc bầu cử tự do. Qua những tiền lệ trên, không ai dám tin chắc quân đội "nhân dân" VN sẽ giết dân theo lệnh đảng. Điều cần là chúng ta phải tiến hành ngay công tác vận động quân đội để họ nhận thức rõ rệt rằng quân đội có nhiệm vụ bảo vệ tổ quốc và nhân dân, không phải là công cụ của một đảng, nên không thể chĩa súng bắn vào đồng bào, trong đó có cha mẹ, anh em, bạn bè của mình.

Cuộc tranh đấu của dân VN có hai lợi điểm khác mà dân Tunisia và Ai Cập không có: Một là lực lượng chống cộng của người Việt ở hải ngoại, dù chưa quy tụ thành một mối, vẫn rất mạnh, đấu tranh kiên trì không mệt mỏi suốt 36 năm qua, đã tiếp tay yểm trợ anh chị em đấu tranh cho dân chủ trong nước qua nhiều đường dây và nhiều hình thức mà Cộng sản không kiểm soát nổi. Hai là dân VN, kể cả nhiều đảng viên Cộng sản, có

một mục tiêu tranh đấu chung rất rõ rệt: đó là chống lại những người bán nước, dâng đất, dâng biển cho ngoại bang, cắt những phần đất màu mỡ và có địa thế chiến lược của tổ quốc cho kẻ thù truyền kiếp thuê để khai thác. Ngoài những tội khác, tội này rất dễ gây căm phẫn trong nhân dân và dễ kích động tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết yêu nước đứng lên hồi tội thủ phạm.

Để kết luận, tôi nhận thấy những yếu tố cho một cuộc nổi dậy tiêu diệt độc tài tại VN đã hội đủ, dù vẫn còn nhiều khó khăn. Những tổ chức trong nước, những đường dây nổi kết từ ngoài vào trong, nếu chưa đến lúc kết hợp thành một, hãy tìm cách phối hợp với nhau trong những công tác cụ thể, đồng bộ thực hiện một chiến dịch chung, nắm bắt cơ hội hay tạo ra cơ hội để châm ngòi cho cuộc nổi dậy bùng lên. Hãy chuẩn bị nội kết hướng dẫn cuộc nổi dậy đi đến thành công mong muốn, ngăn chặn những phần tử Cộng sản trá hình và những nhóm hoạt đầu lợi dụng để hưởng lợi cuộc đấu tranh theo mục tiêu riêng của họ. Hãy hòa mình với cao trào nhân dân vùng dậy tiêu diệt độc tài áp bức ở Bắc Phi và Trung Đông để giải phóng dân tộc VN. Hãy rút kinh nghiệm từ những cuộc đấu tranh này để thực hiện cho chính mình. Thế giới đang ngạc nhiên và ủng hộ cao trào tự giải phóng đang diễn ra. Những tính toán của các cường quốc cũng phải nhường bước trước ý chí của nhân dân các nước này. Không một nước nào bênh vực những chế độ độc tài đang dấy chết. Nhân loại đang dành cảm tình cho những dân tộc dám vùng lên để tự cứu mình. Dân tộc VN đừng bỏ lỡ cơ hội. ■■■■■■

thính giả theo dõi sự phân tích của hai nhà đấu tranh dân chủ ở hải ngoại và quốc nội trong bài tường trình của Tường An sau đây :

Những làn sóng Dân chủ lịch sử

Bằng những cuộc biểu tình bất bạo động, Tunisia sau 4 tuần và Ai Cập sau 18 ngày đã đuổi được các nhà lãnh đạo độc tài ra khỏi nước. Hình như có một làn sóng cách mạng Dân chủ đang nổi dậy. Tác giả Như Hà trên trang danlambao tin tưởng rằng sẽ có 11 nước, trong đó có Việt Nam có thể trở thành một Ai Cập thứ hai.

Tuy nhiên, cuộc cách mạng không phải tự nó mà thành mà cần có sự hội tụ của những điều kiện ắt có và đủ, những cơ hội chín mùi để có thể biến sự bất mãn âm ỉ của người dân thành hành động.

Theo phân tích của ông Nguyễn Gia Kiểng (NGK) một kỹ sư tin học đang sống tại Pháp thì : nếu cho rằng lịch sử của thế giới là một cuộc hành trình của các dân tộc đi đến Tự do, Dân chủ thì cuộc hành trình này được hình thành bằng 4 làn sóng dân chủ.

Làn sóng dân chủ 1 là cuộc cách mạng của Hoa Kỳ để thành lập quốc gia Hoa Kỳ, ngay sau đó là cuộc cách mạng Pháp nhằm đánh đổ chế độ quân chủ, chế độ thần quyền để thành lập một chế độ cộng hòa.

Làn sóng dân chủ thứ hai xảy ra trong Thế chiến thứ hai, làn sóng dân chủ này nhằm đánh đổ chủ

Những điều kiện cần thiết CHO MỘT CUỘC CÁCH MẠNG DÂN CHỦ

—Tường An, RFA, phỏng vấn 18-02-2011—

Trong cơn sốt của các cuộc cách mạng theo nhau trỗi dậy ở các nước Ai Cập, Algeria, Jordan, Tunisia, Yemen... đã dấy lên niềm tin ở những cuộc cách mạng có thể sẽ xảy ra ở các nước khác xa hơn nơi mà hương hoa lài của Tunisia có thể lan tỏa.

Sự lạc quan này có căn cứ hay không ? Làm thế nào để có thể có một cuộc cách mạng ? Mời quý

nghĩa các quốc gia quá khích, thống trị. Hậu quả là các nước độc tài như Đức, Ý Nhật đã trở thành các nước dân chủ.

Làn sóng dân chủ thứ ba nhắm vào những nhà nước độc tài và các chế độ Cộng sản đưa đến việc san bằng bức tường Bá linh, chế độ Cộng sản ở Liên xô sụp đổ.

Cuối cùng, làn sóng dân chủ hóa thứ tư là làn sóng đánh đổ

những chế độ độc tài về chính trị nhưng mở cửa về kinh tế. Theo ông Nguyễn Gia Kiểng, làn sóng dân chủ thứ tư này sẽ có hai đợt, đợt thứ nhất ở các nước Á Rập Hồi giáo và đợt thứ hai, theo ông sẽ xảy ra ở các nước Châu Á. Ông dẫn giải : Làn sóng Dân chủ thứ tư này nhằm san bằng các chế độ mở cửa về kinh tế nhưng thất bại về chính trị và nó bắt đầu cũng có hai đợt : đợt đầu mà chúng ta thấy đang diễn ra mà tôi nghĩ là nó cũng sẽ kéo dài khoảng 1 năm nữa. Mới đầu nó nhắm vào các nước chín mùi nhất, tức là các nước Á Rập Hồi giáo. Những chế độ này đã cai trị, cướp bóc một cách trắng trợn nhưng đồng thời nó cũng đã mở cửa và giao dịch với thế giới bên ngoài. Nó có ảnh hưởng làm thay đổi trật tự và nó thay đổi cách suy nghĩ, nó thay đổi cơ cấu xã hội. Sau khi những chế độ độc tài Hồi Giáo ở Trung đông, nhất là ở các nước Á Rập bị đánh đổ thì tôi nghĩ sẽ có 1 đợt dân chủ hóa thứ hai, lần này cũng nhắm vào mở cửa về kinh tế, đồng cửa về chính trị là các nước ở Châu Á.

Vẫn theo nhận định của ông Nguyễn Gia Kiểng, Để có thể bùng nổ, một cuộc cách mạng Dân chủ cần hội đủ 4 điều kiện sau đây :

Điều kiện thứ nhất : Chế độ cầm quyền đã chứng tỏ sự vô lý của nó và mọi người đồng ý rằng nó phải thay đổi.

Điều kiện thứ hai là đảng cầm quyền bị phân hóa tới mức nó không còn sự đoàn kết, nó không còn lý tưởng, nghĩa là nó mất yếu tố cốt lõi của 1 tập thể chính trị để mà có thể tồn tại được.

Điều kiện thứ ba là có một đồng thuận quốc gia. Phải có 1 đồng thuận dân tộc về 1 thể chế mới, chế độ tương lai chúng ta muốn nó phải như thế nào và nó phải làm những việc gì.

Điều kiện thứ tư là phải có 1 lực lượng chính trị ra đời làm tụ điểm cho những nguyện vọng đòi đời. Nếu chúng ta xét như thế thì ở Ai Cập, cũng như Tunisie, cũng như các nước Đông Âu họ có cả 4 điều kiện đó.

Nhận định về một cuộc cách mạng dân chủ ở Việt Nam

Nhìn về VN, ông Nguyễn Gia Kiểng cho rằng Việt Nam cũng đã có gần đầy đủ các điều kiện vừa nêu để có thể có 1 cuộc cách mạng dân chủ, cái mà chúng ta thiếu là một xã hội dân sự thật sự đứng nghĩa, theo ông :

Ở VN chúng ta có điều kiện thứ nhất, chúng ta có điều kiện thứ hai và chúng ta có phần nào điều kiện thứ ba. Ở VN tôi nghĩ rằng cũng không ai chống lại chế độ Dân chủ Đa nguyên, cũng không ai nói rằng người VN mâu thuẫn, xung đột với nhau. Mọi người đều đồng ý với nhau nên Dân chủ phải được xây dựng một cách bất bạo động. Cái mà chúng ta thiếu là một xã hội Dân sự đứng nghĩa. Mình phải định nghĩa các xã hội dân sự như là tập thể các tổ chức không tùy thuộc chính quyền. Mà sự xây dựng này có thể là nhanh chóng là bởi vì trí thức VN cũng đã tích lũy những kiến thức chuyên môn rất là phong phú. Trên nhiều mặt thì còn phong phú hơn Ai Cập và Tunisie nhiều lắm. Và rồi sau đó tình hình VN cũng sẽ biến chuyển nhanh chóng vì trên 3 điều kiện đầu của 4 điều kiện để một cuộc cách mạng Dân chủ có thể xảy ra thì chúng ta đã chín mùi hơn cả Ai Cập và Tunisie.

Dưới cái nhìn của ông **Đỗ Nam Hải**, một nhà đấu tranh dân chủ đang sống tại VN thì một cuộc cách mạng cần hội đủ 4 điều kiện. Bốn điều kiện đó theo ông Hải là :

Thứ nhất : giai cấp thống trị không thể thống trị như trước nữa.

Thứ hai : Giai cấp bị trị không chấp nhận sự thống trị của giai cấp thống trị.

Điều kiện thứ ba là có một phong trào đấu tranh dân chủ của quần chúng do tầng lớp trí thức lãnh đạo.

Và điều kiện thứ tư, quan trọng lắm, rất quan trọng. Đó là phải có 1 tầng lớp trung gian trước đây còn nghiêng ngã, đứng ở giữa, thì nay đứng hẳn về phong trào cách mạng Dân chủ.

Ở VN thì 3 điều kiện đầu cũng đã có, tuy nhiên nó chưa đủ mạnh để biến thành thời cơ. Nhưng còn điều kiện thứ tư thì chúng ta đang đấu tranh để có. Bởi vì cái tầng lớp

trung gian đó là quân đội, là công an, là các viên chức chính phủ, mà hiện nay thì các quyền lợi của họ đã gắn liền với chế độ độc tài. Thế để cho họ đứng hẳn về phía phong trào Dân chủ thì đó là cả một quá trình. Bằng không họ cứ tiếp tục đứng về phía nhà nước để mà hưởng lợi trước nỗi đau khổ của nhân dân.

Nếu như những người nào vâng lệnh nhà cầm quyền độc tài này để mà đàn áp phong trào Dân chủ, đàn áp nhân dân thì còn có thể sẽ bị trừng phạt bởi công lý, bởi pháp luật khi mà đất nước đã chuyển mình. Khi mà điều kiện thứ tư tức là tầng lớp trung gian đứng hẳn về phía phong trào dân chủ thì thời cơ của cuộc cách mạng Dân chủ sẽ tới. Những người lãnh đạo cuộc cách mạng Dân chủ đó ở VN phải nhạy bén và dùng cảm lăm để mà nắm bắt lấy thời cơ để mà vận động quần chúng đứng lên làm một cuộc xuống đường vĩ đại để mà dành lấy nền Dân chủ cho dân tộc VN.

Dấu hiệu lạc quan cho một nền dân chủ tại VN

Sau các cuộc chuyển mình để thay đổi chế độ trong làn sóng cách mạng ở các quốc gia Á Rập, chúng ta có thể lạc quan để có thể có một niềm tin vào một cuộc cách mạng ôn hòa, bất bạo động như thế ở VN chăng? Ông Nguyễn Gia Kiểng cho rằng chúng ta có đầy đủ lý do để lạc quan :

Tôi lạc quan, tôi tin rằng sau đợt đầu tiên nhắm vào các quốc gia Hồi giáo và đặc biệt là các quốc gia Á Rập ở Trung đông, sẽ đến lượt VN chuyển động. Tôi có thêm 1 lý do nữa để lạc quan là VN ngày hôm nay nghĩ là mình rập khuôn theo Trung Quốc, nhìn Trung Quốc như 1 chỗ dựa. Nhưng thật ra cái mô hình Trung Quốc nó cũng đã hỏng rồi. Chính Trung Quốc cũng sẽ phải đương đầu với những năm tháng tới đây khó khăn.

Những chế độ chur hầu như chế độ VN sống được nhờ niềm tin rằng họ có 1 đế quốc nào đó để họ dựa vào. Nhưng khi mà cái trung tâm tỏ ra dấu hiệu chao đảo thì các nước ngoại vi sụp đổ trước. Tôi lại càng có lý do để tin tưởng nữa là vì đảng Cộng sản VN vừa hợp xong đại hội

Có sẽ chẳng lạng đâu !

Banyan, The Economist 17-02-2011

11 và bầu ra ban chấp hành mới. Bình thường, sau mỗi dịp đổi mới như vậy thì có 1 giai đoạn hân hoan, sôi nổi. Nhưng mà chúng ta tuyệt đối thấy : không có gì hết ! Đại hội 11 không phải là 1 biến cố, nó hoàn toàn nhạt nhẽo và không để lại 1 dư âm. Điều đó chứng tỏ là đảng Cộng sản VN cũng đã rã rượi lắm rồi !

Từ Sài Gòn, ông Đỗ Nam Hải cũng chia sẻ niềm tin của ông vào sự tất thắng của một nền dân chủ thực sự cho VN :

Tôi nghĩ rằng trong tương lai, cuộc cách mạng Dân chủ ở Ai Cập nó cũng sẽ lan ra các nước độc tài còn sót lại trên thế giới này, Cộng sản cũng như phi Cộng sản. Độc tài thì không có nghĩa là chỉ có Cộng sản mới độc tài. Nhưng độc tài Cộng sản là ghê gớm nhất bởi vì nó là cả 1 hệ thống toàn trị với 1 bộ máy chuyên chính vô sản sắt máu.

Sự bất mãn lâu dài của người dân trong một chế độ độc tài sẽ là ngòi nổ cho một cuộc cách mạng không thể tránh khỏi mà tia lửa châm ngòi nổ ấy chỉ còn là vấn đề thời gian.

Và tôi nghĩ rằng cuộc đấu tranh giành thắng lợi của Tunisie và Ai Cập vừa qua sẽ là 1 tấm gương cổ vũ rất là mạnh mẽ cho phong trào đấu tranh chống các chế độ độc tài còn sót lại trên thế giới, ví dụ như VN, Trung Quốc, Bắc Hàn hay Cuba. Và chắc chắn là nền Dân chủ đích thực sẽ thắng.

Theo bà Hillary Clinton thì lịch sử đã chứng minh mọi sự áp bức sẽ dẫn tới cuộc cách mạng. Tiến sĩ Mark Almond, Giáo sư thỉnh giảng về Quan hệ Quốc tế tại Đại học Bilkent, Ankara nói «Điều kiện cần có của cách mạng là tia lửa kết nối dòng điện của sự bất mãn đang âm ỉ trong hàng triệu người dân». Sự bất mãn lâu dài của người dân trong một chế độ độc tài sẽ là ngòi nổ của một cuộc cách mạng không thể tránh khỏi mà tia lửa châm ngòi nổ ấy chỉ còn là vấn đề thời gian.

**Từ nay rủ nhau biểu
tình vào mỗi chiều
Chúa nhật, lúc 2 giờ.**

*Nghe những âm vang từ Ai Cập,
các nhà độc tài Trung Hoa bám
vào niềm hy vọng rằng họ khác*

Tốc độ quét sạch những chế độ độc tài lâu đời tại Tunisia rồi Ai Cập do các cuộc biểu tình của quần chúng đủ làm cho những nhà độc tài khắp mọi nơi lo sợ. Tại Á Châu, họ đã theo dõi ngọn triều khát vọng dân chủ dâng cao tràn khắp Trung Đông và tự hỏi nó còn đi xa đến đâu nữa. Ngay tại Trung Quốc, mặc dù làm ra vẻ tự tin vào con đường đúng đắn đã chọn lựa, chánh quyền vẫn tỏ ra cảnh giác về những ký ức mà các biến cố tại Cairo có thể gọi lên và về những hi vọng mà nó có thể nhen lại.

Những chế độ chuyên quyền tuyệt đối của Á châu -như Miến Điện và Bắc Hàn- có thể cảm thấy miễn nhiệm với sức mạnh của nhân dân. Chúng có thể dựa vào sự cô lập và vào sự đàn áp hết sức tàn bạo. Trong những chế độ độc tài ở Trung Á, gắn gũi với Trung Đông hơn về địa lý, văn hóa và tôn giáo, âm vang của những cuộc cách mạng gần đây có thể lớn hơn. Nhưng chính tại Trung Quốc mà phần đông người ta nghĩ đến những điểm tương tự nội địa với những biến cố vừa thấy.

Các điểm tương tự này có những hậu quả to lớn trên thế giới không phải chỉ vì vai trò của Trung Quốc ngày càng quan trọng, nhưng vì sự lớn mạnh của Trung Quốc đã khiến người ta nói đến cái gọi là “sự đồng thuận Bắc Kinh” (Beijing consensus), theo đó sự phát triển kinh tế nhanh chóng đáng kể hơn là tự do. Năm 1989, sau cuộc tàn sát tại Bắc Kinh, khi chế độ cộng sản ở các nước Đông Âu thay phiên nhau sụp đổ, Trung Quốc đã xem ra là kẻ đứng bên lề, chống lại một xu hướng lịch sử mà một ngày nào đó cũng sẽ đuổi kịp nó. Sự thành công sau đó của Trung Quốc đã làm cho xu hướng về tự do dân chủ ngày càng hơn này xem ra cũng tránh được, và đối với một số người, xem

ra chẳng mấy đáng ước ao. Ngay cả những nhà bình luận Tây phương đã phải thừa nhận rằng hệ thống của Trung Quốc đã hoàn thành được nhiều nhiệm vụ. Viên chức Trung Quốc nói rằng nước họ không thích hợp với nền dân chủ kiểu Tây phương. Nói thế là lờ đi nguồn gốc Tây phương, Lêninít của tổ chức đảng Cộng sản, và che giấu một yếu tố “Tây phương” quan trọng không hiện hữu ở Trung Quốc: khả năng loại bỏ những chính quyền mất lòng dân mà chẳng cần một cuộc cách mạng. Đây là lý do tại sao những cuộc cách mạng ở những nơi khác lại gây sự chú ý mạnh mẽ.

Ký ức về các cuộc biểu tình tại Thiên An Môn đã là một trong những lý do khiến các nhà kiểm duyệt của Trung Quốc làm việc càn cù để giới hạn sự bàn cãi về tình trạng bất ổn tại Ai Cập. Kịch bản rất quen thuộc đối với những ai từng có mặt tại Bắc Kinh năm 1989: những cuộc biểu tình lớn lao; không khí đoàn kết của quần chúng và lòng yêu nước khảm phá lại; việc cấm trại ngoài trời tại quảng trường chính của thủ đô; những khẩu hiệu chống tham nhũng và độc tài; sự tin tưởng rằng quân đội sẽ phe dân chúng chống lại kẻ cai trị họ; ngay cả sự xuất hiện của những tên côn đồ thường phục ủng hộ chế độ. Tuy nhiên, lần này câu chuyện có một kết thúc tốt đẹp, hoặc ít nhất một thắng lợi đầy lạc quan.

Báo chí Trung Quốc quả thực có đề cập rõ ràng đến sự sụp đổ của Hosni Mubarak, đang khi ghi nhận, theo lời của một nhật báo, rằng “Ai Cập đã thắng một trận đánh, nhưng không phải một cuộc chiến”. Tờ *China Daily* lập luận: “Mọi thay đổi chính trị sẽ đều vô nghĩa nếu quốc gia cuối cùng rơi vào cảnh làm mỗi cho hỗn loạn”. Tuy nhiên nhiều tờ báo khác đã rút ra những kết luận khác từ các biến cố dẫn tới cách mạng. Một bài xã luận của trang mạng *Caixin*, một nhóm truyền

thông, mở đầu như sau: “Chuyên quyền tạo ra xáo trộn; dân chủ chuẩn bị hoà bình”.

Tuy nhiên, các nhà độc tài Trung Quốc cảm thấy rằng ít nhất có ba lý do khiến họ có thể gạt bỏ sự so sánh với Tunisia và Ai Cập. Thứ nhất, Trung Quốc có ba thập niên tăng trưởng kinh tế tuyệt vời. Một cuộc khảo sát do Pew Research Centre thực hiện năm rồi cho thấy 87% dân Trung Quốc hài lòng với “đường hướng diễn tiến mọi việc” trong nước họ. Thứ hai, ngay cả nếu họ không hài lòng, cũng chẳng có khuôn mặt đáng ghét nào để khiến trách cá: Trung Quốc là chế độ độc tài của một chính đảng, không phải của một cá nhân. Chẳng một bạo chúa già đời nào khư khư bám lấy quyền lực. Vào năm 2002, đảng Cộng sản đã thực hiện một cuộc chuyển tiếp đầu tiên về quyền lãnh đạo cách trật tự và cam kết cuộc chuyển tiếp khác vào năm 2012.

Thứ ba là sự hữu hiệu của bộ máy nội an rộng lớn và của các lực lượng vũ trang, vốn lệ thuộc vào đảng CS. Nhưng ai biết các lực lượng an ninh sẽ phản ứng ra sao nếu được lệnh đàn áp một cuộc nổi dậy lớn nữa của quần chúng? Họ đã sẵn sàng bắn vào những người biểu tình để dẹp tắt sự bất ổn giữa sắc dân Uighurs tại Urumqi, tỉnh Tân Cương năm 2009. Tuy nhiên ngay vào năm 1989, quân đội đã không chứng tỏ là hoàn toàn đáng tin cậy. Ít nhất có một tướng lãnh đã bất tuân lệnh tiến vào Bắc Kinh.

Một đảng Cộng sản thật sự tự tin không nên dành quá nhiều cố gắng để kiểm soát Internet hầu ngăn chặn các tay lướt mạng so sánh quốc nội với những biến cố hải ngoại. Luôn bối rối trước bất cứ dấu hiệu bất ổn nào, đảng có nhiều lý do để bán khoán. Nạn lạm phát, vốn đã hoành hành cuối thập niên 1980 trước các cuộc biểu tình Thiên An Môn, nay lại tiếp tục. Các giai cấp trung lưu, thường là động cơ của những thay đổi chính trị, đang phát triển nhanh. Nạn thất nghiệp cao của giới trẻ tốt nghiệp đang gặm nhấm niềm hi vọng của những ai đáng lẽ lạc quan nhất về tương lai của Trung Quốc. Và mỗi năm chứng kiến hàng chục

ngàn cuộc biểu tình, phần lớn về việc cướp giết đất đai bởi các giới chức địa phương.

Và cây muốn lặng

Những cuộc nổi dậy gần đây của sức mạnh quần chúng tạo ra hai khó khăn đặc biệt cho những nhà ý thức hệ của Trung Quốc. Thứ nhất, họ không thể đổ lỗi cho những kẻ thường bị tình nghi thủ phạm, “những bàn tay lông lá” ngoại bang – điển hình là Hoa Kỳ. Đúng hơn, những cuộc nổi dậy ấy phần nào chống Mỹ. Như tại Philippin vào năm 1986, Nam Hàn năm 1987 và Nam Dương 1998, các tay độc tài được Mỹ nuông chiều đều bị lật đổ.

Thứ hai, những cuộc nổi dậy đều thiếu chủ đích ý thức hệ rõ ràng và thiếu những đảng phái tổ chức chặt chẽ. Mật vụ của Trung Quốc rất giỏi trong việc bóp chết các phong

trào chính trị mới đâm chồi. Nhưng họ đã không thấy được sự bành trướng của phái Pháp Luân Công (Falun Gong) như một lực lượng chống chính quyền trên toàn quốc. Và bất chấp các bức tường lửa lẫn những đội quân kiểm duyệt “tạo hài hòa”, mật vụ Trung Quốc vẫn phải chiến đấu vất vả để ngăn chặn một trang blog nhỏ, một tin nhắn văn bản hay một cuộc cách mạng mạng lưới xã hội. nỗ lực của họ nhằm lọc các tin tức từ Trung Đông chỉ thành công một phần. Đây có thể là lý do tại sao họ thấy tin tức gây ra lăm rối loạn – bởi lẽ dân Trung Quốc không coi đó như ký ức của một quá khứ đầy ác mộng, nhưng như viễn tượng của một tương lai đầy hi vọng.

Nguồn: “The wind that will not subside”, The Economist.

Bản dịch của TDNL

TÔI XUỐNG PHỐ HÔM NAY

Kính tặng Tuổi Trẻ Việt Nam anh hùng!

tôi xuống phố hôm nay
hàng cây xôn xao Mùa Hoa Thê Kỳ
những bông Lài thơm như Mẹ quỳen hương Sen Bát Nhã
những ngọn dừa Hòa Hảo xanh lá tận Thái Hà

tôi xuống phố không xa
con đường quen bỗng lạ
những ánh mắt vội vã hẹn giờ G
bàn tay Anh
bàn tay Chị
vòng cả nước Diên Hồng
bàn chân Anh
bàn chân Chị
vang Lịch Sử dồn dập trống Mê Linh

tôi xuống phố linh thiêng
không cần thấy công an chìm nổi
chỉ thấy triệu triệu cờ lau phát phới

tôi xuống phố hôm nay ngày vinh quang chói lọi
hiến thân vào cuộc xuống đường vĩ đại
Toàn Dân Vùng Dậy!

Văn Quảng 26-2-2011

PHONG TRÀO CÁCH MẠNG DÂY MUÔN NƠI

Phong trào Cách Mạng dây muôn nơi
Khí thế rền vang cả đất trời
Ai Cập kia thành đôn giáng xuống
Libye nọ lửa đuốc vung ngời
Đàng dân chủ ngóng không khi giảm
Nẻo tự do đôi ít lúc ngời
Bạo chúa khôn hồn mau thức tỉnh
Binh quy tướng phục súng dao rời.

Vntvnd 24-02-2011

VÌ SAO BẮC KINH SỢ HOA NHÀI

Ngô Nhân Dụng 22-02-2011

Hai tuần trước, mục này đã đặt câu hỏi: Cuộc cách mạng 2011 ở Tunisia, Ai Cập sẽ diễn biến thế nào? Sẽ lan mạnh như ở Đông Âu năm 1989, hay biến chất như Iran năm 1979? Cho tới nay, câu trả lời có vẻ nghiêng về các sự kiện năm 1989. Cuộc Cách mạng Hoa nhài mà dân Tunisia và Ai Cập phát khởi lật đổ những chính quyền tham nhũng thối nát đã gây cảm hứng cho dân chúng Bahrain, Libya nổi dậy và cho tới nay họ vẫn kiên trì, đứng vững không khuyu chân, mặc dù bị đàn áp đẫm máu. Thanh niên, sinh viên, công nhân các nước Yemen, Algeria cũng không chịu ngồi yên. Cách mạng như một cơn sóng trào qua các nước Á Rập, không khác gì trận động đất năm 1989 đã lan qua những thành phố Leibzig, Dresden, Berlin, Praha, Budapest, Warszawa, Bucarest, vân vân, làm sụp đổ các chế độ Cộng sản Đông Âu.

Điều bất ngờ là làn sóng cách mạng năm 2011 lan rất xa, cuối tuần qua đã mon men tới cả lục địa Trung Hoa, mặc dù cơn sóng có vẻ còn rất yếu. Tuy rất yếu, nhưng không thể coi thường được. Chính quyền Cộng sản Trung Quốc đã chứng tỏ họ không dám coi thường. Vì những biến cố như năm 1989 hay 2011 này, người ta không thể đoán trước được. Giống như những biến chuyển trong thế giới thực vật. Nhà văn Boris Pasternak đã dùng hình ảnh thế giới sinh học để diễn tả lịch sử. Chúng ta không bao giờ trông thấy cỏ cây đang mọc, nhưng một buổi sớm mùa Xuân, mở cửa sổ ra chúng ta bỗng thấy rừng cây xanh um bát ngát ở chân trời.

Không thể coi thường được; vì những biến cố như năm 1989 ở Đông Âu, 2011 ở các nước Á Rập không phải tự dung sinh ra. Tất cả đều đã tự âm thầm chuẩn bị, được nung nấu với những nỗi phẫn uất bị đè nén, dồn ép tự lâu đời, chỉ chờ cơ hội là bùng nổ lên. Các chế độ Cộng

sản ở Đông Âu thời 1989 và những chính quyền Á Rập thời 2011 có những điểm giống nhau. Họ đều không cho người dân cơ hội phát biểu những điều trái ý nhà nước. Những uất hận tích tụ lại, ngày càng nặng nề hơn. Không có báo chí tự do để cho người dân có cơ hội than thở. Không đảng phái đối lập nào được phép hoạt động tự do vì đảng cầm quyền đã dùng sức mạnh của tiền bạc hay bạo lực để nén những người không đồng ý. Cuối cùng, người dân, nhất là giới trẻ, thấy chỉ còn một lối thoát ra cảnh bế tắc trong xã hội cũng như trong cuộc đời của mình: Làm cách mạng!

Tình trạng các nước Cộng sản hiện còn tồn tại cũng không khác gì. Tuy bộ máy công an mật vụ của chính quyền Bắc Kinh, Hà Nội, Bình Nhưỡng được tổ chức chặt chẽ hơn ở các nước Ai Cập, Tunisia, nhưng họ cũng không quên rằng guồng máy công an mật vụ ở Đông Đức, Rumania đều đáng bậc thầy của công an Việt Nam, Bắc Hàn. Chuyện gì cũng có thể xảy ra, không thể coi thường được. Chính phủ Bắc Kinh không dám coi thường cho nên đã phản ứng mạnh mẽ mặc dù chỉ có những lời kêu gọi rất mơ hồ về việc biểu tình ủng hộ cuộc Cách mạng Hoa nhài ở Bắc Phi Châu. Một mạng lưới ở nước ngoài đã loan tin tổ chức các cuộc biểu tình ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thẩm Quyển, và mười thành phố khác. Không biết ai tổ chức, mà cũng không có dấu hiệu nào để những người tham dự nhận ra nhau mà cùng đi biểu tình. Chính quyền Bắc Kinh đã sợ thật. Nếu không sợ, họ đã không tìm cách đối phó một cách mạnh mẽ như thế. Hàng trăm công an cảnh sát nổi và chìm kéo đến một tiệm ăn McDonald ở Bắc Kinh, chỉ vì lời kêu gọi biểu tình trên mạng đã hẹn lấy nơi đó là điểm hẹn. Cảnh sát công an kéo tới, các nhà báo ngoại

quốc kéo tới, dân chúng đi qua thấy vậy, tưởng có một ca sĩ hay tài tử nổi tiếng nào xuất hiện, cũng muốn tụ lại coi. Tất cả chỉ vì một lời kêu gọi biểu tình trên mạng. Phản ứng của công an Cộng sản Trung Quốc trong vụ này cũng không khác gì công an Cộng sản VN lo ngăn chặn những thanh niên mặc áo trắng sau khi có tin Linh mục Nguyễn Văn Lý kêu gọi mọi người cùng mặc áo trắng đi biểu tình đòi tự do dân chủ.

Mấy trăm công an, mật vụ kéo đến giữa khu trung tâm thủ đô Bắc Kinh chỉ vì một bản tin “không biết xuất phát từ đâu” nói đến biểu tình ở tiệm ăn rất được giới trẻ hâm mộ. Cuối cùng họ chỉ thấy một thanh niên 25 tuổi, đặt bông hoa nhài trắng lên chậu cây kiếng ngoài cửa tiệm, rồi lấy máy điện thoại ra – hình như định chụp hình. Cả toán CA ào tới túm lấy anh này. Anh kêu lên: Tại sao lại bắt tôi? Tôi chỉ là một công dân bình thường. Tôi đặt một bông hoa ở đây thì có tội gì?

Cuối cùng đám CA phải thả anh ta vì bao nhiêu nhà báo ngoại quốc xúm lại chụp hình, quay phim. Nhà báo ngoại quốc còn thấy một cụ già ăn mặc lôi thôi đang bị công an lôi kéo, vừa cãi vừa chửi rủa. Không biết ông cụ vô tình đi qua hay tính biểu tình? Nếu có người nghe theo bản tin trên mạng mà tới đó biểu tình, chắc con số cũng chưa bằng một phần mười số công an được cử tới đàn áp. Ba người bị bắt trước một tiệm cà phê Starbucks ở Thượng Hải. Hàng trăm người vẫn nằm trong sổ đen của chính quyền đã bị bắt khắp nước. Đặc biệt là tại thành phố Kashgar trong tỉnh Tân Cương, CA mang xe cứu hỏa tới trấn đóng bên một giáo đường Hồi giáo, chực sẵn để phun nước nếu có biểu tình. Người Uighurs ở đây có thể cảm thấy họ gần gũi dân Ai Cập vì chung một tôn giáo. Chính quyền Bắc Kinh cương quyết không để ai châm ngòi một cuộc cách mạng, theo lối Tunisia, Ai Cập!

Giới lãnh đạo Cộng sản Trung Quốc đang sợ. Không phải vì họ sợ một lực lượng đối lập sẽ thành hình công khai. Hiện nay, họ có thể biết, một lực lượng công khai đối lập với đảng Cộng sản chưa thể nào xuất

hiện được; nếu có ra đời thì cũng còn rất yếu. Vậy thì họ lo sợ cái gì? Họ sợ lịch sử. Họ biết lịch sử đang tiến tới. Bánh xe lịch sử có thể đè nghiền họ. Năm 1989 họ đã chứng kiến những hòng súng của mật vụ Đông Đức buông xuống khi những người dân ở Leipzig kéo nhau từ nhà thờ Thánh Nicolas đi ra, tay cầm nến, miệng đòi tự do, tuần hành qua các con đường. Khi bức tường Berlin sụp đổ, ngay cả những người lính Đông Đức canh gác được lệnh sẵn sàng bắn dân vượt biên, cũng hớn hờ vui mừng buông súng. Năm 2011, những người lính Ai Cập vẫn lãnh lương của ông Mubarak cũng chĩa súng lên trời, không bắn vào đồng bào họ đi biểu tình chống chế độ. Những hình ảnh đó cho thấy: Lịch sử đang sang trang mới.

Những người Mác-xít đã được đào tạo trong một giáo điều để nhìn lịch sử như một thứ thần linh. Trước năm 1989, phần lớn những người Mác-xít ở Trung Quốc cũng như ở VN vẫn còn tin tưởng nồng nhiệt rằng lịch sử đứng về phía họ. Lịch sử sẽ kết thúc bằng sự toàn thắng của Cách mạng Vô sản Toàn cầu. Một cán bộ cấp quận ở Long Xuyên cũng biết mắng một thanh niên vượt biên hụt đáng tuổi cháu mình rằng: Mày tưởng mày chạy trốn sang Thái Lan, sang Mỹ là thoát sao? Rồi bánh xe lịch sử sẽ lăn tới Thái Lan, lăn sang tới Mỹ, rồi mày chạy đi đâu? Chàng thanh niên 17 tuổi cúi đầu không dám cãi, nhưng sau đó lại vượt biên, và thoát. Hai chục năm sau thằng cháu Việt kiều về thăm nhà, bỏ tiền ra hồi lộ để lấy lại nhà cửa cho bố mẹ. Ông chú họ thì quên luôn cả những lời ông đã mắng nó ngày xưa. Nhưng ông biết, lịch sử vẫn tiến bước, nhưng tiến theo lối khác, đã đổi chiều, hoàn toàn đi ngược lại với những bài học tập mà ông đã được nhồi nhét vào đầu 50 năm trước!

Giới lãnh đạo CS ở Trung Quốc cũng như Bắc Hàn, VN, vẫn còn nghĩ đến lịch sử như một thứ thần linh, họ nhìn vào những cuộc Cách mạng Hoa nhài ở Ai Cập, Tunisia, họ phải thấy sợ. Lịch sử quả thật đang tiến bước. Họ có thể đang chờ

bị bánh xe lịch sử đè bẹp. Họ sợ. Bởi vì họ biết rõ những nổi uất ức của người dân đang bị dồn nén, chất chứa, không khác gì dân Ai Cập hay Bahrain. Họ cũng biết, biết rõ hơn người bình thường không được thông tin đầy đủ, rằng những phần uất của người dân có thể nổ bùng lên bất cứ lúc nào, khi được kích động và hướng dẫn bằng các phương tiện truyền thông mới nhất: Instant Message, Facebook, Twitter, vãn vãn.

Các chế độ độc tài rất giỏi trong việc che giấu những khó khăn xã hội. Nhưng cũng vì vậy, họ sợ hãi những biến cố bất ngờ, không đoán trước được. Giới cầm quyền ở Bắc Kinh đã phản ứng rất mạnh vì họ biết lòng dân chứa chất những phần uất như thế nào. Mạng lưới điện toán đang tác động trên giới trẻ Trung Hoa rất mạnh, đó là một con dao hai lưỡi, nhiều lưỡi, có thể quay đầu chặt tay chặt chân, có thể chặt cả đầu chế độ. Hai tuần trước, báo chí ở Trung Quốc loan tin một người đàn ông đã tìm đứa con bị bắt cóc từ mấy năm trước, nhờ mạng lưới Internet. Vợ chồng anh thương nhớ con, đưa hình cháu bé lên mạng xin nhờ ai thấy đứa trẻ nào giống cháu thì báo tin. Anh ghi lại số điện thoại và email. Sau hai năm cố gắng không nghỉ, cuối cùng có người đã báo tin thấy một đứa trẻ trạc cùng tuổi và khuôn mặt giống con anh, và chỉ cho anh tìm tới một nơi cách xa hàng ngàn cây số để anh tìm lại được đứa con mình.

Với khoảng 400 triệu người dùng Internet, nước Trung Hoa hiện nay có số “công dân mạng” đông nhất thế giới. Trong mấy năm qua, họ đã tạo ra những biến cố. Chính các công dân mạng đã khám phá và truyền bá khắp nơi thảm cảnh của những trẻ em chết trong trận động đất lớn ở Tứ Xuyên; vì các ngôi trường sụp đổ trong khi các ngôi nhà ở chung quanh vẫn đứng vững. Lý do duy nhất, là các ngôi trường đã bị “rút ruột” trong khi xây dựng. Bao nhiêu học sinh chết oan chỉ vì cán bộ tham nhũng cùng bọn nhà thầu làm giàu. Một làn sóng phần nộ bùng lên khiến các quan chức trung ương và địa phương phải mở

cuộc điều tra.

Giới lãnh đạo ở BK biết rằng những lời kêu gọi biểu tình mang tên Cách mạng Hoa nhài nói đúng những gì người dân TH đang khát khao. Những người xướng xuất yêu cầu ai đi biểu tình hãy hô các khẩu hiệu: Chúng tôi cần cơm áo! Cần việc làm! Chúng tôi yêu cầu có công lý! Dân chủ muôn năm!

Dân chủ, Công lý, Việc làm, Cơm áo, đó toàn là những lời mà một tỷ người dân Trung Hoa sẵn sàng hô to lên, nếu có ai đứng ra đề xướng. Đảng Cộng sản Trung Quốc đang tìm cách ngăn không cho ai được lớn tiếng nói lên những khát vọng này. Không biết được bao lâu? Vì những bước chân của lịch sử vẫn đang bước tới. *****

Bs Nguyễn Đan Quế được tự do tạm sau 24g bị bắt

Theo nguồn tin của Ủy ban Quốc tế Yểm trợ Cao trào Nhân bản, bác sĩ Nguyễn Đan Quế, 69 tuổi, đã được tạm thả sau 24 giờ bị công an Việt Nam bắt điều tra. Vụ xách nhiễu này diễn ra trong bối cảnh chính quyền Việt Nam tìm cách ngăn chặn nguy cơ dân chúng biểu tình như ở Trung Đông và Bắc Phi.

Vào trưa thứ bảy 26-02-2011 bác sĩ Nguyễn Đan Quế bị hàng chục công an thành phố Sài Gòn bao vây nhà, lục soát, tịch thu tư liệu và đến 5 giờ chiều thì bắt ông. Trong cuộc họp báo ngày hôm sau, trung tá công an Trần Sỹ Quang tuyên bố bác sĩ Quế là một nhân vật “nguy hiểm” và sẽ bị giam giữ để điều tra về tội “hoạt động lật đổ chính quyền”.

Đây là lần thứ tư từ năm 1978 vị bác sĩ sáng lập Cao trào Nhân bản tranh đấu cho nhân quyền và tự do chính trị bị bắt. Ông đã bị giam tổng cộng gần 20 năm.

Theo một nhà ngoại giao Tây phương tại Hà Nội phân tích với AFP, ngoại trừ những lời kêu gọi dân chúng xuống đường tranh đấu ôn hòa, ảnh hưởng cách mạng trong khối Á Rập chưa tác động đến Việt Nam, nhưng chính quyền đã lo ngại.

Bác sĩ Nguyễn Đan Quế đã bị bắt trong cùng ngày mà một nhật báo lớn ở Mỹ, tờ Washington Post, cho đăng một bài bình luận của ông đề cập tới vụ công an Việt Nam hành hung nhà ngoại giao Christian Marchant của Mỹ tại thành phố Huế hồi tháng trước.

**Tổng hợp
VOA 27-02-2011 và
RFI 28-02-2011**

TỪ ĐỘC TÀI TỚI DÂN CHỦ

.....**Ruaridh Arrow - BBC - 21-02-2011**.....

Ruaridh Arrow là đạo diễn phim tài liệu "Gene Sharp - Cách khởi đầu cách mạng"

Trong một ngôi nhà cũ ở miền Đông Boston, một người đàn ông cao tuổi, lưng còng xuống, cặm cụi chăm sóc những cây phong lan quý hiếm trong văn phòng tối tăm của mình. Chú chó Sally giống Labrador của ông nằm trên sàn giữa đống giấy tờ tài liệu nghiên cứu dúi mắt nhìn theo khi ông đi qua.

Tiến sĩ Gene Sharp chính là người nay được công nhận là tác giả chiến lược đằng sau cuộc lật đổ chính phủ Ai Cập.

Ông là chuyên gia hàng đầu thế giới về cách mạng bất bạo động. Tác phẩm của ông đã được dịch sang hơn 30 ngôn ngữ, và các cuốn sách của ông được bí mật chuyển qua biên giới trốn tránh cảnh sát mật ở khắp nơi trên thế giới.

Khi ông Slobodan Milosevic ở Serbia và ông Viktor Yanukovych ở Ukraine bị sụp đổ trong các cuộc cách mạng màu tràn qua Đông Âu, các phong trào dân chủ này đều bày tỏ lòng biết ơn trước đóng góp của ông Sharp, nhưng ông vẫn còn ít được biết đến với công chúng.

Bất chấp những thành công này và cả một đề cử giải Nobel Hòa bình vào năm 2009, ông vẫn phải đương đầu với những khó khăn về tài chính thường xuyên, và bị cáo buộc là người của một tổ chức mà thực chất là CIA đứng đằng sau. Viện Albert Einstein đặt trụ sở ở tầng trệt nhà ông thực sự được vận hành bởi sức mạnh và nhân cách của Giám đốc điều hành rất trung thành của ông, Jamila Raqib.

Vào năm 2009 tôi bắt đầu quay một phim tài liệu theo dõi những ảnh hưởng mà tác phẩm của Gene Sharp đem lại. Tôi đã đi từ ngôi nhà trên tầng chót với những cây phong lan thanh bình của ông, qua bốn lục địa và cuối cùng tới Quảng trường Tahrir, nơi tôi ngủ cùng với những người biểu tình đã đọc tác phẩm của

ông bằng đèn pin dưới bóng những chiếc xe tăng.

Gene Sharp không phải là Che Guevara, nhưng ông có thể có ảnh hưởng nhiều hơn bất cứ nhà lý luận chính trị nào khác cùng thế hệ mình. Thông điệp chính của ông, đó là sức mạnh của chế độ độc tài xuất phát từ sự sẵn sàng vắng lời của những người mà họ chi phối - và rằng nếu người dân có thể phát triển những kỹ thuật để không cho chế độ có được sự đồng ý của mình thì chế độ đó sẽ sụp đổ.

Trong nhiều thập niên qua, người dân sống dưới các chế độ độc tài đã thực hiện một cuộc hành hương đến với Gene Sharp để được tư vấn. Bằng những viết lách của mình, ông đã giúp hàng triệu người trên thế giới giành được tự do mà không cần tới bạo lực. "Ngay khi bạn chọn chiến đấu dùng bạo lực tức là bạn đã lựa chọn chiến đấu chống lại vũ khí tốt nhất mà đối thủ của bạn có, mà bạn phải thông minh hơn thế chứ", ông quả quyết.

"Mọi người có thể hơi ngạc nhiên khi họ đến đây, tôi không nói cho họ biết phải làm gì. Họ phải học làm thế nào để cuộc đấu tranh bất bạo động có hiệu quả với họ vì thế họ phải tự làm điều đó."

Con đường dẫn tới cách mạng

- *Phát triển một chiến lược để giành tự do và một tầm nhìn xã hội mà bạn muốn.*
- *Vượt qua nỗi sợ hãi bằng những hành động kháng cự nhỏ bé.*
- *Sử dụng màu sắc và biểu tượng để thể hiện tình đoàn kết kháng chiến.*
- *Học từ các ví dụ trong lịch sử về thành công của các phong trào bất bạo động.*
- *Sử dụng "vũ khí" bất bạo động.*
- *Xác định các trụ cột của chế độ độc tài và phát triển một chiến lược phá hoại từng trụ cột đó.*
- *Dùng các hành vi đàn áp, tàn nhẫn của chế độ như một công cụ để tuyển mộ người tham gia phong*

trào của mình.

- *Cách ly hoặc loại bỏ khỏi phong trào những người sử dụng hoặc chủ trương bạo lực.*

Bốc lửa

Để làm điều đó, ông Gene Sharp cung cấp trong các cuốn sách của ông một danh sách 198 "vũ khí bất bạo động", từ việc sử dụng màu sắc và biểu tượng tới các đám tang giả và các cuộc tẩy chay.

Được thiết kế để trở thành công cụ tương đương với vũ khí quân sự, đây là những kỹ thuật được tập hợp từ một nghiên cứu có tính pháp y về phản kháng và thách thức đối với chế độ độc tài qua suốt bề dày lịch sử: "Những vũ khí bất bạo động là rất quan trọng bởi vì chúng cung cấp cho người ta một sự thay thế", ông nói. "Nếu người dân không có những công cụ này, nếu họ không thể nhìn thấy rằng họ rất mạnh, thì mỗi lần như vậy họ sẽ lại quay về với bạo lực và chiến tranh."

Sau khi cuộc Nổi dậy Màu xanh ở Iran năm 2009, nhiều người trong số những kẻ biểu tình đã bị cáo buộc tại các phiên xử rằng họ đã sử dụng hơn 100 trong số 198 phương pháp của Sharp.

Tác phẩm được dịch và phân tán nhiều nhất của ông, cuốn Từ Độc Tài Đến Dân Chủ (*), được viết cho phong trào dân chủ Miền Điện vào năm 1993, sau khi bà Aung San Suu Kyi bị cầm tù.

Bởi vì ông không có kiến thức chuyên môn về đất nước này ông đã viết một hướng dẫn lật đổ chế độ độc tài nói chung. Nhưng điểm yếu của Sharp đã trở thành sức mạnh của cuốn sách. Nó cho phép cuốn sách dễ dàng được dịch và áp dụng ở bất kỳ nước nào trên thế giới, vượt qua biên giới văn hóa và tôn giáo. Cuốn sách bốc lửa theo cả nghĩa bóng và nghĩa đen.

Từ Miền Điện, người ta truyền miệng qua Thái Lan tới Indonesia, nơi nó được sử dụng chống lại các chế độ độc tài quân sự ở đó. Thành công của cuốn sách giúp làm sụp đổ chính quyền của ông Milosevic ở Serbia vào năm 2000 và đã đẩy nó vào sử dụng trên toàn Đông Âu, Nam Mỹ và Trung Đông.

Khi nó tới Nga, dịch vụ tình báo Nga đã càn quét nhà và các cửa hàng bán sách này bị đốt cháy rụi một cách bí ẩn.

Người Iran trở nên lo lắng đến mức họ phát một bộ phim hoạt hình tuyên truyền trên TV nhà nước – về ông Gene Sharp âm mưu lật đổ chính phủ Iran từ Nhà Trắng.

Tổng thống Hugo Chavez đã dùng bài phát biểu hàng tuần trên truyền hình của mình để cảnh báo đất nước ông rằng ông Sharp là một mối đe dọa đến an ninh quốc gia Venezuela.

Những bản sao tiếng Ả Rập

Vào thời điểm tôi đến Quảng trường Tahrir, vào ngày 2 tháng Hai, nhiều người được đào tạo theo sách của Sharp đã bị giam giữ. Những người khác bị các cơ quan tình báo theo dõi chặt chẽ và các nhà báo đến thăm họ bị cảnh sát mật giam giữ nhiều giờ đồng hồ. Thiết bị quay của tôi đã bị tịch thu ngay khi tôi hạ cánh.

Khi tôi cuối cùng gặp được một trong những người tổ chức biểu tình ông đã từ chối quay phim ông nói về Sharp. Ông sợ rằng việc biết ở phạm vi rộng hơn những ảnh hưởng của Hoa Kỳ sẽ gây bất ổn cho phong trào, nhưng ông khẳng định rằng cuốn sách đã được phân phát rộng rãi bằng tiếng Ả Rập.

"Một trong những điểm chính mà chúng tôi sử dụng là ý tưởng của Sharp để xác định các trụ cột hỗ trợ cho một chế độ," ông nói. "Nếu chúng tôi có thể xây dựng mối quan hệ với quân đội, trụ cột lớn nhất hỗ trợ ông Mubarak, để có được họ về phía chúng tôi, thì chg tôi biết ông sẽ nhanh chóng tới hồi kết thúc."

Đêm đó khi tôi nằm ngủ tại một góc của Quảng trường Tahrir một số người biểu tình đã đến cho tôi xem các tin nhắn văn bản mà họ nói là từ quân đội, nói với họ rằng quân đội sẽ không nổ súng. "Chúng tôi biết họ và chúng tôi biết nay họ đang đứng về phía chg tôi," họ nói.

Một trong những người biểu tình, Mahmoud, được trao các bản sao giấy tờ chuyển tay gồm danh sách 198 phương pháp nhưng ông không biết về nguồn gốc của những phương pháp này. Ông tự hào mô tả

bao nhiêu biện pháp này đã được sử dụng ở Ai Cập, nhưng ông chưa bao giờ nghe nói về Gene Sharp.

Khi tôi chỉ ra rằng các loại vũ khí bất bạo động đó là tác phẩm của một học giả người Mỹ, ông phản đối mạnh mẽ. "Đây là một cuộc cách mạng Ai Cập", ông nói. "Chúng tôi đã không bị người Mỹ bảo phải làm gì."

Và tất nhiên đó là chính là những gì Sharp mong muốn.

Cuộc đời bất bạo động

- Sinh 01-1928 tại Ohio, HK.
- Bị bỏ tù chín năm 1953-4 vì phản đối việc bắt nhập ngũ thanh niên trong Chiến tranh Triều Tiên
- Albert Einstein viết lời tựa cho cuốn sách đầu tiên của ông - *Gandhi Wields the Weapon of Moral Power: Three Case Histories*, xuất bản vào năm 1960.
- Luận văn tiến sĩ triết học tại Đại học Oxford D năm 1968 của ông, *Chính trị của Đấu tranh bất bạo động*, là cơ sở cho một cuốn sách với tiêu đề tương tự, được xuất bản năm 1973
- Giáo sư (nay là giáo sư danh dự) của Khoa Khoa học chính trị tại Đại học Massachusetts từ năm 1972, trong khi đồng thời giữ vị trí nghiên cứu tại Đại học Harvard
- Thành lập Viện Albert Einstein năm 1983, 1 tổ chức phi lợi nhuận thúc đẩy việc sử dụng bất bạo động trong xung đột trên thế giới.

(* Toàn bộ tác phẩm này, bản dịch Việt ngữ, đã được bns TDNL đăng 10 kỳ, từ số 31 (15-07-2007) tới số 41 (15-12-2007) ●●●●●

quyền lực bằng bàn tay sắt.

Tôi cá độ với anh ta một châu phở và cà phê ở Cali khi có dịp qua chơi, rằng Kadafi sẽ biến khỏi lâu đài quyền lực rất nhanh thôi, cùng lắm là hết tuần này.

Khi bài viết của tôi đến với bạn đọc, tôi còn vài ngày nữa để kiểm chứng suy đoán của mình. Tuy nhiên, đúng sai chính xác không quan trọng lắm. Quan trọng là những ngày tàn của Kadafi chắc chắn đang kết thúc.

Diễn biến của khu vực Trung Đông dồn dập xảy ra, và vì chênh lệch giờ giấc, sáng sớm ngủ dậy ở miền Đông của Hoa Kỳ (miền Tây còn chậm hơn), bật TV lên xem hoặc lướt vào Internet, mọi sự có thể đã hoàn toàn khác! Có thể dụi mắt kinh ngạc nhìn thấy lịch sử đã qua trang mới. Điều này làm tôi mất ngủ cả đêm qua. Thức giấc liên tục. Đến mức ông bna ở bên Washington DC với RFA chuyên tới sở làm vào lúc 4, 5 giờ sáng, chắc thấy tôi Online nên gửi email hỏi "sao ông chưa đi ngủ à?!"

Sau sự ra đi của các nhà độc tài, các nhà phê bình thường phán xét mức độ tội ác trong thời gian trị vì, sự thiệt hại, cũng như hậu quả mà họ đã gây ra cho quốc gia đó và thế giới. Nhưng cũng có cả những nhận định về sự khôn ngoan, ngu xuẩn, thậm chí cả mặt tích cực của họ.

Nhà độc tài của Đức quốc xã III Adolf Hitler gắn liền với Auschwitz (trại thiêu người), Holocaust (tàn sát dân Do Thái) và Đệ nhị Thế chiến, một con người đã gây ra thảm kịch diệt chủng kinh hoàng cho cả nhân loại. Thế nhưng trong năm 2004, đạo diễn người Đức Oliver Hirschbiegel đã cho sản xuất bộ phim "Der Untergang" (Downfall). Trước khi ra mắt khán giả Đức, bộ phim này được xem là gây tranh cãi nhất qua mọi thời gian. Không những thế, "Der Untergang" còn là một trong các ứng cử tranh Giải Oscar phim hay nhất cho

ĐỘC TÀI KHÔN ĐỘC TÀI NGU

Kể sách nào của các nhà độc tài CSVN

.....**Lê Diễn Đức 22-02-11**.....

Một người bạn ở San Diego tới hôm thứ Hai nói với tôi rằng, chế độ Kadafi ở Libya có lẽ khó hoặc không sụp đổ nhanh như ở Tunisia hay Ai Cập, bởi vì hơn 42 năm cầm quyền, Kadafi đã kiểm nghiệm thành công sự gan lì và ý chí quyết liệt bám giữ

thể loại không nói tiếng Anh. Chi phí cho phim 14 triệu đôla nhưng đã thu hút 100 ngàn người người xem trong ngày đầu tiên, và trong tuần lễ đầu tiên đã thu vào 4,3 triệu đôla.

Trong phim "Der Untergang" tác giả đã cố gắng tìm ra tính người trong

con quái vật Hitler. Ví dụ, Hitler biểu lộ sự âu yếm với trẻ em Đức, có mối tình hết mực với nữ thư ký Eva Braun... Thái độ này đã tạo ra cuộc tranh luận nóng bỏng trên các phương tiện truyền thông Đức. Các nhà phê bình lo ngại ảnh hưởng của nó lên các tổ chức dân chủ chủ nghĩa quá khích và chủ nghĩa phát xít mới.

Cùng thời với Hitler có nhà độc tài Cộng sản Xô viết **Joseph Stalin**.

Lấy lý tưởng đấu tranh giai cấp làm phương pháp, Stalin đã công khai thanh trừng nội bộ, củng cố quyền lực tối thượng. Một chính sách khủng bố diễn ra ngay trong đảng và nhà nước. Các ước tính khác nhau cho thấy có từ vài triệu đến vài chục triệu người đã bị giết chết, thủ tiêu; hàng triệu người khác bị đẩy đi trong các trại Gulag. Stalin đã ký kết thỏa thuận Ribbentrop-Molotov, cho phép Đức phát động cuộc xâm lược vũ trang chống lại Ba Lan, do đó góp phần vào sự bùng nổ Thế chiến II.

Phản bội lại ký kết trên, Hitler đã cho quân đánh chiếm Nga vào năm 1941, nhưng bị đại bại và Staline đã lãnh đạo Cuộc chiến tranh Vệ quốc vĩ đại của nhân dân Liên Xô, đuổi và tiêu diệt quân Hitler tới tận sào huyệt Berlin. Công lao của Stalin trong chiến thắng này là nguyên do mà cho đến ngày nay một bộ phận người Nga (khoảng 10%) vẫn có những ghi nhận tích cực về ông, dù chính phủ Nga hiện thời đã chính thức thừa nhận tội ác của chủ nghĩa Stalin.

Wojciech Jaruzelski là người đứng đầu chế độ Cộng sản cuối cùng của Ba Lan.

Năm 1989, trước xu thế không thể đảo ngược và áp lực đòi dân chủ tự do mạnh như bão tố của gần 10 triệu người tập hợp trong phong trào "Đoàn Kết", ông Wojciech Jaruzelski đã đồng ý ngồi vào bàn thương lượng với phe đối lập, chấp nhận bầu cử tự do 100% số ghế Thượng viện, nhưng chỉ cao nhất 35% cho số ghế Quốc hội, phần còn lại ông phòng hờ: nếu thua cuộc phe CS vẫn còn đa số.

Những người Cộng sản Ba Lan đã bị thua thật, thua đau, bị "knock out" thảm hại: tất cả 35% số ghế Quốc hội và 100% số ghế Thượng viện dân chúng bầu hết cho phe đối lập. Một chính phủ không Cộng sản đầu tiên ra đời. Công thức điều hành được chia: Thủ tướng của các anh (đối lập), tổng thống của chúng tôi (Cộng sản). Do đó ông Jaruzelski khiêm nhiên trở thành Tổng thống chuyển tiếp của nước Ba Lan mới.

Cuối tháng 1/1990, Đại hội lần thứ 11 đại diện cho gần 1,4 triệu đảng viên Đảng Công nhân Thống nhất Ba

Lan (tức đảng Cộng sản) họp và tuyên bố giải tán đảng Cộng sản. Cuối năm, trong cuộc chạy đua giành chức tổng thống dân cử, Thủ lĩnh Công đoàn Đoàn kết Lech Walesa đã đánh bại Jaruzelski. Ông Jaruzelski chấm dứt con đường chính trị, về "vui thú điền viên" tại biệt thự riêng ở Warsaw với đầy đủ mọi tư đãi và tiêu chuẩn vật chất dành cho một cựu tổng thống (chỉ trừ lương hưu trí của hàm đại tướng Cộng sản bị cắt giảm theo đạo luật mới).

Có một bi kịch là suốt hơn 20 năm nay, cứ đến ngày 13-12, các cuộc biểu tình vẫn diễn ra đều đặn trước nhà ông Jaruzelski. Một bên là đám đông tưởng nhớ nạn nhân của lệnh thiết quân luật, đàn áp đối lập do ông ban hành trong ngày 13-12-1981, với biểu ngữ đại loại như "Tên CS giết người!"; bên kia là đám đông khác, không kém phần âm ỉ hồ lớn "Ngài T. thống, chúng tôi bên cạnh ngài!".

Mới đây, Tổng thống Ba Lan B. Komorowski đã mời ông Jaruzelski tham dự phiên họp của Hội đồng Tư vấn (một định chế do Hiến pháp quy định bao gồm Tổng thống đương nhiệm, các tịch tất cả các đảng phái đối lập trong Quốc hội hiện hành, các cựu Tổng thống và cựu Thủ tướng).

Sau hơn 20 năm xây dựng và hoàn thiện dân chủ, trong các cuộc thăm dò dư luận xã hội ông W. Jaruzelski vẫn giành được sự ủng hộ cao, có lúc gần 50%. Đây là con số lớn trong một nước hơn 38 triệu dân.

Với thực tế trên, mặc dù trước các đánh giá gây nhiều tranh cãi, tích cực và tiêu cực xung đột nhau sâu sắc, ông W. Jaruzelski đã được nhiều nhà quan sát chính trị cho là một nhà độc tài thức thời, khôn ngoan.

Xem ra tướng W. Jaruzelski đã làm theo một trong những lời khuyên của William J. Dobson, tác giả bài viết của "Washington Post", được "Tuan vietnam" dịch và đăng hôm 25-01-2011, trong đó dẫn lời của "*một trong những thủ lĩnh sinh viên, người đã tham gia cuộc lật đổ của Slobodan Milosevic của Serbia vào năm 2000*", rằng "*các nhà độc tài giỏi thực sự là có thể thỏa hiệp bất cứ lúc nào*".

Ngày hôm nay, nhân dân yêu chuộng tự do và dân chủ trên toàn thế giới nói chung và người Việt nói riêng, vui mừng trước sự sụp đổ của hai thể chế độc tài ở Tunisia và Ai Cập. Đồng thời mọi người cũng đang hồi hộp theo dõi dòng các sự kiện dầu sôi, lửa bỏng tiếp theo ở các quốc gia Ả Rập khác như Algeria, Yemen, Jordan, Barhain, Syria, ... và đặc biệt tại Libya.

Ngày 22-2, trong một cuộc họp

khẩn cấp, Saif al-Islam Gaddafi, con trai của **Muammar Kadafi** thông báo đã có 300 người bị chết, trong đó có 242 thường dân và 58 binh lính.

Thấy khó giành được ưu thế trên mặt đất, Kadafi đã ra lệnh cho máy bay quân sự ném bom, thả đạn vào người biểu tình, tuyên bố danh thép sẽ tử thủ tại Tripoli và với những ai chống đối sẽ bị trừng phạt bằng cái chết.

150 ngàn binh lính, cảnh sát và lính đánh thuê là nền móng của chế độ Kadafi. Một nửa trong số này là quân tinh nhuệ. Nếu không tiếp tục duy trì quyền kiểm soát được lực lượng này, Kadafi sẽ mất quyền lực. Tuy nhiên, dù quân đội tinh nhuệ, cảnh sát và lính đánh thuê hùng hậu, nhưng khi đã dã man, vô đạo nỗ súng vào dân thường, thì họ không đủ mạnh nữa.

Tàn ác cỡ Hitler cũng không quay ngược súng bắn vào nhân dân của mình. Trong ngày hôm nay, Thủ tướng Đức, bà Angela Merkel nói rằng "Kadafi đã tuyên bố chiến tranh với chính dân tộc mình".

Miền Đông Libya dường như tuột khỏi tầm kiểm soát của Kadafi, trong khi ngày càng tăng lên số binh lính ngã về phe đối lập. Lệnh xử bắn ngay lập tức lính đào ngũ không giúp được Kadafi bao nhiêu.

Truyền hình Al-Jazeera loan tin Ngoại trưởng Libya kêu gọi quân đội đứng về phía đối lập. Các giáo sĩ chuyển thông điệp tới tín hữu chống lại Kadafi và coi đây là trách nhiệm của người Hồi giáo. Hai máy bay phản lực hạ cánh xuống Malta xin tỵ nạn chính trị vì từ chối ném bom xuống quần chúng. Hàng loạt các đại sứ của Libya ở nước ngoài từ chức phản đối cuộc tắm máu của Kadafi. Liên đoàn các nước Ả Rập họp bất thường loại bỏ Libya tham dự và đòi hỏi Kadafi "chấp nhận khát vọng của dân tộc Libya" và "phải bảo vệ an toàn cho nhân dân". Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc họp khẩn cấp...

Hosni Mubarak trong tình thế nguy cấp đã lên truyền hình xoa dịu, cam kết không ra tranh cử vào tháng 9, tiến cử Phó Tổng thống và uỷ quyền cho ông ta thương lượng với các lực lượng phản kháng và quân đội. Quan trọng nhất là Mubarak đã không dùng quân đội chống lại nhân dân. Việc điều động xe tăng tới quảng trường Tahrir chỉ cốt đe dọa. Hình ảnh người cha đặt em bé ngồi trên xe tăng hay cặp uyên ương trong bộ đồ cưới chụp hình bên xe tăng sẽ đi vào lịch sử như những hình ảnh tuyệt đẹp của cuộc xuống đường bất bạo động và tình cảm giữa lính với dân.

Có khoảng 100 người tử vong, hàng trăm người bị thương, trong hơn ba thập kỷ cầm quyền cái ác mà Mubarak đưa lại cho nhân dân Ai Cập nhiều hơn cái thiện, nhưng sự ra đi của Mubarak dù sao cũng không ngoan hơn Kadafi nhiều.

Một ngày nào đó, khi tính sổ với Mubarak, tôi nghĩ rằng, ngoài việc kẻ tội bóp nghẹt tự do dân chủ, vợ vét làm giàu riêng, có lẽ người ta sẽ công bằng nhìn nhận rằng, thích hay không thích, trong hai thập niên qua Mubarak đã đẩy nền kinh tế Ai Cập tăng trưởng liên tục và cải thiện được đời sống cho rất nhiều người. Bài của bình luận gia Ba Lan Wiktor Jarzynski “*Ai Cập dạy chúng ta rằng chủ nghĩa tư bản là còn quá ít*” do tôi dịch, đăng trên RFA ngày 21-02-2011 chứng minh điều này.

Còn Kadafi! Cho máy bay dội bom chính thủ đồ của mình, bắn thẳng vào chính nhân dân của mình, những người mà không có họ ông ta đã không có cơ hội để ngồi trên ngai vàng suốt 42 năm.

Về số phận của Muammar Kadafi tôi cho rằng, nếu không giống như Saddam Hussein của Iraq, Slobodan Milosevic của Serbia, thì rất có thể là màn kịch dành cho Ceausescu của Romania trong năm 1989 sẽ tái diễn.

Và lúc ấy chúng ta sẽ thấy lời khuyên của W.J. Dobson, cũng trong bài đã dẫn trên tờ “Tuanviet nam”, rằng “*trong giờ khắc xé tàn, lựa chọn cho một chế độ là rút lui hoặc phản ứng. Thật không may, đối với những chế độ tồn tại theo xu thế cứng rắn, bài học vào giờ phút cuối của Ben Ali có lẽ nên trông cậy vào những chiếc xe tăng hơn là đàm phán*”.

Kadafi đã và đang làm theo William J. Dobson nhưng tôi tin sẽ thất bại. Cho dù ông ta không những sử dụng xe tăng như Đặng Tiểu Bình trên Quảng trường Thiên An Môn năm 1989 mà còn sử dụng cả máy bay ném bom nữa.

Kể sách tương lai nào cho các nhà độc tài của Đảng Cộng sản Việt Nam một khi cuộc cách mạng đường phố xảy ra ở Việt Nam? Jaruzelski, Ceausescu, Mubarak hay Kadafi?

Theo Blog Lê Diễn Đức

Kính mời vào xem và ghi tên gia nhập Khôi 8406 ở trang mạng của Khôi :
<http://khoi8406vn.blogs.pot.com>

"TÙ NHÂN THỂ KỶ" TRẦN VĂN THIÊNG ĐƯỢC TỰ DO

—Thanh Quang 14-02-2011—

Ông Trần Văn Thiêng, một “tù nhân thể kỷ” ở Việt Nam vừa thoát khỏi cảnh lao lý, đoàn tụ với gia đình ở Tiền Giang.

Hồi năm ngoái, công luận trong và ngoài nước xôn xao và xúc động sau khi được tin các “tù nhân thể kỷ” như ông Trương Văn Sương, Nguyễn Anh Hào trở về với gia đình và bằng hữu sau hơn 30 năm và trên 20 năm lâm cảnh đọa đầy, thì hôm nay 1 “tù nhân thể kỷ” khác cũng vừa thoát khỏi cảnh lao lý.

Người tù “thâm niên”

Vào lúc 8g sáng thứ Hai 14-02-2011 này, tù nhân chính trị bất khuất **Trần Văn Thiêng, 75 tuổi**, từ trại giam Xuân Lộc được trở về với gia đình sau tổng cộng **26 năm trong cảnh tù đầy**. Ông trước hết bày tỏ nỗi thương nhớ vợ con: “*Có lúc nhớ...(khóc). Nhớ nhiều khi đau quả tim (khóc). Nhiều khi tôi nhớ mẹ con nó, quả tim tôi đau. Đang hạnh phúc bị Cộng sản nó làm (khóc) con xa cha, vợ xa chồng*”

Đi rước người tù chính trị này tại trại Xuân Lộc có con gái ông, cô Trần Thị Thiên Kim, cùng một số người thân. Cô Thiên Kim bày tỏ nỗi vui mừng trong ngày mà cô gọi là “đại hỷ” này: “*Nói chung gia đình chúng tôi rất là mừng. Cả tuần nay gia đình nôn nóng đi lo cho Ba. Thứ nhất là sức khỏe của Ba. Thứ nhì là hôm nay ngày 14-02 là ngày kỷ niệm, ngày đại hỷ của gia đình khi gia đình được sum họp với nhau. Và gia đình cũng tự hào có một người Cha rất là vĩ đại.*”

Là sĩ quan thuộc lực lượng cảnh sát đặc biệt của VNCH, nên sau biến cố 30-04-1975, ông Trần Văn Thiêng, quê quán ở Tiền Giang, phải chấp hành lệnh gọi là “học tập cải tạo” và trải qua tù đầy 6 năm trước khi ông bị Hà Nội bắt vào tháng 02-1991 vì tội gọi là “viết tài liệu chống phá cách mạng”, “âm mưu lật đổ chính quyền”, nhất là

cuốn “**Chiến quốc sách Việt Nam, thí điểm chiến lược Hoa Kỳ**”, qua đó ông dự báo về chiến lược Hoa Kỳ tại Đông Dương cùng những thách thức mà Hà Nội gặp phải sau khi chiếm được Miền Nam tự do.

Năm 1991 ấy, ông bị án tù 20 năm và thọ án cho tới hôm thứ Hai này. Ông Trần Văn Thiêng phản ứng trước hành động của giới cầm quyền Việt Nam:

“*Họ vi phạm Hiệp định Paris, xâm lăng miền Nam, là tội phạm chiến tranh mà lại vô bắt người ta bỏ tù. Hiện nay tôi trở về nhà sau trên 35 năm sống xa nhà, trên 25 năm sống trong tù. Thì tôi thấy là trên thế giới này chỉ có nước CHXHCNVN là nhất người ta lâu như vậy, mà nhất người vô tội.*”

Những người vô tội mà bị nhốt 20 năm trở lên là rất nhiều. **Hiện nay trong tù Xuân Lộc còn những người 20 năm mà vẫn còn ở trại K2. Nghĩa là trên thế giới này chỉ có nước VNCS là bỏ tù người ta quá nhiều.**

Tại Châu Phi, có ông Mandela ở tù 25 năm, rồi ra tù làm Tổng thống Nam Phi lúc bảy mươi mấy tuổi. Mai một tôi sẽ viết thư gửi ông thông báo rằng “*Tôi ở tù hơn Ngai 1 năm*”. Trên thế giới này ông ấy ở tù nhiều nhất là 25 năm mà tôi phải ở tù tới 26 năm, tức hơn ông 1 năm.

Những cái chết thương tâm

Nhân dịp này, cựu tù nhân bất khuất Trần Văn Thiêng kể lại những gì ông chứng kiến trong nhà tù CS, và kể lại cái chết cận kề với chính mình khi ông thường xuyên trong tình trạng bệnh nặng phải cấp cứu – và đang bị suy thận cấp độ 4, bị bứu tiền liệt tuyến nguy hiểm.

Ở tù tôi chứng kiến bao nhiêu cái chết của anh em chính trị, chứng kiến bao nhiêu cái chết của anh em hình sự. Tôi vô bệnh xá hôm rày có mấy tháng mà chứng kiến khoảng 10 anh em hình sự

chết. Họ chết giống con chó chết, chỉ hơn con chó có cái hòm thôi.

Tội nghiệp ghê lắm. Cho về với gia đình đi thì họ chết còn mát thân hơn. Đảng này để đó khiến họ bị dằn vặt trước khi chết cả tuần lễ. Lúc tôi còn ở chung với anh em tại trại K3, tôi hỏi tại sao trại này chết nhiều quá vậy?

Họ cố ý giết mình về vấn đề vết thương, toan tính giết bằng tuổi già ăn uống không được. Tôi đi không nổi mà. Có lúc rón bước lên xe để đi bệnh viện nhưng tôi đi không nổi! Nhưng tới bệnh viện thì trị sơ sài, trị mới mười mấy ngày thì tôi bị chở về trại bỏ đó khiến bệnh tái phát. Tới một, hai tháng khi mình gần chết thì họ chở đi nữa.

Tôi bị 3 lần đi bệnh viện mà 9 lần đổi bệnh viện. Mỗi lần phải đợi người ta làm thủ tục rồi trị mình mười mấy ngày thì lại chở về trại bỏ đó. Cứ làm vậy hoài bệnh không thể nào hết được. Người ta nói họ nuôi bệnh chứ không phải trị bệnh.

Và ông không quên nêu ra một dẫn chứng cụ thể như sau: **Nhân đây tôi xin báo động với công luận thế giới là hiện nay họ đối xử với tù nhân nói chung và bệnh tù nói riêng rất là ác độc. Bây giờ nếu thế giới muốn biết VN có nhân đạo hay không thì cứ đi tới thăm nghĩa địa của trại Z30A thì sẽ thấy mộ nhiều hơn nấm.**

Báo động...

Vừa thoát khỏi vòng lao lý sau gần 3 thập niên trong cảnh đọa đầy, tù nhân chính trị Trần Văn Thiêng có nhận xét về chế độ CS như sau:

“Cảm xúc của tôi là kể từ khi CS chiếm Miền Nam VN thì hiện nay lần đầu tiên tôi mới được tự do – lần đầu tiên gần 40 năm tôi mới được tự do. Được tự do về với gia đình thì tôi không biết rồi đây họ có làm khó làm dễ mình hay không?

Bây giờ tôi xin báo động với thế giới rằng chế độ CS là một chế độ kém văn minh. Nếu họ tồn tại ở nước VN này 1 thế kỷ, 1 thiên niên kỷ nữa thì VN vẫn giậm chân tại chỗ hoặc là thụt lùi chứ không thể nào tiến bộ được. Bởi vì sự văn minh chỉ do con người - con người là yếu tố quan trọng.

Cho dù đem thứ văn minh gì tới

đây người CS vẫn không áp dụng được. **Luật pháp họ nói một đằng xử một nẻo. Họ bắt tội tôi là lật đổ chính quyền trong khi không có chứng cứ nào, tôi không có cây súng nào thì làm sao lật đổ chính quyền được?**

Tôi hỏi nhỏ, khi còn là sĩ quan thì học với Mỹ rồi làm việc với Mỹ thì họ nói tôi là CIA của Mỹ - họ chỉ nhắm chừng nói vậy thôi. Khi tôi gửi một cuốn sách sang Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ để trình luận án thì họ nói tôi hoạt động để lật đổ chính quyền. Họ chụp mũ như vậy. Do đó tôi xin báo động với thế giới là chế độ này vẫn còn nằm trong u ám”.

Và ông không quên lo cho số phận của những anh em bạn tù còn tiếp tục trong cảnh đọa đầy: “Tôi về thì anh em có gởi lời cảm ơn thế giới, gởi lời cảm ơn Toà Tổng Lãnh sự Hoa Kỳ, Chính phủ và Quốc hội Hoa Kỳ. Chúng tôi chỉ xin làm sao Tổ chức Y tế Thế giới hoặc Hội Chữ thập Đỏ quản lý sức khoẻ cho anh em tù chính trị. Bằng không thì sinh mạng của họ rất lâm nguy!”

Nhân lúc tù nhân chính trị Trần Văn Thiêng rời khỏi cảnh lao lý, một số bạn tù trước kia của ông bày tỏ tâm trạng của mình. Chẳng hạn như cựu tù chính trị Nguyễn Bắc Truyền không bao giờ quên tình thân bất khuất cùng tâm sự khắc khoải của ông Trần Văn Thiêng trước sự tồn vong của quê hương và tự do, dân chủ của dân tộc:

“Là người từng được sống trong nhà tù với ông Trần Văn Thiêng, tôi cảm thấy rất là xúc động ngày hôm nay khi được tin ông Trần Văn Thiêng đã rời khỏi nhà tù Xuân Lộc để về với gia đình. Trong thời gian qua, khi ở tù chung với ông, tôi cảm nhận được tình cảm của ông đối với đất nước và dân tộc vẫn còn nhiều lắm. Sức khoẻ của ông bị sút giảm rất nhiều sau thời gian tù đầy 26 năm, thời gian xa gia đình là ba mươi mấy năm. Khi tôi còn trong đó thì bác Thiêng bệnh rất nặng làm cho tôi nghĩ ông rất khó vượt qua. Do đó phải nói rằng hôm nay tôi rất vui khi thấy ông được trở về mặc dù sức khoẻ của ông còn phải được chữa trị rất nhiều. Nhưng ông đã về với gia đình, về với đồng bào của

mình. Và có những người bạn tù rất trông đợi bác về.”

Một bạn tù khác của ông Trần Văn Thiêng là Thượng Toạ Thích Thiện Minh, bày tỏ cảm xúc như sau: “Tôi vừa cảm động vừa vui mừng, nghĩa là nửa vui nửa buồn. Tôi vui là vui ông Trần Văn Thiêng được ra khỏi tù. Còn buồn là lo rằng trong tù hiện vẫn còn nhiều người lâm hoàn cảnh túng khó trong lao tù CS. Và tôi cũng buồn lo vì hiện ông Trần Văn Thiêng bị bệnh nặng lắm, không biết ra ngoài có điều trị được không những chứng bệnh nan y của ông. Tôi mong rằng tất cả đồng bào VN trong và ngoài nước – những người yêu chuộng tự do, dân chủ, nhân quyền cũng như hoà bình nên có tinh thần giúp đỡ ông Trần Văn Thiêng khi ông ra ngoài điều trị.”

Thưa quý vị, sau khi những “người tù thế kỷ” như ông Trần Văn Thiêng, và trước đó là các ông Trương Văn Thương, Nguyễn Anh Hào... được rời khỏi cảnh đọa đầy, thì câu hỏi được nêu lên là thân phận của những tù nhân chính trị bất khuất, lâu năm khác, nhất là cựu đại úy Nguyễn Hữu Cầu, sẽ ra sao?

Đó là chưa kể còn biết bao người tù chính trị vô danh khác mà công luận cho là đang bị giam đày đó trên khắp đất nước Việt Nam.

